STELLA FLINT

Cer roșu în zori

Traducerea și adaptarea în limba română de

VERONICA PĂUN

ALCRIS
M94

Capitolul 1

Trecut și prezent

De cum intră în casă, Doug Williams simți aroma îmbătătoare. Probabil că Addie pregătea din nou ceva delicios. „Ce primire!“, se gândi el, inhalând mirosul plăcut. „Sunt un bărbat extraordinar de norocos!“.

Privi în jurul lui cu satisfacție. Interiorul primitor al casei era numai și numai rodul muncii lor. Împreună cumpăraseră toate decorațiunile, iar bunul gust al lui Addie se făcea simțit în fiece colțișor. Sufrageria, în care se afla el acum, era o oază de liniște și confort. Nu era nimic luxos sau bătător la ochi, dar totul se potrivea perfect– mobilele, tapetul, tablourile, draperiile. Era genul de loc unde nu se putea să nu te simți bine.

Desculț, pe carpetele moi de pluș, sau întins pe canapeaua cu perne de catifea, în fața șemineului, ținând-o în brațe pe iubita lui Addie. Oftă și închise ochii, imaginându-și buzele ei dulci și moi peste ale lui.

În astfel de momente, lui Doug nici nu-i venea să creadă că mariajul său cu Addie începuse atât de confuz. Cât de ignorant

fusese… Addie îl iubea pe atunci nespus de mult, însă el se căsătorise cu ea doar pentru că fusese rănit de Julie, fosta lui iubită, și în același timp fiica lui Addie. Însă, cu timpul, o îndrăgise din ce în ce mai mult, până când ajunsese s-o adore, la fel cum și ea îl adora pe el.

Câtă răbdare avusese Addie cu el, câtă atenție îi acordase și cât de puțin ceruse în schimb… Era numai meritul ei că această căsnicie rezistase în timp și, mai mult decât atât, devenise una foarte fericită. Iar în curând aveau să fie cu adevărat o familie, împreună cu bebelușul ce urma să se nască.

Addie stătea în cadrul ușii, așteptând ca soțul ei să se trezească din reverie. Nu se mai sătura să-l privească. Îi admirase dintotdeauna ochii ciocolatii și calzi, părul de culoarea nisipului, trupul puternic și bine făcut.

Doug ridică privirea și o văzu acolo. Fața i se lumină, iar buzele i se arcuiră într-un zâmbet larg. Soția lui arăta fantastic, chiar și în ultimele luni de sarcină. Chiar dacă în ultimul timp era puțin cam palidă, iar ochii ei de un gri-argintiu păreau cam întunecați, Addie era cu adevărat fericită.

– Ce faci, ai căzut pe gânduri? îl tachină ea.

Doug o îmbrățișă și își cufundă fața în părul ei moale.

– O, iubito, în curând nici n-am să te mai pot cuprinde în brațe. E clar că bebelușul nostru va fi voinic și sănătos.

Intrară în bucătărie ținându-se de mână ca doi copii.

– Ia te uită ce ospăț! spuse Doug observând abundența de platouri cu specialități și paharele de șampanie strălucind în lumina lumânărilor. Ce sărbătorim?

– Ne apropiem cu pași repezi de marele eveniment, dragul meu. Și ar trebui să bem pentru asta. Mă duc să aduc șampania.

Addie îi refuză ajutorul și se îndreptă greoaie spre frigider.

Ciocniră paharele și sorbiră din lichidul rece și înțepător. Doug observă că Addie era puțin tulburată.

– Ce s-a întâmplat, iubito? Abia am toastat pentru o familie nouă și fericită, iar tu pari atât de preocupată…

– O, Doug, sunt atât de fericită… Doar că mă gândeam la Mickey… Oare unde o fi el acum? Măcar dacă am ști că e sănătos, că e… în viață. Uneori mi se pare că nici n-am dreptul la atâta fericire, în timp ce propriul meu frate poate fi în pericol, singur și nefericit.

Mickey Horton, fratele lui Addie, dispăruse din Salem cu mult timp în urmă, iar șansele de a-l mai găsi vreodată, mai ales viu, erau din ce în ce mai mici. Și totuși, familia lui continua să-l caute și să spere.

– Addie, facem tot posibilul să-l găsim, spuse Doug. Și vom continua cercetările până când vom afla ceva. Dar, draga mea, știi foarte bine că Mickey ar vrea din tot sufletul să fii fericită și să nu-ți faci griji pentru el.

O prinse blând de mână.

– Iubito, mă gândesc la cât de fericit și de mândru ar fi Mickey dacă ar ști că va deveni din nou unchi…

Addie zâmbi și își descreți fruntea.

– O, Doug, ai dreptate. La fel îl sfătuiam și eu pe Bill când nu știa ce decizie să ia în privința relației lui cu Laura. Mă bucur că, în sfârșit, s-au logodit. Mickey lipsește de atâta timp încât Laura se poate considera deja văduvă. Și sunt convinsă că el n-ar fi supărat dacă ar ști că fratele lui i-a luat locul și face tot posibilul ca Laura să fie fericită. Cred că s-ar simți chiar ușurat să știe că fratele și soția lui încep acum o nouă viață.

– Ai dreptate, draga mea. Să toastăm pentru noi începuturi!

Ridicară amândoi cupele de șampanie.

– Iubito, dar nu mi-ai povestit ce-ai făcut azi la doctor. E totul în regulă?

Addie ezită câteva secunde, apoi spuse:

– O, da. Medicul spune că, din câte vede el și din ce-i spun eu, totul e bine.

Tremurul din vocea ei nu scăpă însă neobservat.

– Addie, ce se întâmplă? Cred că ceva te supără. Ce este?

– A nu sunt convinsă că nu-i nimic serios. Doar că în ultimul timp m-am simțit cam slăbită, asta e tot. Probabil că e normal, în stadiul ăsta…

Addie îi evita privirea, făcându-și de lucru cu tacâmurile.

– Cum adică „probabil că e normal"? Nu i-ai spus doctorului Harlan despre starea ta? Ar trebui să-i spui absolut tot, știi asta, nu?

Deși vroia să fie blând și înțelegător cu ea, Doug nu-și putea ascunde îngrijorarea.

– O, sunt convinsă că nu-i nimic în neregulă. Probabil că aș irosi degeaba timpul atât de prețios al doctorului.

De-a lungul perioadei de sarcină, Addie fusese extrem de responsabilă și de precaută. Nu-și asumase riscuri inutile și ținuse o legătură strânsă cu medicul ei. Și totuși, se hotărâse să nu-i spună doctorului Harlan despre senzația ciudată de slăbiciune pe care o avusese în ultimul timp. Îi era teamă că ceva nu merge bine și era îngrozită să recunoască asta.

– Iubito, spuse Doug cu blândețe, trebuie să-i spui cât mai curând medicului.

Evitând să-i întâlnească privirea, Addie trase adânc aer în piept și zise:

– Bine, am să-i spun. Nu-ți mai face atâtea griji degeaba. Mai bine nu-ți spuneam…

– Addie, dar noi doi trebuie să avem încredere unul în celălalt și să nu ne ascundem niciodată nimic, răspunse soțul ei blând, dar în același timp ferm.

Addie îl privi în ochi.

– Te iubesc atât de mult, Doug! Îți promit că mâine dimineață am să mă duc din nou la doctor și am să-i spun adevărul.

Soțul ei se ridică de pe scaun și se apropie de ea. Se îmbrățișară drăgăstos, reușind pentru un moment să-și înfrângă teama și incertitudinile.

* * *

Julie șterse cu grijă măsuța din fața canapelei de catifea și aduse un platou cu gustări. Își strânse eșarfa albă care-i ținea părul de culoarea castanei prins în coadă și își îndreptă câteva șuvițe rebele ce-i cădeau pe față. Îl aștepta pe Don Craig, logodnicul ei. Nunta se apropia și mai aveau de pus la punct o mulțime de lucruri.

Privi de jur-împrejurul sufrageriei și își dădu seama că era o încăpere anostă, rece, chiar neprimitoare. Tapițeriile aveau culori neutre și șterse, covorul, în nuanțe de gri și alb-murdar, avea un model abstract și plictisitor, iar pereții erau goi. „Oare ce se întâmplă cu mine?“, se întrebă Julie. „Am devenit la fel de lipsită de viață, la fel de tristă ca și camera asta?…“

Gândul acesta îi dădu fiori. Și totuși, nu putea nega că o parte din ea încetase să mai existe atunci când îl pierduse pe Doug. Fuseseră amanți timp de câteva luni și se iubiseră nebunește. Sufletul ei tresălta de fericire doar când îl vedea și ajunsese în al nouălea cer când el îi propusese să se logodească în secret. Acum însă, sufletul ei era gol și probabil că așa avea să rămână mult timp.

Încercase să-l uite, își dorea să nu-și mai aducă aminte de mângâierile lui tandre din timpul după-amiezilor petrecute în clandestinitate între cearșafurile de mătase albastră din patul lui. Ar fi vrut să uite totul: dulceața buzelor lui, sărutările pline de pasiune, privirea aceea arzătoare… Dar chiar și acum, când îl aștepta pe Don, bărbatul cu care urma să se căsătorească în curând, gândul ei fugea numai la Doug. Nu trebuia decât să închidă ochii pentru a-i vedea chipul, pentru a-i simți respirația caldă pe gâtul ei, în timp ce-i spunea cât este de frumoasă.

„Nu! Nu! Nu!“ țipă ea și deschise ochii, clipind repede și încercând să revină la realitatea crudă și dureroasă. Își șterse lacrimile care începuseră să-i curgă pe obraji. Deodată, furia puse stăpânire pe ea. „Propria mea mamă…“ urlă Julie. „Propria mea mamă mi-a furat bărbatul… Știa cât de mult îl iubesc, și știa că și el mă iubea. Dar întotdeauna i-a plăcut să mă rănească. Mama… M-a abandonat când eram doar un copil și s-a întors după atâția ani să-mi ia bărbatul pe care-l iubeam atât de mult…“

Dintr-o dată, simți că se sufocă. Fugi și deschise fereastra. Aerul rece o izbi cu putere și încercă să-și stăpânească mânia și să se adune. Dar gândurile nu-i dădeau pace. Cum putuse el oare să se îndrăgostească de mama ei? Ba, mai mult, în curând urmau să aibă și un bebeluș, devenind astfel o familie împlinită și fericită. „Nu se poate! Doug trebuia să fie al meu!“ Lacrimi de durere țâșniră din nou din ochii ei. „Trebuie să-mi revin“, își spuse ea. Don trebuia să apară din clipă în clipă și cum avea să-i explice starea jalnică în care se afla?

Țârâitul telefonului îi întrerupse gândurile. Julie ridică repede receptorul. Hohote de plâns se auzeau de la celălalt capăt al firului.

– Phyllis, ce s-a întîmplat?

– Julie, nu mai suport! Înnebunesc! De când a plecat Bob, viața mea a devenit un coșmar fără sfârșit.

Bob Anderson, soțul ei, o părăsise brusc, spunându-i pur și simplu, într-o bună zi, că se săturase de ea și de căsnicia lor.

De fiecare dată când o auzea la telefon, Julie o asculta cu răbdare și compasiune. Însă acum nu mai putea face asta. Soneria o anunță că Don sosise deja.

– Phyllis, îmi pare rău, dar nu pot sta de vorbă cu tine acum. A venit Don și trebuie să facem ultimele pregătiri pentru nuntă. Și-așa e puțin cam supărat că am tot amânat clipa asta…

– Bine, bine, spuse Phyllis cu sarcasm. Du-te și fă-ți planurile pentru nuntă… Mult noroc!

– Hei, de ce-mi vorbești așa?

– O, Julie, iartă-mă, spuse femeia, începând din nou să plângă. Nștiu ce e cu mine… Iartă-mi, te rog, ieșirile astea stupide. Să știi că sunt foarte fericită pentru tine.

Julie răsuflă ușurată.

– Bine, te iert. Acum iartă-mă și tu, dar trebuie să închid. Ne vedem mâine, îți promit!

Julie puse receptorul în furcă și fugi să deschidă ușa.

În timpul cinei, Don și Julie discutară despre nunta lor, care, la insistențele lui Julie, avea să se desfășoare în cerc restrâns, cu participarea numai a membrilor familiei și a prietenilor foarte apropiați.

– Și, în nici un caz n-o vom invita pe mama, izbucni Julie brusc. Nu vreau s-o văd pe Addie acolo.

– O, Doamne, spuse Don șocat, dar cine a pomenit ceva despre ea? Știu foarte bine că nici nu prea vă vorbiți.

Julie continuă, de parcă nici nu-l auzise:

– Până la urmă, Phyllis a fost mult mai apropiată de mine decât a fost sau va fi vreodată Addie. Cel puțin, Phyllis ține la mine și mi-a fost întotdeauna aproape atunci când am avut nevoie. Ea îmi este intr-adevăr prietenă, ceea ce mama nu mi-a fost niciodată.

Vorbea precipitat și obrajii i se îmbujoraseră.

– Iubito, liniștește-te. Știu că Addie n-a fost pentru tine o mamă în adevăratul sens al cuvântului. Dar ce-i cu tine? Pari atât de nervoasă în seara asta… Ce s-a întâmplat?

Toată seara Julie fusese agitată, de parcă nu-și găsea locul. Se ridicase frecvent de la masă pentru a face lucruri inutile.

– Nu s-a întâmplat nimic, Don. Dar gândul la Addie mă irită. De obicei, încerc să nu mă gândesc prea mult la ea, dar acum, că se apropie nunta…

Se opri. Don nu trebuia să afle niciodată că ea nu-l iubea și nu va putea să-l iubească, cel puțin nu așa cum îl iubise pe Doug. De aceea și amânase atâta nunta, pentru că, de fapt, își dorea să fie soția lui Doug, n-a lui Don. Continuă:

– Și-n plus, înainte să sosești tu, am primit un telefon de la Phyllis, care m-a întors pe dos. Este atât de disperată de când a părăsit-o Ben… Și pentru ce motiv… auzi, pentru că simțea nevoia să fie liber… Dar liber pentru ce? Phyllis este pur și simplu distrusă.

– Da, știu, trece printr-o perioadă groaznică. Nu știu ce l-a apucat pe Ben. Am stat de vorbă cu el și mi-a spus că simte nevoia să fie singur, pe cont propriu, să nu mai aibă obligații față de nimeni și să mediteze în liniște la sentimentele sale. Poate că, într-un fel, are și el dreptate… Cine știe?…

Cu mult timp în urmă, înainte ca el să aibă o relație cu Julie, Bob i se confesase spunându-i că, oricât încercase să se opună, se îndrăgostise nebunește de Julie. Oare acesta era motivul pentru care o părăsise pe Phyllis? O mai iubea el pe Julie?

Ridicându-se de la masă, Julie începu să strângă vasele. Refuză ajutorul lui Don, în speranța că va avea câteva momente de singurătate la bucătărie. Era oricum recunoscătoare că discuția lor deviase de la analiza comportamentului ei bizar spre ruptura dintre Ben și Phyllis.

Stătu câteva momente în fața chiuvetei, apăsându-și mâinile pe suprafața rece a acesteia.

„Ce porcărie și dragostea asta…", se gândi ea. „Oare este cineva cu adevărat mulțumit? A găsit cineva vreodată în dragoste fericirea deplină?"

Își aduse aminte de Doug și Addie. Îi văzuse cu o zi înainte într-un magazin, alegând diverse lucrușoare pentru bebelușul lor ce avea să sosească în curând. Păreau cu adevărat fericiți. Chicoteau și se sărutau ca niște tineri îndrăgostiți.

Imaginea lor îi rămăsese imprimată pe retină și o torturase toată noaptea. Simți cum lacrimile încep să i se prelingă pe obraz. „Nu plânge! Nu plânge!" își porunci ea.

Exact în clipa aceea, brațele puternice ale lui Don o cuprinseră tandru în jurul umerilor. O întoarse cu fața la el, observând lacrimile pe care ea nu le putea stăpâni. O strânse în brațe, masându-i ușor spatele.

– Nu mai plânge, draga mea, murmură Don în timp ce-i săruta cu căldură fruntea, pleoapele, buzele. Totul va fi în regulă. Încearcă să te gândești la nunta noastră, la cât de fericiți vom fi după aceea, uniți pe vecie. Te iubesc atât de mult…

Își apăsă buzele pe buzele ei, pătrunzând ușor în intimitatea gurii ei fierbinți.

La început Julie se împotrivi. Apoi, văzând confuzia și durerea pe chipul iubitor al lui Don, se abandonă. Reuși chiar să-i spună că și ea îl iubea. Era o minciună, dar credea că, spunându-i asta, rostind-o cu voce tare, va reuși să șteargă trecutul și sentimentele ei pentru Doug.

Capitolul 2

Semne de întrebare

În timp ce se îndrepta spre locuința lui Phillis, Julie observă că frunze uscate căzuseră deja din copaci, acoperind asfaltul ca niște vechi scrisori de dragoste. Își pierduseră nuanțele strălucitoare de roșu-ruginiu și galben-portocaliu și cădeau acum moarte pe pământul rece. Înainte, petrecea mult timp contemplând bogăția de culori a toamnei, care era ca un balsam pentru sufletul ei, în momentele de singurătate și melancolie. Obișnuia să rătăcească ore întregi prin grădina bunicilor, respirând aerul rece și analizând fiecare amănunt al naturii tomnatice. Însă acum se părea că își pierduse sensibilitatea și atracția pentru frumos. Își aduse aminte de apartamentul ei monocrom și anost și se întrebă dacă pierderea lui Doug o făcuse să devină atât de insensibilă și nepăsătoare.

Lovi violent volanul. „Nu se poate! N-am să permit ca asta să mă schimbe atât de mult!“ .

Problema era că se închisese în ea, își sigilase sufletul plin de sentimente contradictorii. Trebuia totuși să se destăinuie

cuiva, să-și descarce sufletul unei persoane care să n-o judece, să n-o acuze, ci doar s-o asculte. Ea era căsătorită cu Scott în perioada în care se îndrăgostise de Doug, însă totul se întâmplase instantaneu, fără a fi pus la cale. Dar asta nu-i dădea, în nici un caz dreptul mamei sale să i-l fure pe Doug. Addie spusese atunci că nu era corect ca Julie să aibă o relație cu Doug. Bine, dar pentru ea de ce era corect?

Cufundată în gânduri, amețită de atâtea întrebări fără răspuns, Julie n-observă decât într-un târziu că trecuse deja de casa prietenei ei. Întoarse mașina și se decise să i se destăinuie lui Phyllis. Și asta cât mai curând, dacă nu chiar acum. Poate că, dând glas sentimentelor și gândurilor ei, s-ar fi simțit mai ușurată, mai ancorată în realitate, în prezentul trist. „Nu mai pot continua să trăiesc în trecut!“, își spuse Julie în timp ce frâna brusc.

Deși era aproape prânzul, Phyllis era încă în cămașă de noapte, cu părul răvășit. În casă era o dezordine generală. Pahare și cești de cafea goale erau împrăștiate pe jos și pe măsuță. Câteva perne și reviste fuseseră aruncate neglijent în toate direcțiile.

Julie își privi cu îngrijorare prietena. Phyllis fusese până acum obsedată de curățenie și ordine și foarte preocupată de aspectul ei exterior.

– Știu, draga mea, e cam deranj pe-aici. Tocmai mă apucasem să strâng când ai venit tu…

Era jenată. Pe chipul ei se citea disperarea. Julie o îmbrățișă prietenos și apoi se așeză pe un fotoliu.

– Să-ți aduc o cafea? Sau un ceai?

– Nu, mulțumesc. Mai bine stai jos să vorbim.

Nu era momentul ca Julie să-și descarce sufletul. Acum, Phyllis era cea care avea nevoie de ajutor.

– Phyllis, povestește-mi, spune-mi tot ce simți.

– Draga mea, nu te-ai plictisit încă de smiorcăielile mele? Lasă-mă pe mine, am să mă descurc eu cumva… Trebuie doar să mă obișnuiesc cu statutul de femeie singură și liberă.

– Spune-mi cum te pot ajuta, Phyl. Te rog…

Phyllis pufni într-un râs ușor batjocoritor.

– Ei bine, mai întâi de toate, ai face bine să nu mai arăți atât de tânără și de drăguță. Probabil că, pe lângă tine, eu arăt ca o epavă…

Cufundându-se în pernele moi, Julie simți că sângele începe să-i inunde obrajii, făcându-i să ardă. Phyllis observă schimbarea și spuse repede:

– Iartă-mă, draga mea. Tu ai fost atât de drăguță cu mine… Doar că nimeni nu mă poate ajuta cu nimic… Sau poate careva să-l aducă pe Bob înapoi? Sau măcar să-mi spună de ce a plecat?… Oare o exista o altă femeie? L-o fi vrăjit vreo puștoaică? Eu îl credeam un bărbat matur… Cum a putut să-mi facă una ca asta?

Ca și cum își pierduse dintr-o dată toată vlaga, Phyllis se prăbuși pe canapea, cu fața ascunsă în mâini, plângând încet. Apoi, pe neașteptate, se ridică, își îndreptă spatele, luând o poziție semeață și o figură lipsită de orice emoții și sentimente. Își șterse lacrimile de pe obraji și spuse:

– Julie, n-am de gând să fac din nou o scenă. Pot să mă mențin pe linia de plutire…

Prietena ei se ridică și o îmbrățișă.

– Nu-ți face griji, draga mea, te înțeleg. Ceea ce nu pot înțelege este de ce a trebuit Bob să plece. Întotdeauna a fost atât de drăguț și de grijuliu… Era ca un tată pentru mine. Și părea soțul ideal… Nici nu-mi vine să cred că s-a purtat așa cu tine, concluzionă Julie, privind în ochii întunecați ai femeii din fața ei.

– Ce vrei să spui cu asta? Că era un om minunat și eu l-am îndepărtat? Asta vrei să insinuezi?

Cuvintele fuseseră rostite printre hohote de plâns, dar usturaseră ca o lovitură de bici.

– Ieși afară! N-am nevoie de prieteni ca tine!

Mută de uimire, dar și îndurerată, Julie rămase câteva momente pe loc, privindu-și fix prietena. Reuși cu greu să îngaime:

– Phyllis, știi bine că n-asta am vrut să spun. Nici nu m-am gândit la asta vreodată. Liniștește-te! Nu te poți supăra pe o prietenă care te iubește…

Îi strânse mâna intre mâinile ei. Phyllis nu scoase un cuvânt. După câteva momente petrecute în tăcere, văzu cum tensiunea dispare încet-încet de pe fața prietenei ei.

– Mai bine te las să te odihnești acum, Phyl.

O ajută să se întindă pe canapea, îi așeză o pernă sub cap și o înveli. O mângâie ușor pe parul mătăsos și pe obrajii îmbujorați.

– Te sun mai târziu. Încearcă să dormi puțin.

– Julie… îți mulțumesc, spuse Phyllis pe un ton obosit. Ai să uiți tot ce-am spus, nu-i așa?

Pleoapele ei păreau din ce în ce mai grele.

– Bineînțeles, nu-ți face griji.

Julie se aplecă și își luă cheile de pe măsuța de cafea, apoi ieși, privindu-și lung prietena, care se cufundase acum într-un somn adânc și greu.

* * *

De obicei, Addie se ducea cu plăcere la doctorul Harlan, un omuleț sprinten, cu părul grizonant și un minunat fel de a fi.

Fusese obstetricianul ei încă de când o născuse pe Julie, iar când se întorsese de la Paris, după moartea soțului ei, constatase cu bucurie că nu se pensionase încă. Spre deosebire de ceilalți oameni din oraș, doctorul Harlan nu insinuase niciodată că ar fi fost o mamă îndoielnică penru că o lăsase pe Julie să locuiască la părinții ei, în timp ce ea se mutase în Europa.

Așa că, atunci când se întorsese în Salem și se căsătorise cu Doug, Addie știuse exact care va fi doctorul ei în caz că avea să rămână însărcinată. Și nu greșise cu nimic făcând această alegere, pentru că doctorul Harlan îi oferise tot sprijinul și o ajutase să nu se mai considere o mamă bătrână. Indiferent în ce dispoziție s-ar fi aflat Addie în momentul când pășea în cabinet, el reușea întotdeauna s-o bine dispună și-i garanta că totul va fi bine. Iar în ea creștea pe loc dorința de a duce sarcina la bun sfârșit și de a deveni mai repede părinte alături de iubitul ei Doug, despre care era convinsă că avea să fie un tată minunat.

Însă, de data aceasta, tot ce putea simți în timp ce aștepta în cabinetul doctorului era groaza. Deși în cabinet era destul de cald, ea nu se putea opri din tremurat. Și-ar fi dorit să nu se fi supus dorinței lui Doug de a veni din nou la control. Dar nu se opusese pentru că, deși nu vroia să recunoască, și ea era foarte îngrijorată.

„Ia nu-ți mai face atâtea griji!“ se încurajă singură. „Nu e nimic în neregulă, nici cu tine, nici cu copilul. Chiar și doctorul va fi de părere că ești o sperioasă incurabilă“ .

– Ce faci, vorbești singură? întrebă doctorul Harlan amuzat.

Addie se blocă. Fusese atât de dusă pe gânduri, încât nici n-auzise când medicul intrase în cabinet. Reuși totuși să zâmbească vag și spuse:

– Cred că vi s-a părut, doctore.

Acesta se așezase între timp la biroul lui și o privea îngrijorat.

– Addie, ce-i cu tine? Ce s-a întâmplat de ieri de când ai fost la control?

Îi vorbise pe un ton grav și serios.

Addie păstră tăcerea timp de câteva secunde. Nu putea răspunde. Era gâtuită de un amestec de teamă și rușine. Tuși scurt și trase adânc aer în piept.

– Cred că nu v-am spus tot adevărul… , murmură ea.

– Adevărul?

Doctorul Harlan părea încurcat.

– Când m-ați întrebat cum mă simt, v-am spus că mă simt bine, la fel de energică cum mă știați… Dar, doctore, nu acesta este adevărul. Mi-e teamă că ceva nu este în regulă, cu mine sau cu copilul…

Nemaireușind să se abțină, Addie izbucni în plâns. Trebuia să-i spună totul doctorului. Deși încercase din răsputeri să ignore starea de rău pe care o avusese în ultimul timp, atribuind-o fazei înaintate a sarcinii în care se afla sau vreunui fel de mâncare mai nepotrivit acestei perioade, dar de la care nu se putuse totuși abține, acum venise timpul să recunoască, fără nici o plăcere, că ceva nu era în regulă. N-avea sens să mai nege că era într-adevăr bolnavă.

Începu să vorbească din nou, cu o voce stinsă:

– Mă simt foarte obosită, doctore… Atât de…

Își duse mîna la gură, tremurând și scuturând din cap.

– Nu te grăbi, Addie. Ia-o ușor, dar spune-mi absolut tot ce simți.

Se întinse peste birou și o prinse blând de braț. La fel ca întotdeauna, amabilitatea și bunăvoința acestui om o făcură imediat să se simtă mai bine. Se rezemă de spătarul scaunului ei, își încrucișă brațele la piept și începu să vorbească lin:

– De ceva timp încoace, simt un fel de oboseală pe care n-am mai simțit-o până acum. Mă simt golită de energie. Uneori mi-e greu și să mă mișc, de parcă aș înota împotriva unui curent foarte puternic. Și nici poftă de mâncare nu prea am mai avut…

– Dar ai mâncat, nu?

– Da, m-am forțat, de dragul copilașului. Știu că e foarte important să mă hrănesc bine pe perioada sarcinii. Dar a trebuit să uzez de toată voința mea ca să pot înghiți câte ceva…

Se opri și își sprijini capul în mâini.

– Addie, mai ai și altceva să-mi spui? întrebă doctorul Harlan.

Ea dădu din cap și își umezi buzele, înainte să continue:

– Cred că cel mai înspăimântător simptom este amețeala. Amețesc atunci când mă plimb, când mă mișc, chiar și când stau întinsă în pat.

Doctorul luase notițe în timp ce pacienta își descrisese simptomele, însă acum lăsase jos stiloul și o privea cu atenție.

– Ai vorbit și cu Doug despre toate astea?

– Da, i-am spus câte ceva… , dar nicidecum totul. De fapt, cred că am încercat să-mi ascund chiar și mie adevărul.

Lacrimi mari îi inundaseră ochii și obrajii.

– Însă acum îi voi spune. Trebuie să știe și el. O, doctore, ce se întâmplă cu mine? Credeți că bebelușul e în regulă?

Medicul se ridică încet de la birou și se așeză lângă pacienta lui. O luă blând de mână și-i spuse:

– Addie, nu-ți fie teamă, nu te mai gândi la rele. Deocamdată nu putem ști exact care este explicația acestor simptome, dar îți vom face niște analize. Între timp, te rog, încearcă să nu mai fii așa de pesimistă.

Însă în spatele acestor vorbe încurajatoare, Addie simțea tonul abătut al doctorului și teama din glasul lui.

– Vreți să fac analizele chiar acum? întrebă ea.

– O, nu, Addie. Vom începe de mâine dimineață. Va trebui să stai câteva zile în spital…

– Să stau în spital? Dar de ce?

– Pentru că vom face niște analize mai complexe, explică obstetricianul. Aș vrea, de asemenea, să mă consult și cu alți specialiști.

Îi zâmbi părintește, apoi adăugă:

– Știu cât de încăpățânată poți fi, draga mea, dar acum nu e momentul. Mă pot baza pe cooperarea ta?

În ciuda neliniștii ei, Addie nu putu să nu-i zâmbească. Avea dreptate, uneori putea fi foarte încăpățânată. Chiar și Doug, care era un tip foarte convingător și șarmant, găsise în ea un oponent fervent în multe situații. Însă acum nu era cazul să se opună nimănui.

– La ce oră să vin mâine dimineață, doctore?

– Pe la ora șapte să fii la biroul de internări. Va veni și Doug cu tine, nu-i așa?

Addie oftă și își umezi buzele.

– Da, am foarte multă nevoie de el în astfel de momente. Și aș vrea să știe tot adevărul. Nu mai vreau să am secrete față de el.

Se ridicară amândoi, iar Addie zâmbi cu un optimism forțat.

– Pot să dau un telefon, doctore?

* * *

Mary Anderson stătea în ușa restaurantului și își privea tatăl. Bob era singur la masa lui, sprijinindu-și bărbia în pumnii strânși. Privea fix pe fereastră și părea pierdut în gânduri.

Oare ce se întâmpla cu el, se întrebă Mary. De ce se comportase atât de ciudat în ultimul timp? Fusese atât de rece

și de distant, atât de misterios… Își aduse aminte cât de greu reușise să-l convingă să ia masa cu ea în acea după-amiază, și cât de nervos fusese când, în sfârșit, acceptase invitația. „Ei bine, am să dezleg eu misterul…“, își spuse ea cu hotărâre în timp ce se îndrepta spre masa lui.

Dus pe gânduri, Bob nici n-observă că fiica lui se apropiase de masă. Se gândea încă la Julie, pe care o văzuse puțin mai devreme trecând prin fața restaurantului, la braț cu Don. Imaginea ei îl lăsase ca paralizat. Era conștient că se comporta ca un adolescent derutat, care fuge după o iubire imposibilă. Era deja trecut de patruzeci de ani, dar cu toate acestea nu-și putea nega sentimentele.

La început, o iubise pe Julie ca pe o fiică și nu dorise decât să-i ofere sprijin părintesc, după ce soțul ei, Scott, decedase intr-un groaznic accident. Dar, încet-încet, sentimentele lui pentru ea se aprofundaseră, deviaseră intr-o cu totul altă direcție. Chiar și Julie observase asta, și chiar îl ironizase de câteva ori. Însă ea nu conștientiza profunzimea sentimentelor lui. Îl sfătuise senină să-și vadă de viața lui și să trăiască fericit alături de femeia care-l iubea atât de mult– soția lui.

Încercase din răsputeri s-o uite și să fie soțul ideal pentru Phyllis. N-ar fi vrut în ruptul capului s-o rănească sau s-o facă să sufere. Dar nu se putuse lupta cu sentimentele lui, așa că plecase pur și simplu fără nici o explicație. Ce altceva ar fi putut face? Să-i spună lui Phyllis că ori de câte ori o săruta, gândul lui fugea la Julie? Că i se părea că acele buze dulci și senzuale erau de fapt ale Juliei? Asta ar fi rănit-o și mai mult pe soția lui. Iar acum…

– Tăticule, spuse Mary blând, te-am trezit?

– O, draga mea, iartă-mă, n-am observat când ai venit, răspunse Bob, încercând să revină la realitate.

Mary se așeză și ridică întrebătoare din sprâncene:

– Tată, ce se întâmplă cu tine? Pari atât de departe, atât de confuz… S-a întâmplat ceva?…

– Nu, draga mea, răspunse Bob.

Încercase să se pregătească pentru această discuție. Știa că fiica lui nu va accepta răspunsuri vagi și devieri de la subiect. Însă totul era mult mai greu decât se așteptase. Văzând-o pe Mary, gândul lui fugi la Julie și conștientiză că marea lui iubire era suficient de tânără să-i fie fiică… Oare cum ajunsese într-o astfel de situație?

– Știu că-ți faci griji pentru mama ta și speri că eu voi dezlega misterul plecării mele…

Înduioșată de confuzia ce se oglindea în ochii azurii ai tatălui său, Mary spuse cu blândețe:

– Tată, să știi că n-am venit aici să te judec, crede-mă. Dar îmi pare tare rău că tu și mama v-ați despărțit…

Buza de jos începuse să-i tremure, iar Bob observă că abia își putea reține lacrimile.

– Te iubesc tare mult, Mary. Să nu uiți niciodată asta! Ce se întâmplă între mine și mama ta n-are nici o legătură cu tine, spuse el, accentuând ultimele cuvinte.

Se întinse peste masă și o ciupi ușor de obraz, zâmbind.

– Sper că-ți dai seama de asta, nu-i așa?

– Dar ce se întâmplă între tine și mama? întrebă Mary cu disperare în glas. Nu vă mai iubiți? Păreați cuplul ideal, un cuplu de nedespărțit.

Îl privi în ochi pe tatăl ei și întrebă timid:

– Ai pe altcineva?

Fără să vrea, Bob se încordă și strânse degetele de marginea mesei. „Fii calm“, își spuse el. Se așteptase ca o astfel de întrebare să-i fie pusă de alții, dar nu de fiica lui.

– Nu, bineînțeles că n-am pe altcineva, răspunse el sec. Iubito, știu că ți-e greu să înțelegi, dar pur și simplu simt

nevoia să fiu singur o perioadă. Mama ta este o femeie minunată, iar eu țin foarte mult la ea. Însă e mai bine să fim despărțiți un timp…

– A… , doar ții la ea? N-o mai iubești?

– Mary, încetează! Ar trebui să-ți vezi de viața ta… Îți promit că eu și mama ta ne vom descurca…

Fata își mușcă buzele pentru a se abține să mai spună ceva. Tatăl ei rămânea o enigmă pentru ea. Era conștientă că s-ar putea să nu afle niciodată motivul real al despărțirii lor. Ar fi vrut totuși să știe cum se descurca el acum, că era singur. Poate că era bine, însă mama ei era departe de a fi bine. Deși Phyllis fusese întotdeauna o femeie curajoasă, pe care te puteai baza în orice situație, acum părea complet neajutorată și disperată. Nici măcar tatăl ei nu-i putea oferi garanția că Phyllis își va mai reveni vreodată.

– De ce ești așa de tăcută, draga mea? Am fost prea aspru cu tine? Îmi pare rău, n-am vrut. Doar că nu-mi place să te amestec în astfel de probleme… Nu vreau să te fac să suferi mai mult decât suferi deja.

Tonul lui implora iertarea.

– Tată, te iubesc tare mult! Nu vreau să mă amestec în problemele voastre, doar că-mi doresc tare mult să vă știu pe amândoi fericiți, așa cum erați cândva…

– Mary, îți promit că vom rezolva cumva toate problemele, o asigură Bob.

Tânăra sorbi încet din paharul ei de vin, dorindu-și să mai fi fost mică și să creadă că tatăl său este atotputernic și poate face minuni. Însă acum era mare și își dădea seama că, indiferent ce spunea tatăl ei, situația se va înrăutăți.

Capitolul 3

Lovitura destinului

Addie privea fix cifrele negre și groase ale ceasului mare ce trona pe perete. Ce ciudat, se gândi ea. Limba cea mică a ceasornicului se învârtea parcă prea repede. Se frecă la ochi și se uită din nou. Acum mișcarea încetinise. Se înfioră. Oare era un semn prevestitor de rău, sau se datora amețelii? Nici unul dintre răspunsuri n-o mulțumea. Oftă și-și netezi pantalonii albaștri de catifea.

– Urăsc așteptarea asta, îi spuse lui Doug, care stătea lângă ea, în biroul doctorului Harlan, ținând-o strâns de mână.

– Te înțeleg, draga mea. Dar nu trebuie să disperăm. Hai să ne păstrăm speranța, așa cum am făcut și până acum. Doctorul va sosi dintr-o clipă în alta și ne va comunica rezultatele analizelor.

În ciuda palorii ei accentuate, fața lui Addie străluci când își privi soțul.

– N-aș fi reușit să trec prin toate astea fără tine, dragul meu. Dar ce-i cu tine? Pari cam obosit. Cred că nici pentru tine n-a fost prea ușor…

Doug n-o lăsase nici o clipă singură pe parcursul lungilor zile petrecute în spital. Fusese întotdeauna acolo, lângă ea, găsind mereu ceva de spus sau de făcut, ceva care s-o ajute să uite presimțirile sumbre pe care le avea. Dar acum frumusețea lui se ascunsese în spatele oboselii și al gândurilor negre, deși n-ar fi recunoscut asta în ruptul capului.

– Hei, am destulă energie cât pentru amândoi. Și-n plus, nici nu cunosc sensul cuvântului „oboseală“, spuse Doug, vrând să pară ofensat.

Ochii lui Addie se luminară de un zâmbet, pentru ca apoi, fără nici un avertisment, să se umple de lacrimi.

– Of, Dumnezeule, cred că în curând am să devin o sursă naturală de apă… Oare câți litri de apă poate produce un om intr-o singură zi?

Doug o trase mai aproape de el și-i spuse, tachinând-o:

– Ne vom interesa mai târziu care este recordul mondial…

Însă Addie parcă nici nu-l auzise.

– Știi, de când m-am îmbolnăvit, vreau să zic de când am început să mă simt rău, se corectă ea, nu m-am gândit niciodată că în acest spital au cabinetele și tatăl, și fratele meu, Bill. Însă asta mă face să mă simt puțin mai relaxată. Cel puțin știu că, dacă va trebui să petrec aici mai mult timp, mă voi simți ca în familie. Pentru că tu nu vei putea sta cu mine la nesfârșit, ai un club de condus.

Addie știa cât de mult însemna pentru Doug clubul lui de noapte, „Doug's Place“ . Și n-ar fi fost de acord ca el să-și abandoneze lucrul, doar pentru că ea putea fi bolnavă.

– Draga mea, încetează, spuse el blând. De când ai devenit șefa aici? Și-n plus, hai să lămurim niște lucruri: în primul rând, nu vei sta prea mult pe-aici. Și , în al doilea rând…

Se opri brusc, pentru că doctorul intrase în cabinet.

Doctor Harlan nu spuse nimic, se îndreptă vioi spre biroul său și se așeză, având în față fișa medicală a lui Addie. Îl privi mai întâi pe Doug, apoi pe Addie. Își netezi absent cravata și expiră cu zgomot.

– Acesta este un moment pe care orice doctor îl urăște, începu el, foindu-se necontrolat pe scaun. Addie, m-ai pus să-ți promit că îți voi spune tot adevărul, fără să-ți ascund nimic. Addie, ești foarte… foarte bolnavă.

Făcu o scurtă pauză, apoi continuă:

– Ai… o formă de cancer. E vorba despre leucemie…

Își încrucișă mâinile pe piept, așteptând ca cei doi soți să digere veștile.

După un scurt moment de tăcere, Doug se ridică pe neașteptate, cu sângele pulsându-i dureros în venele de la tâmple.

– Ce vreți să spuneți, doctore? Cât de bolnavă este? Ce se mai poate face? Când…

Addie îl prinse de braț, punând astfel capăt torentului de întrebări.

Doctorul Harlan își drese vocea și spuse calm:

– Leucemia este un cancer al sângelui și – Doamne, detest să spun chestia asta– este practic o boală incurabilă. Ba chiar este oarecum fatală.

Privind-o pe Addie în ochi, adăugă:

– Boala ta este destul de avansată, îmi pare rău să spun asta, dar pronosticul nu este foarte favorabil.

După ce stătu minute în șir nemișcată ca o statuie, Addie trase adânc aer în piept și spuse cu glasul tremurător:

– Doctore, dar ce-mi puteți spune despre copil? Este și el afectat de boală?

Își încrucișă mâinile protector peste pântece, și spuse poruncitor:

– Vreau să știu ce va fi cu copilașul meu!

– Draga mea, fătul este bine. El nu va fi afectat de boală, crede-mă, o asigură doctorul. Și cum momentul nașterii este atât de aproape, putem fi siguri că nu va avea de suferit.

În timp ce vorbea, expresia feței lui devenea din ce în ce mai întunecată, iar tonul vocii din ce în ce mai nesigur.

– Ce mai este, doctore? întrebă Addie pe un ton sfârșit.

– Vroiam să mai adaug că s-ar putea să nu mai ai mult de trăit, Addie. Două luni, poate trei. Iar dacă în toată această situație ar mai exista o șansă, cât de mică, aceea ar fi începerea imediată a chimioterapiei. Este singura noastră speranță.

Înainte ca doctorul să mai poată adăuga ceva, Doug răbufni:

– Vom începe tratamentul imediat. Chimioterapia înseamnă să ia doctorii, nu-i așa? Așa că n-avem de ce ne teme. Vom face absolut tot ce este posibil pentru ca ea …

– Doug, sunt perfect de acord cu tine, dar trebuie să vă previn asupra riscurilor acestui tratament.

– Vreți să spuneți că acest tratament implică niște riscuri asupra fătului? interveni Addie, țâșnind de pe scaunul ei și fiind cuprinsă pe loc de amețeală și greață.

Doug se ridică repede și o prinse înainte să cadă. O ținu strâns în brațe și o mângâie tandru pe păr. Se hrănea cu mirosul ei dulce, în timp ce furia creștea în el. Addie era tot ce avea mai scump pe lume, era singura persoană la care ținea cu adevărat. Ce se va face fără ea? Era însă conștient că nu trebuia

să lase să se vadă durerea și suferința din sufletul său în aceste momente când scumpa lui soție avea nevoie de sprijin și încurajări.

O ridică grijuliu, de parcă manevra o figurină din cel mai scump cristal, și o așeză pe scaunul ei.

– Are pulsul cam mare, constată doctorul Harlan, care-i ținea acum încheietura mâinii între degetele lui. Am să chem infirmiera de serviciu s-o ducă într-o rezervă.

– Nu vreau, strigă Addie, care își revenise între timp. Încă n-am terminat de vorbit. Parcă spuneați ceva despre riscurile chimioterapiei… Și aș vrea să începeți cu riscurile la care este expus fătul.

Avea o atitudine fermă, iar nările îi tremurau de mânie. Medicul se așteptase la această reacție din partea ei, cunoscându-i foarte bine încăpățânarea și voința de fier.

– Addie, cred că ai înțeles ce am vrut să spun mai devreme… N-aș vrea să ocolesc adevărul. Tratamentul ar avea un efect devastator asupra fătului. În același timp, dacă în clipa de față refuzi chimioterapia, renunți, practic, și la ultima ta șansă. desigur, este o mică șansă, dar ea există…

– Doctore, n-am de gând să sacrific viața copilașului meu pentru nimic în lume. Așa că nu voi începe chimioterapia decât după ce voi naște.

Părea de neclintit în hotărârea ei. Însă Doug era îngrozit.

– Ce tot spui acolo? Ai să mori dacă refuzi tratamentul, iar eu n-am de gând să te las să faci asta. Doctore, spune ceva! Spune-i că n-are încotro, că trebuie să înceapă imediat tratamentul.

Obstetricianul ridică neajutorat din umeri.

– Crede-mă, Doug, dacă ar sta în puterea mea, asta aș face. Însă Addie este singura care poate lua o astfel de decizie, nimeni altcineva, nici măcar tu, în calitate de soț.

Addie îl prinse de braț, însă el și-l trase brusc. Doctorul își dădu seama că cei doi aveau nevoie de câteva momente de intimitate, așa că se ridică și anunță politicos:

– Am să vă las singuri câteva minute. Știu că a fost o mare lovitură pentru amândoi. Revin mai târziu.

Ar fi vrut să găsească niște cuvinte de mângâiere, cuvinte care să aline durerea ce se putea citi pe chipurile lor. Însă își dădu seama că nici cele mai iscusite cuvinte n-ar fi putut face asta. Destinul dăduse o cruntă lovitură acestei familii fericite. Luă fișa medicală și ieși în tăcere.

Timp de câteva momente, Addie și Doug rămaseră tăcuți, nemișcați în scaunele lor, privind cerul toamnei târzii. Într-un final, Addie se întoarse și-l luă de mână pe soțul ei. De data aceaste, el nu se mai împotrivi.

– Iubitule, cum aș putea să te fac să înțelegi că hotărârea mea este cea mai bună, cea mai dreaptă?

– N-ai să mă poți face niciodată să înțeleg de ce refuzi tratamentul. Asta este o…

Se ridică nervos de pe scaun.

– Ceea ce vrei să-mi spui este să mă obișnuiesc cu ideea de a te pierde. Dar eu nu vreau să mori. Doctorul a spus că există o mică șansă. De ce nu vrei să profiți de ea? Dacă tu mori, eu nu mai am nici un motiv să trăiesc…

Ochii îi înotau în lacrimi și părea cu adevărat distrus.

– Dragul meu, dar aici nu e vorba numai de mine, spuse Addie apropiindu-se de el. E vorba și despre copilul nostru,

nu înțelegi? Dacă nu încep tratamentul, copilul este în afara oricărui pericol. În felul acesta, el se va naște sănătos, va putea trăi.

Îi luă fața în mâinile ei iubitoare, forțându-l, parcă, să accepte realitatea.

– Probabilitatea ca eu să supraviețuiesc acestui cancer este foarte mică, dacă nu chiar nulă, indiferent de tratamentele pe care le-aș face. Însă știm cu siguranță că bebelușul nostru va supraviețui, iar el va fi motivul pentru ca tu să continui să-ți trăiești viața. Și mai e ceva, Doug… Nu mă vei pierde definitiv, pentru că o parte din mine va continua să trăiască prin acest copil. Dacă aș începe acum tratamentul, m-ai pierde și pe mine, și pe el. Trebuie să fim realiști: nu putem risca viața copilului nostru, doar sperând la o vindecare miraculoasă, dacă nu chiar imposibilă.

Nemaiputând să-și rețină lacrimile, Doug izbucni în plâns și își ascunse fața în părul soției sale. Era copleșit de durere și confuzie.

Rămaseră strâns îmbrățișați multă vreme, încercând parcă să respingă cruda realitate și să ignore aspra lovitură a destinului.

Mai târziu, când se desprinseră din îmbrățișare, amândoi erau storși de putere, dar mult mai calmi și mai relaxați.

– Acum, hai să mergem acasă, spuse Addie. Îi putem lăsa un bilețel doctorului și-i telefonăm mai târziu să-i comunicăm decizia noastră. Și încă ceva… Aș vrea ca, până se naște copilul, acesta să fie secretul nostru. Nimeni altcineva nu trebuie să afle.

Doug se simțea epuizat, dar ar fi vrut să se certe cu ea, s-o implore să accepte tratamentul, să-și schimbe hotărârea. Dar

știa că totul ar fi fost inutil. În plus, era de datoria lui să respecte decizia pe care ea o luase deja. Cu toate acestea, nu se putu abține să remarce:

– Addie, vreau să știi că asta nu este decizia noastră, ci numai și numai a ta. Eu nu sunt de aceeași părere. Tu singură ai hotărât să nu începi tratamentul cu citostatice.

Ar fi vrut să spună mai multe, însă ușa cabinetului se deschisese și Addie se uita ca paralizată la fratele ei, Bill.

– Tratament cu citostatice? întrebă el șocat. Addie, Doug, ce se întâmplă?

* * *

Phyllis dădu la o parte păturile mototolite și coborî tristă din patul pe care atâția ani îl împărțise cu Bob. Tot trupul o durea după noaptea nedormită, iar ochii îi erau umflați și grei.

– Oare mai am vreun motiv să mă trezesc? se întrebă ea.

Formă numărul robotului telefonic și ascultă glasul operatoarei: „La semnalul următor, va fi ora 11. 06. „

Pufni într-un râs isteric. Își aduse aminte că Bob o tachina mereu pentru că se scula o dată cu găinile. Nu-i plăcuse niciodată să lenevească în pat după șase și jumătate.

Simțea parcă și acum prezența lui, auzind foșnetul cearșafurilor în diminețile petrecute alături de el. O mângâia blând, o săruta dulce și de cele mai multe ori o convingea să mai rămână printre așternuturi, petrecând clipe de pasiune arzătoare. Apoi stăteau întinși în pat, unul în brațele celuilalt, ascultând ciripitul vesel al păsărelelor.

Însă acum Phyllis nu mai auzea cântecul păsărilor, ci numai zgomotul supărător al străzii– claxoane asurzitoare, frâne bruște, trecători gălăgioși.

Își ascunse fața în perna ce păstra încă mirosul specific al lui Bob și lacrimi amare o podidiră.

– Doamne, ce dor mi-e de el! murmură ea.

Nu-și aducea aminte să mai fi simțit vreodată în viața ei o astfel de durere sfâșietoare. Se lupta cu disperare să nu-și piardă stăpânirea de sine, să nu cadă în abisul negru ce se deschidea acum în mintea ei. Închise ochii și trase adânc aer în piept. Apoi se forță să coboare din pat.

Stând în fața oglinzii, observă că buclele ei aurii își pierduseră strălucirea, iar tenul era palid și mat. Suferința prin care trecuse în ultimele zile o lăsase fără pic de vlagă, îi accentuase ridurile fine din jurul ochilor și săpase șanțuri proeminente în jurul gurii ei senzuale.

Oare totul era acum pierdut? Unde era viitorul luminos pe care și-l imaginase cândva?

Rămase în fața oglinzii, privind fix imaginea încețoșată ce se reflecta în ea și dând frâu liber amintirilor.

De câte ori se admirase în această oglindă, de câte ori își studiase trăsăturile vesele ce exprimau întocmai felul ei de a fi… Avusese întotdeauna o tentă roz în obraji, semn al sănătății și al poftei sale de viață. Bob obișnuia să spună că nuanța aceea era extraordinar de provocatoare și incitantă, iar ea se îmbujora atunci mai rău.

Simți și acum că se aprinde la față, însă nu de emoții sau de bucurie, ci din cauza furiei ce clocotea înlăuntrul ei. Inima îi pulsa într-un ritm frenetic, în timp ce sute de întrebări fără răspuns se aglomerau în capul ei. Revedea cu ochii minții,

pentru a mia oară, scena despărțirii , încercând zadarnic s-o înțeleagă, sau, cel puțin s-o alunge. Cuvintele lui de adio îi răsunau din ce în ce mai tare în urechi, alimentându-i furia. Închise ochii, retrăind acele momente.

Bob o aștepta în sufragerie când ajunsese acasă în acea după-amiază. Valizele erau deja pregătite, iar el arăta mizerabil.

– Ce-i cu tine? întrebase ea alarmată. Te simți bine? S-a întâmplat ceva cu Mary?

Ar fi continuat să pună astfel de întrebări disperate, dacă Bob n-ar fi întrerupt-o.

– Nu, totul e în regulă, spusese el calm.

Apoi se apropiase de ea și o invitase să ia loc pe canapea. Perplexă, ea se supusese.

– Phyllis, te părăsesc, o anunțase Bob pe un ton rece, fără nici un fel de ocolișuri. Simt nevoia să stau singur o perioadă. Trebuie să meditez, să mă gândesc la viitorul meu, la ceea ce vreau și trebuie să fac.

„Nu se poate, imaginația îmi joacă feste…“, își spusese ea atunci, nevenindu-i să creadă ceea ce tocmai auzise. Nici măcar un gest sau un cuvânt al lui Bob nu-i lăsase impresia că ar fi fost nefericit sau că ar fi vrut să se despartă de ea. Nu, așa ceva nu se putea întâmpla cu adevărat. Bărbatul din fața ei nu era Bob, soțul ei blând, iubitor și grijuliu.

– Dar ce se petrece? Am greșit cu ceva? întrebase ea disperată.

Însă Bob îi răspunsese pe același ton de gheață:

– Nu vreau să te rănesc, dar, crede-mă, e mai bine să plec. Nu mă întreba de ce, pentru că nu știu ce să-ți răspund. Am să te caut eu …

Apoi își luase valizele și ieșise pe ușă. O sunase, într-adevăr, așa cum promisese, însă nu pentru a-i cere iertare sau pentru a-i da vreo explicație, ci doar pentru a mai pune la punct câteva amănunte ale separării lor. Și, deși susținea în continuare că ține la ea, încerca să sugereze că despărțirea lor putea fi de lungă durată.

Și așa fusese părăsită și abandonată, după atâția ani de dragoste și dăruire. Cu ce rămăsese acum? Cu nimic. Cum putuse să-i facă una ca asta? Cine naiba se credea el?

Phyllis clocotea de mânie în timp ce se întorcea în prezent. Își apăsă degetele pe ceafă, încercând să se liniștească. „Gata, potolește-te! , își porunci ea. „Îmbracă-te și ieși naibii de-aici!“

Însă mintea ei n-asculta de glasul voinței, iar picioarele o purtară spre un dulap, de unde scoase forfecuță de unghii. Se îndreptă spre pat și sfâșie în repetate rânduri perna lui Bob, până când rămase învăluită într-un nor de fulgi.

– Ce naiba m-a apucat? se întrebă printre hohote de plâns, ascunzându-și fața între așternuturi.

Se ridică după mult timp și se îndreptă spre telefon.

– Trebuie să vorbesc cu cineva… Sper ca Julie să fie acasă.

Capitolul 4

Explicații

Bill descuie ușa cabinetului său, invitându-i pe Doug și Addie înăuntru. Apoi închise bine ușa.

– În felul acesta, putem fi siguri că nimeni nu va asista fără să vrea la discuția noastră, așa cum am făcut eu mai devreme, spuse el. Mi s-a părut de pe hol că aud vocile voastre și nu vroiam decât să vă salut, când am surprins discuția despre chimioterapie.

Își îndreptă gulerul cămășii și își netezi cravata.

– Haideți să luăm loc, îi invită el pe cei doi soți.

Se așezară toți trei pe scaune în cabinetul liniștit al lui Bill. Fusese ideea lui să vină aici ca să poată sta de vorbă în tihnă. Doug acceptase pe loc oferta, însă Addie se împotrivise la început. Dar, cunoscându-l prea bine pe fratele ei, își dăduse seama că n-avea încotro. Bill avea acum unele bănuieli și nu s-ar fi lăsat până n-ar fi aflat despre ce era vorba. Cei din familia Horton erau foarte încăpățânați și nu se dădeau niciodată bătuți.

Privind fața nedumerită a lui Bill, Addie se simți oarecum ușurată. Poate era mai bine ca cineva din familia ei să știe situația reală. Iar persoana cea mai potrivită ere chiar Bill, care era de asemenea medic, și încă unul foarte bun și care ar fi putut anunța, în caz de nevoie, restul familiei, ușurându-i ei sarcina.

Bill aștepta liniștit ca cineva să înceapă să-i spună despre ce era vorba, însă, văzând că nimeni n-avea de gând să scoată vreun cuvânt, rupse tăcerea:

– Addie, spune-mi, te rog, despre ce decizie vorbeați? Cine are nevoie de chimioterapie?

– Cred că eu, răspunse simplu sora lui.

– Ce naiba tot spui acolo? Ce v-a spus doctorul Harlan?

– Sunt bolnavă de … leucemie.

Spusese asta în timp ce se lipise de Doug, care acum o mângâia ușor pe umeri.

– Dar cum naiba a ajuns el la o astfel de concluzie? Ți-a făcut toate analizele? Eu de ce n-am aflat nimic până acum?

Pusese toate aceste întrebări fără să-i lase timp să răspundă, însă era foarte alarmat și disperat în același timp. Doug se întoarse spre el, înțelegând cât îi era de greu să digere astfel de vești.

– N-aveai cum să afli, Bill. Doctorul Harlan a respectat dorința lui Addie de a păstra confidențialitatea.

– Am înțeles, dar acum aș vrea să-mi spuneți și mie tot ce s-a întâmplat. Și v-aș ruga să nu-mi ascundeți nimic. Încă nu-mi vine să cred. O, Addie, îmi pare atât de rău…

Pe un ton calm și oarecum neutru, Addie începu să-i povestească despre simptomele ei, despre analizele pe care le

făcuse și despre diagnosticul la care ajunseseră medicii. Începu să se bâlbâie când îi spuse despre chimioterapie și riscurile pe care aceasta le implica.

– Doctorul Harlan susține că șansele de vindecare în urma acestui tratament sunt infime…

– Addie, eu nu sunt specialist oncolog, însă cred că, fiind atât de avansată boala, ar trebui să începi tratamentul cât mai curând posibil.

– Dar voi începe tratamentul la timpul potrivit, răspunse ea sec, simțind în ceafă privirea arzătoare a lui Doug.

– Addie, cred că-ți dai seama că momentul potrivit este chiar acum, exclamă Bill.

Nu înțelegea comportamentul ciudat al surorii sale, dar era clar că, pentru nu se știe ce motive, ea nu era de acord să înceapă tratamentul de care avea o nevoie disperată.

– Trebuie să începi neîntârziat…

– Eu n-am de gând să-mi distrug copilul cu toate aceste droguri, strigă Addie. Și cu asta am terminat. Nu mai am nimic de spus.

– Își ascunse fața în palme.

Bill se trânti pe scaun, făcându-l să trosnească amenințător. „O, Dumnezeule, deci asta era… Cum de nu m-am gândit? Of, sărmană Addie, de ce ți întâmplă tocmai ție toate astea? E atât de nedreaptă viața…“ Se simți copleșit de un val de compasiune, fiind incapabil s-o ajute cu ceva. Dar trebuia totuși s-o convingă să înceapă tratamentul. Se întoarse spre Doug, sperând să găsească în el un aliat:

– Doug, n-o poți lăsa să facă asta…

– Te rog, nu începe, interveni Addie. Știu că îmi vreți numai binele și vă iubesc tare mult pentru asta, însă atunci

când este vorba despre viața copilului meu, eu sunt singura care pot lua o hotărâre, eu și cu Doug.

Își privi soțul, rușinată de omisiunea pe care tocmai o făcuse.

– Doug, îmi pare rău, n-am vrut să spun asta…

– Nu-i nimic, draga mea. Trebuie să știi că eu nu te-aș forța niciodată să faci ceva împotriva voinței tale.

Addie îl luă de mână și-l privi tandru în ochii înlăcrimați.

– Iubitule, pentru mine cel mai important la ora aceasta este copilul nostru, care simbolizează dragostea noastră…

Asistând la această scenă înduioșătoare, Bill se simți copleșit de milă și compasiune pentru cei doi soți care treceau acum printr-o mare tragedie. Se gândi la părinții lui, care erau deja tulburați de dispariția neașteptată a fratelui său, Mickey. Oare cum aveau să mai suporte și vestea bolii fatale a fiicei lor? Însă ei erau niște caractere puternice și în mod sigur aveau să înfrunte cu curaj realitatea, constituind un mare sprijin pentru Addie.

– Vrei să fiu și eu de față când le spui părinților? se oferi Bill voluntar.

Addie îi aruncă o privire și spuse pe un ton ferm:

– N-am de gând să le spun nimic, și nici n-aș vrea ca ei să afle din alte surse.

– Nu fi ridicolă, izbucni Bill. N-ai dreptul să le ascunzi asta. Și ei trebuie să știe.

– Nu, nu. Au și așa destul de multe griji și probleme, argumentă Addie. Mai ales acum, după dispariția lui Mickey…

– Asta n-are nici o legătură cu tine, interveni fratele ei. Addie, trebuie să înțelegi că numai tu și Doug nu veți face față acestei situații. Aveți nevoie de sprijinul celor care vă iubesc.

Acestei situații… Cuvintele o străfulgerară și o făcură să tremure. În clipa aceea realiză că, în situația ei, nu mai putea fi vorba de planuri de viitor. De când le dăduse doctorul Harlan cumplita veste, ea se concentrase numai asupra aspectelor legate de tratament, ignorându-și propriile sentimente și trăiri. Însă acum își dădea seama că nu mai avea mult de trăit, iar clipele ei de viață alături de Doug și de bebelușul lor erau numărate. Cuprinsă de furie și de disperare, strigă:

– Doamne, de ce? De ce mi se întâmplă mie așa ceva? De ce tocmai acum, când viata mea căpătase pentru prima oară sens? O, Doug! spuse ea printre suspine, trăgând de marginile jachetei, intr-un gest ce semăna a nebunie.

Doug îngenunche în fața ei, o trase lângă el și o îmbrățișă, șoptindu-i numele din nou și din nou, sprijinindu-i capul de pieptul său și mângâindu-i spatele.

Bill se ridicase încet și se pregătea să iasă. Dar Addie observă ce intenționa să facă, se smulse din îmbrățișarea soțului ei, își șterse obrajii și reuși să îngaime:

– Te rog, Bill, nu pleca! Noi trei trebuie să stăm de vorbă.

– Bine, nu plec. Voi face exact cum vrei tu.

Ezită o clipă, apoi continuă:

– Addie, n-ai cum să excluzi familia din problema asta. Toți ar trebui să afle mai devreme sau mai târziu, iar eu cred că ar fi bine să afle cât mai curând.

Se aștepta la o ripostă violentă din partea surorii sale, însă aceasta răspunse calm:

– Bill, eu am provocat deja destulă suferință acestei familii atunci când am plecat la Paris și am lăsat-o pe Julie la mama și la tata… Ea s-a simțit pur și simplu abandonată… Iar părinții mei nici nu știau ce să mai creadă despre mine.

– Bine, dar asta a fost cu mult timp în urmă… Tot ce s-a întâmplat atunci, tot ce-au crezut oamenii despre tine, toate acestea au trecut. Și nimeni nu te învinovățește de nimic.

O privi cu multă blândețe și continuă:

– Cred că îți dai seama cât de mult te iubim toți…

Addie simți că gâtul i se uscase, iar lacrimile amenințau să țâșnească în orice clipă.

– Nu cred că toată lumea m-a iertat, Bill, șopti ea.

Fratele ei o privea nedumerit, însă Doug știa exact ce vroia să spună.

– Draga mea, Julie e mare acum, are viața ei, și sunt sigur că nu mai are nici un fel de resentimente.

Însă amândoi știau că, dacă Julie își iertase mama pentru că o abandonase când era mică, n-o va ierta niciodată pentru că-i furase iubitul.

Bill se foia pe scaun, simțind din nou că prezența lui nu era tocmai bine venită. Dar Doug se întoarse spre el, spunând:

– Sunt perfect de acord cu tine, Bill. Addie are nevoie acum de ajutorul și suportul familiei și prietenilor.

Își privi drăgăstos soția și adăugă:

– Iubito, vreau să știi că sunt și voi fi mereu alături de tine. Însă și restul familiei îți poate fi de mare ajutor.

Addie oftă dezarmată, dar făcu o ultimă încercare:

– Vreau să vă fac să înțelegeți că sarcina mea a fost primită cu mare bucurie de toată lumea.

„Mai puțin de Julie“, se gândi ea.

– Însă acum, dacă vor afla că sunt atât de bolnavă, toată această bucurie va păli, copilașul meu nu va mai fi privit decât cu milă și compasiune.

Lacrimi amare țâșniră din ochii ei, brăzdându-i chipul trist.

– Addie, liniștește-te, interveni Bill. Te asigurăm că acest copilaș va fi primit cu aceeași bucurie cu care ar fi fost primit și în condiții normale. Știm cu toții cât de mult înseamnă el pentru tine. Vrem doar să te ajutăm să te bucuri de el cât mai mult timp posibil.

Se apropie de ea și o sărută ușor pe frunte.

– Te rog, lasă-ne să fim aproape de tine…

Addie se întoarse spre Doug, care o privea implorator. Își dădu atunci seama cât de nedrept ar fi fost să stea departe de familia ei, când mai avea atât de puțin de trăit… Și cât de greu ar fi fost pentru Doug să se descurce singur cu toate. Era clar că avea nevoie de ajutorul familiei.

– Bine, bine, m-ați convins. Ați câștigat, spuse ea cu o veselie nefirească, dar pe care avea de gând s-o păstreze și pe viitor, indiferent de greutățile prin care avea să treacă. Dar cu o condiție: Julie nu trebuie să afle nimic din toate astea.

Mulțumiți că Addie acceptase, în sfârșit, Bill și Doug nu protestară.

* * *

– Îți mulțumesc pentru că ai acceptat invitația mea, Julie. Mă bucur tare mult să te revăd.

Bob o strânse prietenește de mână și o sărută pe frunte. În secunda următoare însă, regretă că o chemase aici, în restaurantul aglomerat și gălăgios. Își propusese să se poarte natural, să fie nonșalant și să adopte aceeași atitudine părintească pe care o avusese în trecut față de ea. Dar planurile lui fuseseră date uitării în clipa când o văzuse în ușa restaurantului. Julie arăta mai bine ca niciodată. Părul ei bogat

cădea într-o cascadă ce-i încadra perfect fața ovală. Tenul ei sănătos prinsese o tentă rozalie din pricina aerului rece, scoțând în evidență ochii azurii și luminoși. Văzând-o, Bob nu-și mai dori altceva decât să poată pleca, sub indiferent ce motiv.

Când ea îl salutase, apropiindu-se de masă, el se prefăcuse luat prin surprindere, rugându-se în gândul său ca sentimentele să nu i se poată citi pe față.

– Și eu mă bucur să te văd, spuse Julie zâmbind.

Chiar îi fusese dor de Bob. Înainte ca el să se despartă de Phyllis, ei trei obișnuiau să petreacă mult timp împreună. El fusese întotdeauna ca un tată pentru ea.

Îi acordase foarte multă atenție atunci când Scott murise, considerând-o o văduvă distrusă. El nu știuse însă că ea nu-l mai iubea de mult pe soțul ei, fiind îndrăgostită nebunește de Doug. Își propusese chiar să divorțeze, simțind că nu mai putea trăi în minciună. Însă Scott murise în accident înainte ca ea să-i împărtășească planurile sale și fără să știe nimic de aventurile ei.

Dar Julie trăia și acum cu conștiința încărcată, convinsă fiind că moartea soțului ei se datora, într-o oarecare măsură, și faptului că-l înșelase. Fusese ca o pedeapsă. Iar asta o făcea să creadă că, oricât de mult îl mai iubea încă pe Doug, un viitor comun ar fi stat sub semnul întrebării.

N-avusese curaj niciodată să se destăinuie lui Bob și lui Phyllis, chiar dacă aceștia o tratau ca pe propriul lor copil. Și ea se atașase foarte mult de ei, considerându-i familia perfectă, pe care ea n-o avusese până acum.

Tocmai de aceea, vestea despărțirii lor o șocase foarte mult.

Observase că, în ultimul timp, atitudinea lui Bob față de ea se cam schimbase. Întâlnirile lor amicale pentru a servi

împreună prânzul se schimbaseră acum în cine cu un aer de clandestinitate, servite în restaurante retrase, departe de alți prieteni și cunoștințe. Era din ce în ce mai evident că n-o mai privea ca pe o fiică, ci ca pe o femeie.

Gândindu-se că această criză îi va trece curând, Julie îl luase peste picior la început, continuând să se întâlnească deseori cu el. Însă comportamentul lui Bob nu se schimbase. Fusese nevoită să-l scuture puțin, să-i spună că se purta ca un puști. Îl forțase să-i promită că o va uita și va încerca să fie același soț perfect pentru Phyllis. Așa și făcuse, pentru ca apoi, într-o bună zi, să-și părăsească nevasta fără nici o explicație. Oare ce se întâmplase? Care era adevăratul motiv pentru care plecase de acasă?

Acum stăteau din nou împreună, la masa retrasă dintr-un separeu al restaurantului. Pe fața de masă de culoarea lavandei trona o mică vază de argint, cu două orhidee delicate ce accentuau atmosfera romantică, pe care Julie însă părea că nici n-o observă.

Îl privi amuzată pe Bob.

– Îți dai seama că, de minute în șir, n-ai scos nici un cuvânt? întrebă ea.

Bob râse.

– Cred că am devenit cam taciturn…

Albastrul ochilor lui deveni mai intens atunci când adăugă:

– Mi-a fost teamă că n-ai să-mi accepți invitația… Dar mă bucur tare mult că ai venit.

Julie părea cam nedumerită, de aceea el continuă:

– Știu că despărțirea mea de Phyllis te-a pus într-o postură dificilă, dar n-aș vrea ca asta să influențeze prietenia noastră. Îmi doresc să rămânem în continuare aceiași buni amici.

– Bob, să știi că și mie mi-a fost foarte dor de tine, spuse Julie cu blândețe. Recunosc că am fost pe punctul de a contramanda întâlnirea noastră. Și asta nu pentru că nu-mi doream să te revăd, dar…

– Așa cum spuneam mai devreme, interveni Bob, știu că ai fost șocată de decizia mea. Probabil că te-ai întrebat ce m-a apucat, de ce am plecat…

Julie îl întrerupse:

– Nu, Bob, nu mă interesează. Sau, cel puțin, nu acum. Cred că asta este numai între tine și Phyllis, voi doi ar trebui să discutați. Știu că simți nevoia să te destăinuiești cuiva, dar nu cred că eu sunt persoana potrivită.

– Nu de-asta te-am invitat aici, Julie. Nu intenționez să dezbatem acum problema separării mele de soția mea.

– Bine, dar atunci de ce m-ai invitat?

– Pentru că îmi era foarte dor de tine, răspunse Bob, simțindu-se oarecum ușurat văzând că Julie nu era conștientă de pasiunea ce clocotea înlăuntrul lui. Probabil se gândea că depășise de mult momentele de criză.

– Bob, nu vreau să mă amestec în problemele voastre. Prefer să rămân neutră. Sunt convinsă că ai un motiv foarte serios pentru care ai plecat, dar aș vrea să-ți spun că îmi pare rău pentru voi. Erați familia perfectă. Sau cel puțin așa am crezut.

– Ai dreptate, eram fericiți. Sentimentele mele pentru Phyllis nu s-au schimbat, doar că, pentru moment, simt nevoia să fiu singur.

În timp ce vorbea, îi studia atent reacțiile, pentru a vedea dacă devenea bănuitoare. Însă, deocamdată, situația era ținută sub control.

– Julie, te-am sunat gândindu-mă că n-ai să îndrăznești să mă suni. Eram curios să aflu cum te-ai mai descurcat în ultimul timp.

Într-adevăr, ea n-ar fi îndrăznit să-i telefoneze. Dacă Phyllis ar fi aflat, ar fi considerat-o neloială și ar fi suferit mai mult.

Dar era cu adevărat fericită să se afle în compania lui Bob. Simțea că lui i-ar fi putut spune orice, iar el ar fi ascultat-o fără s-o judece. Dacă ar fi putut să-i mărturisească ce mult tânjea după Doug, cât de mult o ura pe Addie¼

– Acum, cine a devenit taciturn? întrebă Bob zâmbind.

Își stăpâni cu greu dorința de a-i lua mâna pentru a o săruta și continuă:

– Ia spune-mi, tu și Don ați pus la punct planurile de nuntă?

„Spune-mi că nu, se rugă în sinea lui. Spune-mi că nu te mai căsătorești cu el“ .

Julie se îmbujoră când își dădu seama că Don, bărbatul cu care urma să se căsătorească în curând, era ultima persoană la care s-ar fi gândit în clipa asta. De altfel, se gândea la el foarte rar și fără prea mare bucurie.

– Hei, îmi pare rău, n-am vrut să-mi vâr nasul în treburi care nu mă privesc, se scuză Bob văzându-i sfiala.

– Nu fi prostuț, nu m-am supărat. Doar că mi-am dat seama că am uitat complet să dau comanda pentru invitațiile de nuntă.

În timp ce vorbea, Julie îi evita privirea. Bob sesiză imediat că ceva nu era în regulă cu ea.

– Julie, ce se întâmplă? Ce-i cu tine?

O luă blând de mână, străduindu-se să nu ia în seamă senzația de catifea a mâinii ei.

„Îi voi spune tot, se hotărî Julie pe moment. Nu mai pot face față singură. „

Tocmai se pregătea să se destăinuie, când observă că Phyllis stătea puțin mai departe de ei, pufnind de furie.

– Nemernico, răcni ea. Întotdeauna ai avut două fețe, nu-i așa?

Doar cu câteva clipe înainte, Phyllis intrase în restaurant, stăpână pe sine și hotărâtă să nu lase să se vadă drama prin care trecea. Urma să se întâlnească aici cu fiica ei, Mary, să servească împreună prânzul. Însă, de cum intrase, îl văzuse la o masă pe bărbatul ei, ținându-se tandru de mână cu așa-zisa ei prietenă.

Julie se ridică de pe scaun, dar înainte să poată spune ceva, Phyllis o rupsese la fugă.

– O, Doamne, strigă Julie. Ce-am făcut?

Se năpusti și ea spre ieșire.

– Julie, așteaptă!

Bob ieși repede după ea.

Ajunsă afară, Julie fu izbită de stropii reci de ploaie, cărora însă nu le dădu nici un fel de atenție. O căută pe Phyllis cu privirea și o reperă în parcarea restaurantului.

– Phyllis, așteaptă, te rog! Trebuie să stăm de vorbă. Lasă-mă să-ți explic. Nu e ceea ce pare.

Însă prietena ei fugea printre mașini, și nu se opri până n-ajunse în dreptul mașinii ei. Căuta disperată în geantă, încercând să-și găsească cheile.

Gâfâind din cauza efortului, Julie ajunse lângă Phyllis exact când aceasta se pregătea să descuie portiera.

– Phyllis, te rog, ascultă-mă, o imploră ea.

– Pleacă de aici, nu vreau să te mai văd, nenorocito. Și nici nu vreau să aud nimic…

– Dar eu și Bob…

– Te rog să nu mai pronunți niciodată numele ăsta în fața mea, spuse ea răstit, în timp ce o împinse cu brutalitate.

Julie țipă de durere în clipa când se prăbuși pe asfalt.

Dându-și seama ce făcuse, Phyllis își scutură nebunește capul, încercând parcă să alunge niște demoni. Se apropie apoi de prietena ei, care se ridicase între timp și își masa șoldul rănit.

– O, Julie, ce ți-am făcut? Te-ai lovit rău? O, Doamne, îmi pare așa de rău…

– Nu-i nimic, mă doare puțin, dar o să-mi treacă, o asigură Julie. Nu-ți mai face griji pentru mine.

Făcu o scurtă pauză înainte s-o întrebe:

– Dar tu cum ești? Ai să mă lași să-ți explic ce s-a întâmplat?

Phyllis își îndepărtă câteva șuvițe ude care i se lipiseră de față și spuse calm:

– Deocamdată, tot ce vreau este să știu că m-ai iertat. Crede-mă, când v-am văzut pe amândoi la masă, am simțit că înnebunesc. Parcă nici nu mai eram eu, atât de mult îmi pierdusem controlul. Iartă-mă, Julie, n-am vrut să te rănesc în nici un fel… Am foarte multă încredere în tine.

Cele două femei se îmbrățișară.

– Și eu am încredere în tine, spuse Julie. Dar o să vorbim despre toate astea mai târziu.

Pufniră în râs când realizară cât de ude erau și se îmbrățișară din nou, încercând să-și încălzească trupurile și sufletele.

Bob le văzu din depărtare, apoi se întoarse și plecă trist și abătut.

Capitolul 5

Planul

Deși afară era o zi înnorată și mohorâtă, Addie simți înlăuntrul ei o căldură liniștitoare. Stătea în sufrageria confortabilă a părinților ei și servea un delicios ceai de migdale. Era ceaiul pe care Alice, mama ei, îl servea oricărui membru al familiei atunci când avea nevoie de o îngrijire specială, pentru indiferent ce motiv – un meci de fotbal pierdut, un gât inflamat și dureros, o întâlnire amoroasă ratată.

Addie zâmbi, amintindu-și clipele minunate petrecute în sânul familiei, dragostea și grija cu care Alice și Tom, părinții lor, îi crescuseră și-i ajutaseră să depășească toate problemele, mai mari sau mai mici.

„Ei bine, se gândi ea, acum avem de-a face cu un alt fel de problemă. „ Însă nu era exclus ca și de data aceasta ei s-o facă să creadă că totul se va rezolva, că până la urmă totul va fi bine. Aveau acest neprețuit dar de a a-și încuraja copiii, chiar și în situațiile cele mai grele, de a-i face să meargă mai departe cu fruntea sus.

– Hei, la ce te gândești? întrebă tatăl ei.

Stătea în fotoliul său și își studia fiica. Remarcase pe chipul ei o expresie evidentă de liniște și pace.

– Mă gândeam la felul cum tu și mama ați reușit de-a lungul timpului să ne stăpâniți pe toți, indiferent cât de încăpățânați am fost. Cred că v-a fost tare greu…

– Da, a fost destul de greu, interveni Alice, care tocmai se întorsese de la bucătărie cu un platou de prăjiturele și biscuiți făcuți de ea.

Tom se ridică de pe fotoliul lui și se așeză alături de Addie, pe canapea. O luă părintește de mână și o întrebă cu blândețe:

– Tu cum te mai descurci, draga mea? De când te-ai întors acasă, nu faci decât să ne întrebi pe noi cum ne descurcăm, să ne alini durerea cauzată de pierderea fratelui tău. Desigur, ne gândim la Mickey în fiecare clipă și ne rugăm la bunul Dumnezeu să-l găsim sănătos într-o bună zi. Dar, Addie, ar trebui să vorbim și despre tine acum. Tu cum ai să te descurci?…

Addie își privi cu suspiciune părinții.

– Ce se întâmplă? Vă comportați de parcă ați vrea să-mi spuneți ceva și nu îndrăzniți.

Tom își drese vocea și spuse:

– Addie, știi că eu și mama ta am acceptat destul de greu decizia ta de a amâna începerea tratamentului cu citostatice. Știm foarte bine cât de mult îți dorești să dai naștere unui copil sănătos, însă de ce nu te gândești și la sănătatea ta, la viitorul tău?

– Tată, te rog…

– Bine, bine, n-am să încep din nou. Vreau doar să știi că îți vom respecta hotărârea.

– Și asta doar pentru că n-avem cum să te facem să te răzgândești, interveni Alice.

Tom încuviință din cap și continuă:

– Dar ar trebui să stăm serios de vorbă despre ce va urma, să plănuim ce vom face.

– Mamă, tată, spuneți-mi odată la ce v-ați gândit. Vreau să știu totul.

Atmosfera devenise tensionată. Tom se freca nervos pe bărbie, Alice își masa agitată palmele.

-Addie, doctorul Harlan susține că șansele ca boala să intre în remisie în urma tratamentului sunt foarte mici, dacă nu chiar nule, spuse tatăl său. Stăm și ne întrebăm cum se va descurca Doug dacă va fi nevoit să crească singur copilul…

Alice interveni repede:

– Draga mea, n-aș vrea să înțelegi că ne amestecăm în treburile voastre.

– Mamă, dar nu mă deranjează. Bineînțeles că trebuie să ne gândim de pe acum la viitorul copilului. Însă vreau să vă asigur că Doug va fi un tată excelent și se va descurca foarte bine și singur. Sunt sigură de asta.

Făcu o mică pauză, apoi continuă:

– A recunoscut însă că este puțin cam speriat. Până acum obișnuia să fugă de responsabilități majore, dar eu știu foarte bine cât de mult s-a schimbat. Și cred că, dacă a reușit să fie un soț devotat, va reuși și în privința propriului său copil.

– Știm cu toții că Doug este un om minunat, dar indiferent cât de responsabil și de devotat ar fi, creșterea unui copil este o treabă destul de grea, cu atât mai mult cu cât are și un serviciu obositor.

– Ai dreptate, mamă, încuviință Addie. Dar atunci, ce putem face?

– Ei bine, la început ne-am gândit că bebelușul ar putea locui aici, la noi. Apoi ne-am dat seama că ar fi mai bine pentru el dacă ar locui cu o familie mai tânără…

Ezită puțin înainte de a continua:

– Of, sper din tot sufletul să nu consideri că am mers prea departe…

– Nu-ți face griji, mamă. Spune-mi la ce v-ați gândit.

– Ne gândeam, interveni Tom, că ar putea locui la Bill și Laura, evident fără a-l exclude pe Doug. Am vorbit deja cu ei și…

Fu întrerupt de clinchetul soneriei de la intrare.

Se ridică și se duse să deschidă ușa. Se întoarse după câteva momente împreună cu Laura.

– Sper că nu vă deranjez, spuse ea, dar am trecut prin zonă și am văzut mașina ta afară. Îmi doream tare mult să te văd, așa că am îndrăznit să intru puțin.

– Nu te mai scuza atât, zise Addie. Mă bucur că ai venit. Ai mei tocmai îmi spuneau acum despre generoasa voastră ofertă.

– Sper că nu te-ai supărat că…

– Nu, absolut deloc. Cred că e foarte drăguț din partea voastră.

– E drept că unora li se poate părea că noi doi suntem puțin cam ocupați pentru a ne putea ocupa de un copil, însă am analizat foarte bine situația și, cu unele mici modificări de program, cred că ne-am putea descurca onorabil. Și, bineînțeles, Doug va putea veni ori de câte ori va dori.

Se opri o clipă, apoi continuă cu lacrimi în ochi:

– Addie, îmi pare tare rău pentru tine, nu-mi place că trebuie să vorbim despre asta, dar aș vrea să fii convinsă că fiul sau fiica ta va beneficia de toată dragostea și devotamentul nostru.

Addie se ridică de pe canapea și se îndreptă spre Laura. O cuprinse în brațe și o ținu strâns.

– Îți mulțumesc, Doamne, spuse ea încet, pentru că mi-ai dăruit o familie atât de minunată. Avându-vă pe voi în preajmă, indiferent de greutățile prin care trec, mă consider totuși cea mai norocoasă făptură de pe pământ. Când mă gândesc că sunt atâția oameni care n-au avut și nu vor avea niciodată ceea ce am eu…

Ochii i se umeziseră, însă nu erau lacrimi de durere, ci de fericire.

– Orice s-ar întâmpla, știu sigur că și copilașul meu este un mare norocos.

După câteva momente, se așezară cu toții și continuară să discute. Numai că Addie devenise dintr-o dată cam gânditoare și absentă, de parcă ticluia un plan secret.

Apoi se ridică brusc, îi sărută pe toți și își ceru scuze că trebuia să plece.

– Vă mulțumesc pentru propunerile voastre și promit că am să mă gândesc serios la ele, spuse ea și ieși.

* * *

Lampioanele de pe stradă tocmai se aprindeau când Julie se întorcea cu cele câteva cumpărături pe care le făcuse. În ciuda întunericului și a ploii mărunte, se decisese să meargă pe jos până acasă. În ultimul timp stătuse mai mult închisă între pereții apartamentului ei, tulburată de tot felul de gânduri și probleme. Și nu era vorba doar despre Doug, pe el l-ar fi putut uita încet-încet. Mai mult o tulbura faptul că Addie urma să aibă un copil cu el.

Își ridică gulerul paltonului și își strânse umerii. Înainta alene pe trotuarul pustiu, când deodată o zări pe mama sa trecând la volanul mașinii ei. Nu se mai putea. Oriunde mergea, dădea cu nasul de ea sau de Doug. Chiar și cu o zi înainte se întâlnise cu Addie în incinta poștei. Se salutaseră scurt, apoi Julie se scuzase spunând că întârziase deja la o întâlnire. Însă chiar și în cele câteva secunde petrecute în compania ei, avusese timp să remarce că Addie era foarte palidă și părea foarte obosită, dacă nu chiar bolnavă. Dar poate că așa era normal, se gândise ea, din moment ce mai avea puțin până să nască și să-l facă pe Doug cel mai fericit tată din lume.

Își aduse aminte de planurile pe care ea și Doug și le făureau pe vremea când erau iubiți. Stăteau cuibăriți în patul lui imens și își imaginau cum va fi viața lor după ce ea avea să divorțeze de Scott. Se gândeau pe unde aveau să călătorească, căutau nume pentru copiii lor. „Vom avea o fată și un băiat", declarase Julie, iar el fusese de acord și o desfătase cu mângâieri tandre pe pântece, acolo unde avea să se înfiripe rodul dragostei lor.

Julie se opri pe loc și se sprijini de gardul rece de metal de pe marginea străzii. Abia mai putea respira, în timp ce trupul o durea groaznic la amintirea atingerilor lui. Lacrimi calde îi inundară chipul, amestecându-se cu stropii reci de ploaie. Cum era oare posibil ca atâta dragoste să dispară fără urmă, de parcă nici nu existase decât în imaginația ei? Oare Doug își mai amintea de ea, se mai gândea la pasiunea ce arsese între ei? „Nu fi proastă, își spuse ea, fii convinsă că te-a uitat de mult. Acum iubește pe altcineva. „ Și, intr-adevăr, trebuia să recunoască, fără nici o tragere de inimă, că Doug era îndrăgostit nebunește de Addie. I se citea asta în priviri.

Gândul acesta o făcu și mai mult să sufere. Capul o durea îngrozitor, tâmplele îi pulsau într-un ritm frenetic, iar inima aproape că încetase să-i mai bată.

– Julie, draga mea, ce-i cu tine? Ți-e rău?

Tânăra ridică privirea și constată cu surprindere că lângă ea se afla Bob. Nu mai vorbise cu el de când se întâlniseră la restaurant.

– Ce faci aici, în ploaie? Tocmai mă uitam pe fereastră când te-am zărit sprijinită de gard.

Julie se uită împrejur și descoperi că se afla exact în fața locuinței lui Bob. Se enervă teribil că fusese surprinsă în astfel de momente.

– Julie, te rog, lasă-mă să te ajut. Ce s-a întâmplat cu tine?

– N-am nevoie de ajutorul tău, mă descurc și singură.

Și simțind o nevoie diabolică de a răni pe cineva, de a-l face să sufere la fel de mult cât suferea și ea, spuse rece:

– Dacă tot vrei să ajuți pe cineva, de ce nu începi cu nevastă-ta?

Bob o privi șocat.

– Julie…

Însă nu mai avea cu cine vorbi. Julie o luase la fugă, fără a mai privi înapoi.

* * *

Ajungând acasă, Addie se duse în camera pe care o amenajase pentru bebeluș și se așeză în balansoarul ei din lemn de stejar. Acolo se simțea cel mai bine. În timp ce se balansa alene, asculta melodia veselă a cutiuței muzicale pe care o primise de la bunica ei atunci când se născuse și care în curând avea să fie a micuței făpturi din pântecele ei.

Privi în jurul ei cu nespusă satisfacție. Camera bebelușului era la fel de primitoare și de confortabilă ca și restul casei. Ea și Doug petrecuseră mult timp prin magazine, căutând mobilele și decorațiunile care să corespundă gusturilor lor. Iar acum totul era gata. „Arată perfect", se gândi ea. Se ridică și deschise unul din sertarele dulăpiorului de hăinuțe. Cercetă din nou, pentru a nu se știe câta oară, bluzițele în culori pastelate, șosetuțele minuscule, bonetele cu ciucurași. Și le apropie drăgăstos de față și murmură: „O, micuțule, abia aștept să te cunosc, să te strâng în brațe, să te sărut. Te iubesc atât de mult…

Aranjă lucrușoarele înapoi în sertar și se așeză din nou în balansoar. Sorbi încet din cana de ceai, iar lichidul cald o mai învioră puțin. De când se întorsese de la părinții ei, se simțise cam slăbită, iar amețelile nu-i mai dăduseră pace. Avusese la un moment dat impulsul de a-l suna pe Doug și de a-l ruga să vină mai devreme acasă. Însă se răzgândise. Simțea nevoia să fie singură. Avea atât de multe lucruri la care trebuia să se gândească…

Mai luă o înghițitură de ceai, apoi își scoase din sertar jurnalul ei secret și începu să scrie:

„Am venit de atâtea ori în camera asta și m-am rugat cu lacrimi amare ca un miracol dumnezeiesc să mă salveze… L-am implorat pe Dumnezeu să-mi acorde șansa de a-mi vedea copilașul crescând, de a-i vedea primii pași, primii dințișori, de a-i asculta primele cuvinte. Dar azi, pentru prima oară, am reușit să accept ideea că nu voi avea parte niciodată de toate aceste minunății. „

Se opri. Nu mai putea scrie. Îi venea să plângă.

„Nu, astăzi n-am de gând să plâng. Ziua de azi e diferită. Acum am un plan. „

Se opri din nou și închise ochii. Revăzu în minte fața lui Julie când ea și Doug o anunțaseră că se căsătoresc. Nu mai văzuse în viața ei atâta durere pe un chip. Nu intenționase s-o facă să sufere. Știa de aventura ei cu Doug, însă o crezuse a fi ceva trecător, având în vedere că Julie era căsătorită cu Scott. Nu-și iertase niciodată că-și făcuse fiica să sufere atât de mult. Dar acum găsise, în sfârșit, un mod de a-și cere iertare.

Oftă și luă din nou stiloul între degete.

„Știu că pare o nebunie. Probabil că unii vor fi de-a dreptul șocați când vor afla. Dar oricine cunoaște întreaga poveste îmi va da dreptate și mă va înțelege. Cei doi s-au iubit cândva foarte mult. Știu sigur că Julie îl mai iubește încă pe Doug. Și cred că și Doug ar putea-o iubi din nou. Mi se pare firesc, în această situație, ca cei doi să fie din nou împreună. În felul acesta, Julie va deveni mama copilașului meu și soția lui Doug, lucru pe care știu sigur că și-l dorește enorm de mult. „

Dintr-o dată, Addie scăpă stiloul, cuprinsă de un val de amețeală. Toată camera se învârtea cu ea și avea senzația că va cădea. Broboane de sudoare rece-i apăruseră pe frunte. Închise cu grijă jurnalul care conținea testamentul ei secret, simțind cum lacrimile i se înfiripau în colțurile ochilor. „Acum am un plan, deci am și speranță“, se gândi ea.

Capitolul 6

Început și sfârșit

Lampadarul de la poartă strălucea ca un far în noapte. Doug se întorcea acasă după o zi lungă și obositoare de muncă. Era nerăbdător s-o vadă pe Addie. Orele petrecute departe de ea deveneau din ce în ce mai greu de suportat acum, că se apropia momentul nașterii. Și totuși continua să meargă ca de obicei la serviciu, pentru că asta era dorința ei. Addie își dorea ca viețile lor să continue, pe cât posibil, pe făgașul normal.

Deschizând ușa de la intrare, observă că locuința lor era cufundată în întuneric. Doar beculețul din hol ardea. O strigă pe Addie, dar nu primi nici un răspuns. Și totuși ea ar fi trebuit să ajungă de mult acasă. Oare de ce nu se gândise să-i telefoneze de la serviciu? O strigă din nou, însă nici de data aceasta nu primi nici un răspuns.

„O, Dumnezeule, te implor, ajută-mă s-o găsesc bine", se rugă în gândul lui.

Se uită în sus pe scări și observă că în camera copilului se vedea o rază de lumină. Urcă repede și pași cu teamă în suflet

în cămăruța atât de dragă lor. Addie ședea prăbușită în balansoar, cu ochii închiși și mâinile palide împreunate pe un carnețel îmbrăcat în piele de culoarea fildeșului.

– O, nu! strigă Doug.

Se apropie de ea și o privi cu atenție. Respira. Deci nu…

Addie deschise ochii și căscă.

– Bună, iubitule, spuse ea cu o voce obosită. Cred că am adormit. Cât e ceasul?

Fără a-i răspunde, Doug îngenunche lângă ea și o îmbrățișă, murmurând:

– Îți mulțumesc, Doamne.

Clipind des din ochi ca pentru a se trezi mai repede, Addie înțelese ce se întâmpla.

– O, Doug, îmi pare rău că te-am speriat. Iartă-mă. Nici nu vreau să-mi imaginez la ce te-ai gândit când m-ai găsit aici așa. Dar sunt bine, dragul meu.

– Acum știu, văd asta. Cred că nervii mei îmi cam joacă feste.

Își îndreptă atenția spre carnețelul din mâna ei.

– Dar ce faci tu aici? Scriai ceva?

Addie ascunse repede carnețelul la piept și zâmbi timid.

– Chestii personale, domnule.

– Hei, spuse Doug prefăcându-se afectat, îmi ascunzi ceva? N-ai vrea totuși să-mi arăți?

– Nici în ruptul capului. Vezi-ți de treaba ta și ajută-mă să mă ridic din scaunul ăsta. Mă simt de parcă m-am lipit de el, atât de mult am stat aici.

Sărută tandru mâna pe care Doug o întinsese în ajutorul ei, apoi se prinse de ea și se ridică greoi.

– Probabil că ești mort de foame, dragul meu. Să nu crezi că nu mi-am făcut datoria, doar pentru că m-ai găsit dormind aici. Cina va fi servită în câteva minute, domnule, adăugă ea pe un ton oficial.

Doug se așeză în fața ei, împiedicând-o să treacă.

– Nu vreau decât un sărut și o îmbrățișare. Și să nu crezi că am uitat de ăsta, spuse el întinzând mâna după jurnalul ei.

– Să nu cumva să îndrăznești, îl amenință Addie zâmbind.

* * *

Don privi admirativ de jur-împrejurul restaurantului select, îmbrăcat cu furnir de mahon. Era un local proaspăt deschis la marginea orașului. „N-arată rău deloc", se gândi el. Nu erau foarte mulți clienți, chiar dacă era vremea cinei. „Probabil că multă lume nici n-a aflat încă de acest loc minunat", își spuse.

– Mă scuzați, domnule.

O chelneriță drăguță îl bătea ușor pe umăr.

– Dumneavoastră sunteți domnul Craig?

În timp ce-i răspundea, Don nu se putu abține să nu-i admire coama bogată de păr blond și ochii mari și verzi.

– Ei bine, domnule, a sunat David Martin și v-a comunicat că nu poate ajunge la întâlnire. Au apărut niște urgențe la birou.

Don se încruntă nervos. Dacă ar fi știut că întâlnirea de afaceri avea să se contramandeze, ar fi servit cina cu Julie la bunicii săi.

Chelnerița îl privea nedumerită, crezând că s-a supărat pe ea.

– Scuzați-mi impolitețea, domnișoară, sunt doar puțin cam iritat.

O mângâie ușor pe mână și comandă un cocteil. Chelnerița plecă spre bar.

– Hei, Don, ce crezi că ar spune Julie dacă ar afla că ești atât de curtenitor cu personalul restaurantului? , întrebă o voce amuzată de la masa de alături.

Șocat, Don se întoarse și o văzu pe Phyllis. Stătea cu un pahar gol în față și n-arăta bine deloc. Părul îi era nearanjat, iar machiajul de la ochi demonstra că plânsese.

– Phyllis, nu te-am văzut.

– Ei bine, eu te-am văzut. Dar ce-i cu tine singur?

– Lasă-mă pe mine, ce se întâmplă cu tine?

– Vai, ce drăguț din partea dumneavoastră să vă interesați de soarta mea, răspunse ea sarcastic. Dar de ce vă privește?

Vorbea cam neclar. Probabil că băuse deja prea mult.

Sperând ca Julie să nu se supere pe el pentru că o dădea de gol, Don spuse:

– Phyllis, am auzit că nu ți-a mers prea bine în ultimul timp. Mi-a spus Julie că…

– Serios? Dar pun pariu că nu ți-a spus că astăzi am primit și actele de divorț. Îți poți imagina că mi-au fost livrate direct la ușă? Un cadou de la scumpul meu soț. Ah, scuză-mă, vroiam să spun fostul meu soț. Cât de drăguț din partea lui să-mi trimită așa un cadou exact cu o zi înainte de aniversarea căsătoriei noastre!

Se șterse din nou la ochi, înroșindu-i și mâzgălindu-se mai rău cu rimel.

– Voi, bărbații, sunteți niște creaturi atât de drăgălașe…

Deși nu-i plăcea deloc scena la care asista, Don știa că nu putea să plece și s-o lase pe Phyllis în starea asta.

– Phyllis, hai să te duc acasă. Singură n-ai să poți conduce.

– Domnule Craig, dacă tot ești atât de amabil, ce-ar fi să-mi spui cine e doamna?

Confuz, Don scutură din cap.

– Ce vrei să spui? Despre cine vorbești?

– Ia nu mai face pe prostul cu mine! Ce, crezi că nu știu că tu și Bob vă povestiți toate aventurile? Sau ți-e teamă să nu încalci codul onoarei? Spune-mi nabii odată!

Plângând în hohote, Phyllis își ascunse fața în mâini. Don se așeză lângă ea și o cuprinse cu brațul după umeri. La atingerea lui, trupul ei deveni dintr-o dată rigid, apoi se smuci brusc, încercând parcă să-l lovească.

– Phyllis, strigă Don în timp ce o prindea de încheietura mâinii. Potolește-te!

Femeia se mai liniști puțin.

– Don, te implor, ajută-mă! Sunt distrusă. Nici nu știu ce am să mă fac de acum încolo.

– Deocamdată vom merge împreună acasă, spuse Don calm, încercând s-o îmbrace și s-o ridice de pe scaun.

* * *

Doug se uită la farfuria aproape neatinsă a lui Addie, iar inima i se strânse de durere.

„Doar n-ai de gând s-o lași să-ți vadă suferința“, își spuse el pentru a mia oară. „Are și așa destule pe cap“ .

Acum, Addie avea nevoie de liniște și voie bună pentru a putea face față situației dificile în care se afla.

Făcu un efort să zâmbească și întrebă în glumă:

– Ce se întâmplă, doamnă, nu vă place mâncarea făcută de mine?

– Îmi pare rău, iubitule, știu că trebuie să mănânc, dar crede-mă că nu pot. Deși mi-aș dori tare mult să știu că bebelușul nostru e sătul…

– Iubito, dacă ar fi să judecăm după marimea pântecelui tău, aș zice că bebelușul este într-adevăr sătul. Așa că n-avem de ce să ne facem griji.

– Ai dreptate. Doamne, sper să se nască în curând… Altfel, mi-e teamă că nu va mai avea loc în burta mea.

Addie deveni dintr-o dată serioasă, având o expresie solemnă. Începu să-și roadă nervoasă o unghie. Era un obicei de care se debarasase cu mult timp în urmă. Îl privea pe Doug, însă acesta nu spunea nimic, așteptând ca ea să vorbească prima.

Într-un târziu, scoase degetul din gură și spuse:

– Îți amintești de carnețelul pe care erai atât de curios să-l răsfoiești? Ei bine, este un fel de jurnal pe care-l țin de când am aflat că am leucemie. În felul acesta, mi-a fost mai ușor să-mi pun ordine în gânduri și să încerc să-mi imaginez cum va fi.

Inspiră adânc și își mușcă nervos buza de sus.

– Doug…

Văzând-o că ezită, soțul ei o încurajă:

– Addie, știi bine că aș vrea să știu tot ce simți și ce gândești. Nu-ți fie teamă, mie poți să-mi spui orice.

– Bine, dar promite-mi că mă vei asculta până la sfârșit, fără să mă întrerupi.

– Promit.

– Doug, noi doi am tot vorbit despre ce ar fi mai bine pentru copil atunci când…

Se opri. Încă nu era capabilă să pronunțe acele cuvinte. Începu din nou:

– Trebuie să stabilim împreună ce vei face dacă voi muri imediat după nașterea copilului. Și cred că am găsit deja soluția perfectă.

– Addie, n-aș vrea să vorbim despre asta, interveni soțul ei, încălcându-și astfel promisiunea. Nici nu vreau să mă gândesc la cum va fi viața mea fără tine. De fapt, cred că nici nu va mai fi vorba de viață…

N-ar fi trebuit să spună asta, însă nu se putuse abține.

– Nu vreau să-mi fac planuri pentru o viață care nu te include și pe tine.

Addie se simți sfâșiată de durere, dar trebuia să continue. Doug urma să aibă o viață care n-o includea și pe a ei. De fapt, două vieți– a lui și a copilului lor.

– Dragul meu, încearcă să mă asculți, indiferent cât de greu ți se pare. Doug, tu vei continua să-ți trăiești viața după ce a mea se va sfârși. N-am vrut să se întâmple asta, dar știm amândoi că acolo se va ajunge. Eu… voi muri curând…

Chipul lui Doug era brăzdat de lacrimi în timp ce-și asculta soția. O privea intens, de parcă ar fi vrut ca trăsăturile ei frumoase să nu i se șteargă niciodată din memorie. Ar fi vrut ca retina lui să rețină veșnic chipul femeii pe care o iubise atât de mult.

– Doug, cred că atunci când voi muri, ar trebui să te căsătorești cu Julie.

– Poftim?

Era oripilat.

– Să știi că nu e chiar atât de rău precum pare, îl liniști Addie. Tu și Julie v-ați dorit odată să deveniți soț și soție. Chiar tu mi-ai spus asta. Nu ți-ai dat seama că Julie încă te iubește? Și sunt convinsă că va putea să iubească și copilul nostru. Poate că într-o zi îl va iubi și mai mult, având în vedere că este copilul mamei ei. Probabil că mă va ierta, într-o bună zi…

Doug se ridică și începu să se plimbe nervos prin cameră.

– Asta e curată nebunie. Te rog, termină cu chestiile astea.

Se mai liniști puțin și spuse:

– Addie, aș face orice să te ajut, să-ți ușurez puțin situația. Dar nu-mi cere să fiu de acord cu asta. Cel puțin n-acum. Pur și simplu nu pot.

Addie se apropie de el și-l luă de mână.

– E-n regulă, dragul meu. Nu te mai gândi la asta acum.

Soțul ei o strânse în brațe și o ținu așa mult timp, de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată.

Dar Addie se trase brusc înapoi:

– Doug, nu-mi vine să cred. Tocmai am avut o contracție. Știu asta pentru că e diferit de tot ce am simțit până acum. Doug, bebelușul e pe drum.

Dintr-o dată, tristețea lor se preschimbă în bucurie. Își zâmbiră fericiți.

– Iubito, ești sigură?

– Mai mult decât sigură. A sosit timpul.

– Păi, atunci mă duc să-ți aduc geanta. Ți-ai pregătit-o, nu-i așa? Doctorul Harlan a spus să mergem la spital cum intri în travaliu. Travaliul a început. Mergem?

– Da, răspunse Addie fericită.

* * *

Pendulul din sufrageria familiei Horton indica ora zece. Tom și Alice serviseră cina în compania nepoatei lor, Julie, iar acum își savurau ceaiul. Doug le telefonase puțin mai devreme de la spital și-i anunțase că Addie intrase în travaliu. Acum așteptau împreună noi vești. Julie se hotărâse să rămână și ea aici, nu penru că ardea de nerăbdare să afle ce făcea Addie, ci pentru că n-ar fi suportat să stea singură acasă în astfel de momente.

Tom își pregăti meticulos tutunul de pipă, apoi întrebă:

– Julie, în ultimul timp, cu atâta agitație, am și uitat să te mai întreb cum stați cu pregătirile de nuntă. Iartă-mă, draga mea.

– Nu-i nevoie să te scuzi, bunicule. E doar o nuntă, până la urmă. Nu sunt prea multe de spus, răspunse Julie fără prea mult entuziasm și își făcu de lucru cu ceșcuța de ceai.

Tom și Alice se priviră contrariați.

– Dar știu că erai nehotărâtă în privința rochiei, continuă bunica. Te-ai decis, până la urmă?

– Nu încă. Nu prea am avut timp să colind prin magazine. Și cred că, până la urmă, voi purta rochia pe care mi-am cumpărat-o pentru logodna lui Bill și a Laurei.

– Cum, nu-ți dorești să porți ceva nou?

Alice era din ce în ce mai surprinsă. Știa că nepoata ei nu era ahtiată după haine, însă de data aceasta era mult prea indiferentă. Ceva se întâmpla.

Continuă cu întrebările:

– Dar în privința florilor, te-ai hotărât?

– Nu încă, răspunse Julie dezinteresată, de parcă vorbea despre nunta unei străine.

– Draga mea, interveni Tom, nunta se apropie cu pași repezi. Nu crezi că ar fi cazul să te hotărăști mai repede?

– Bunicule, te rog, n-ai vrea să schimbăm subiectul? N-am chef să vorbesc acum despre asta. Mai bine am discuta despre alte lucruri mai importante.

Se aplecă și ridică o scamă imaginară de pe covor.

– Dar și nunta ta este importantă. Nu crezi că…

Alice se opri brusc, văzând că nepoata ei avea ochii roșii, iar buza de jos îi tremura ușor.

– Julie, ce se întâmplă cu tine? Tu și Don nu vă mai înțelegeți?

Julie scutură din cap, dar nu spuse nimic. N-ar fi recunoscut în ruptul capului în fața bunicilor ei că nu-l iubea pe Don, ci era îndrăgostită nebunește de Doug. Și nicidecum nu le-ar fi putut spune cât de mult o invidia pe Addie.

Când Doug sunase mai devreme, simțise o durere cumplită în capul pieptului. Avusese impulsul de a fugi și de a striga în gura mare pe stradă cât de nedreaptă era viața. Se stăpânise cu greu și continuase să discute cu bunicii ei despre bebeluș. Însă discuțiile despre apropiata ei nuntă îi puseseră capac. Și asta pentru că, în sinea ei, știa foarte bine că n-ar fi trebuit să fie nici o nuntă. Făcea aceeași greșeală pentru a doua oară în viața ei– se căsătorea cu un bărbat pe care nu-l iubea. Un bărbat care nu era Doug.

Îndreptându-și din nou atenția spre bunici, Julie observă cât de necăjiți erau din cauza atitudinii sale. Încercă să-i liniștească puțin:

– Dragii mei, nu vă mai faceți atâtea griji. Nu s-a întâmplat nimic rău. Sunt doar puțin speriată. Căsătoria este un pas important în viață.

– E adevărat, este pasul cel mai important și cel mai frumos din viață, cu condiția să te căsătorești cu persoana pe care o iubești, spuse Tom și își privi drăgăstos soția.

Julie văzu în ochii bunicilor săi flacăra iubirii și a pasiunii, care ardea încă atât de intens după ani și ani de zile. Oare ea avea să fie atât de fericită vreodată în viața ei?

Gândurile îi fură întrerupte de zbârnâitul telefonului. Tom ridică repede receptorul.

Nu spuse nimic timp de câteva secunde, însă îngrijorarea i se putea citi pe față. Într-un târziu, zise:

– O, Dumnezeule, nu se poate. Sună-ne când afli mai multe amănunte.

Apoi puse receptorul în furcă.

– Tom, ce s-a întâmplat? întrebă Alice. A născut Addie? Copilul e bine?

După un scurt răgaz, răspunse trist:

– Era Bill. Addie a născut o fetiță de trei kilograme și cinci sute de grame, frumoasă și sănătoasă. Copilul e bine, dar mama nu. Au apărut unele complicații. Era de așteptat, având în vedere starea sănătății ei.

– Ce tot spui acolo? întrebă Julie, contrariată. Ce s-a întâmplat cu Addie?

Tom se așeză lângă ea și-i spuse blând:

– Draga mea, mi-e teamă că trebuie să-ți dau o veste proastă. Îmi pare rău că nu ți-am spus mai de mult, dar Addie este grav bolnavă. Are… leucemie, iar boala este destul de avansată. A fost dorința ei să nu-ți spunem.

– Dar de ce? Doar sunt fiica ei. Nu credeți că trebuia să știu și eu?

Alice o luă în brațe, încercând s-o liniștească.

– Tocmai pentru că ești fiica ei n-a vrut să știi. Nu vroia să suferi. S-a gândit că-ți va fi mult mai ușor dacă vei afla mai târziu. În felul ei, a încercat să te protejeze.

Julie asculta uluită. Nici nu se prea putea concentra asupra cuvintelor pe care le auzea. Își dădea seama că suferea, dar nu înțelegea de ce. De-a lungul anilor, nu simțise nimic altceva pentru mama ei decât ură. O părăsise de mic copil, apoi se întorsese doar pentru a-i fura iubitul. Atunci, de ce simțea oare atâta suferință?

– Va muri? întrebă ea cu glas tremurător.

Și fără a mai aștepta vreun răspuns, se ridică și spuse:

– Plec. Trebuie să fiu lângă ea.

Văzând cât era de tulburată, Tom o prinse de mână.

– Nu poți pleca acum. E târziu. Mai bine rămâi la noi noaptea asta, iar mâine te poți duce.

Julie acceptă, nemaifiind în stare să se opună.

Capitolul 7

Schimbare de destin

Addie dormea când Doug intră în rezerva spitalului. Razele soarelui pătrundeau prin ferestre și-i luminau chipul, făcând ca părul ei roșcat să pară o vâlvătaie de foc. „Doamne, cât de frumoasă este!“, își spuse el. Însă, uitându-se împrejur, observă aparatele și tuburile la care era conectată și trebui să înfrunte din nou cruda realitate. Starea sănătății lui Addie era din ce în ce mai precară și, deși urma să înceapă în curând chimioterapia, doctorii erau de părere că s-ar fi putut să n-aibă nici un efect. Boala avansase prea repede, iar situația era cu atât mai grea cu cât Addie suferise și operația de cezariană.

Doug își trase un scaun lângă pat, se așeză și spuse șoptit:

– Addie, te-am iubit mai mult decât am crezut că voi putea iubi vreodată în viața mea. Tu m-ai învățat să iubesc, iar eu te voi iubi întotdeauna.

Se aplecă s-o sărute, însă ea deschise ochii și spuse:

– Te-am auzit, dragul meu, și aș vrea să știi că și eu te voi iubi o veșnicie.

Doug o sărută cu tandrețe și-i îndepărtă șuvițele de păr de pe față.

– Credeam că dormi. Te-ai trezit de mult?

– M-am trezit devreme. Eram foarte nerăbdătoare să văd copilașul. Asistentele mi-au promis că-l vor aduce aici când vii tu. Le-a fost temă să-l lase singur cu mine pentru că încă nu mi-am revenit complet.

Apăsă pe butonul de lângă patul ei.

Doug se cutremură auzind-o cum vorbește. El știa de la doctorul Harlan că era posibil ca Addie să nu-și mai revină niciodată. Însă ea nu știa asta, și nici nu trebuia să afle.

Încercă să schimbe subiectul și spuse zâmbind:

– Am trecut pe la salonul de nou-născuți. Pot să spun că avem cel mai frumos bebeluș din lume. Hope(Speranța)Alice Williams. Ce frumos sună!

O sărută pe Addie în vârful nasului și adăugă:

– Un copil frumos, cu un nume frumos, care are cea mai frumoasă mamă din lume.

– Și cel mai frumos tată, flirtă Addie. Ochii tăi sunt astăzi mai frumoși ca niciodată.

– Mă scuzați, porumbeilor, spuse o asistentă care tocmai intrase, am adus pe cineva care este tare nerăbdător să vă cunoască.

În brațele ei se afla micuța Hope, înfășată într-un scutec galben ca razele soarelui. Dormea liniștită.

– E o păpușă, adăugă asistenta. Mănâncă foarte bine și doarme mult. Ne-a și zâmbit dimineață.

– O, Doug, cât de dulce este! E chiar mai drăguță decât aseară, spuse Addie veselă.

Asistenta puse bebelușul în brațele tatălui ei, lăsă un biberon pe noptieră și ieși.

– Cântă-i ceva, Doug! Arată-i ce voce frumoasă are tatăl ei.

Proaspătul tătic intonă cu o voce caldă toate cântecele de leagăn pe care le știa, în timp ce-și ținea fetița în brațe și o balansa ușor. Când termină, spuse fericit:

– Știi ceva, Addie, cred că seamănă perfect cu tine. Este la fel de frumoasă și de dulce.

Addie se pregătea să-l tachineze, dar se răzgândi și spuse simplu:

– S-ar putea să ai dreptate… Trebuie să recunosc că mi-am dorit să semene puțin și cu mine.

Doug se simți din nou cuprins de tristețe. Știa prea bine la ce se gândea soția lui.

– O, Addie, draga mea, spuse el cu vocea gâtuită de durere.

– Nu, te rog, nu spune nimic. Mai bine hai să ne mulțumim cu clipa de față și să ne bucurăm pentru micuța noastră Hope.

Addie întinse brațele ei slăbite, iar Doug îi așeză fetița la piept. Îi dădură împreună să sugă din biberon și rămaseră tăcuți, privindu-și copilul, rodul dragostei lor infinite. Acum erau cu adevărat o familie. Gândul acesta îl făcu pe Doug să uite, pentru moment, că Addie avea să moară, că s-ar fi putut să nu mai ajungă niciodată acasă.

– Iubito, acum suntem cu adevărat o familie, spuse el mândru, simțind nevoia să exprime cu voce tare acest gând. Voi sunteți acum familia mea. Cine s-ar fi gândit vreodată că voi avea toate astea și voi fi atât de fericit? Vă iubesc din tot sufletul.

Observă dintr-o dată că Addie se uita șocată spre ușă. Se întoarse și o văzu pe Julie. Stătea în cadrul ușii și părea foarte tulburată.

– Pot să … intru? întrebă ea cu teamă în glas.

– Bineînțeles, răspunse Addie repede. Julie, nici nu-mi vine să cred că ești aici… Vino să faci cunoștință cu Hope, spuse ea entuziasmată, arătând spre micuța care dormea acum la pieptul ei.

Julie intră și se apropie de pat.

– Doamne, ce drăguță este! Cred că sunteți foarte fericiți…

Încerca să pară calmă, dar se vedea clar că era tensionată. Nici nu știa ce să mai spună.

– M-am gândit să trec pe-aici să … O, Addie, am venit pentru că vroiam să te văd înainte să …

Se opri, încercând să-și stăpânească lacrimile care o podideau.

– Cred că ar fi timpul s-o duc pe Hope în salonul de nou-născuți, spuse Doug și se ridică.

– Ai dreptate, iubitule, răspunse Addie în timp ce încerca să se ridice în capul oaselor.

Proaspătul tătic își luă fetița în brațe și-i șopti:

– Ia-ți la revedere de la mami și de la Julie. Spune-le că vei reveni curând.

Apoi Addie rămase singură cu fiica ei. Îi făcu semn să ia loc pe scaun și spuse:

– Nici nu pot să-ți spun ce surpriză mi-ai făcut… Mă bucur tare mult că ai venit.

O luă blând de mână.

Simțind atingerea mamei ei, Julie izbucni în plâns.

– Addie, nici nu știu de ce mă aflu aici… Știu doar că am simțit nevoia să fiu lângă tine. Sunt atât de derutată… Timp de atâția ani am fost supărată pe tine. Însă aseară, când mi-a spus bunicul că ești…

Închise ochii și își mușcă buzele. După un scurt răgaz, continuă:

– Când mi-a spus că ești… pe moarte, am simțit că o parte din mine s-a stins. O, Addie, de câte ori ai încercat să-mi dai niște explicații, niciodată nu te-am lăsat. Îmi doream să te pedepsesc, să te fac să suferi. Doamne, îmi pare atât de rău… Dacă aș putea da timpul înapoi…

Lacrimile îi brăzdau chipul. Se aplecă și își sărută mama pentru prima oară de când fusese mic copil.

– Mamă, te rog, iartă-mă…

Addie nu scotea nici un sunet. Ea, care întotdeauna avea ceva de spus, de data aceasta nu găsea nici un cuvânt potrivit. Plângea și ea, copleșită de sentimente contradictorii – regrete, fericire, o liniște lăuntrică și o imensă bucurie. În sfârșit, clipa împăcării sosise. Acum știa cu siguranță că planul ei era corect. Într-un fel sau altul, trebuia să-și spele păcatele față de fiica ei, să compenseze cumva suferința pe care i-o provocase.

– Julie, nu trebuie să-ți ceri iertare pentru nimic, spuse Addie când își mai reveni. Eu nu-ți voi putea da niciodată înapoi anii în care n-am fost aproape de tine, clipele cînd ai avut nevoie de ajutorul meu, iar eu eram departe. Aș putea găsi multe scuze– eram foarte tânără, nu eram pregătită încă să fiu mamă, simțeam nevoia să plec din Salem pentru a mă maturiza. Ani de zile mi-am tot repetat în minte aceste scuze,

încercând să mă justific în fața propriei mele conștiințe. Însă n-am reușit niciodată să-mi iert faptul că am plecat. Și nici nu cred că voi reuși vreodată.

– O, Addie, nu te mai gândi la ce a fost, o rugă Julie.

– Draga mea, de mult simțeam nevoia să-ți spun toate astea, să mă simt ușurată.

Addie oftă și își privi fiica. Avea aceleași trăsături pe care le avusese și ea în tinerețe.

– Julie, nu știu dacă ai să mă crezi, dar te-am iubit întotdeauna.

Făcu o pauză, ca și cum se temea să continue. Fiica ei o strînse încurajator de mână.

– Julie, trebuie să vorbim despre Doug și despre tot ce s-a întlâmplat. Eu…

– Nu, spuse Julie, nu trebuie să-mi dai nici o explicație. Dacă până astăzi n-am știut, acum știu că tu și Doug formați un cuplu perfect. Te-am urât atunci când mi l-ai luat, însă în clipa când v-am văzut împreună cu Hope am știut că Doug se află la locul potrivit– alături de tine. Nu l-ai furat, ci doar i-ai oferit șansa de a fi el însuși. El nu este tipul nepăsător și indiferent de care m-am îndrăgostit eu, ci un bărbat de încredere, pe care acum te poți baza. O, Addie, am fost atât de proastă…

– Nu mai spune asta despre tine. Mai bine hai să uităm ce-a fost și să ne gândim la ce va fi… Uite la ce m-am gândit eu…

Addie începu să-i dezvăluie câteva dintre planurile ei. Julie asculta încordată.

– Iar acum am ajuns la partea cea mai importantă, care te privește în mod direct și pe tine.

– Pe mine? întrebă Julie uimită. Vrei să spui că fac și eu parte din planurile tale?

– Bineînțeles, draga mea. Dacă n-ai fi venit, oricum te-aș fi căutat eu. Am discutat deja și cu Doug.

După această scurtă introducere, Addie îi prezentă în amănunt planul ei secret. Julie era de-a dreptul șocată.

– Să mă mărit cu Doug?... Mamă, ce tot spui acolo? N-aș putea niciodată să-ți iau locul. Tu ești cea pe care o iubește. Sunt sigură că aș putea s-o iubesc pe Hope și să fiu o mamă bună pentru ea, însă Doug trebuie să-și continue viața așa cum vrea el. Iar dacă el hotărăște să se recăsătorească, o va face cu o persoană pe care o iubește și pe care o va alege el singur.

Julie se opri și oftă.

– Addie, nu mai vreau să aud un cuvânt. Vorbești de parcă ai murit deja. Gândește-te că ești încă printre noi și, cine știe, poate vei reuși să învingi această boală și vei continua să fii soția pe care Doug și-o dorește.

– Draga mea, nu există clipă în care să nu mă rog ca boala să intre în remisie. Însă știm cu toții că e prea puțin probabil. Trebuie să fim realiști. Doug va avea nevoie de tine, sunt sigură de asta. Cândva te-a iubit, și poate te mai iubește încă, chiar dacă noi nu ne dăm seama de asta. Dacă tu accepți propunerea mea, îmi vei lua o piatră de pe inimă. În felul acesta, aș ști că am făcut tot ce trebuia și pentru fetița pe care am părăsit-o cu mult timp îm urmă, dar și pentru cea pe care o voi părăsi curând...

O singură lacrimă se rostogoli încet pe obrazul lui Addie.

– Te rog, draga mea, te rog din suflet, arată-mi că încă nu e prea târziu ca să mă poți ierta.

– Bine, mamă, răspunse Julie încet, luând-o blând de mână, voi face tot ce-mi ceri. Dar aș vrea să știi că, începând din acest moment, eu te-am iertat. Și te implor să mă ierți și tu pentru că nu ți-am fost aproape atunci când ai avut nevoie de mine. Nu știm cât timp ne-a mai rămas, dar ar fi bine dacă am putea recupera împreună anii pierduți.

Câteva clipe mai târziu, Doug intră în salon și le găsi stângându-se în brațe, plângând de fericire.

* * *

Deși întârziase deja la o întâlnire, Don se hotărî să treacă să vadă cum se mai simțea Phyllis. Cu o seară înainte o adusese acasă de la restaurant, iar pe drum ea căzuse într-un somn profund. Se hotărâse atunci să n-o trezească și o dusese în brațe în apartamentul ei, o așezase pe pat și apoi plecase.

Acum era foarte îngrijorat. Parcă mașina în fața casei impunătoare și sună la ușă. După câteva clipe, fiica lui Phyllis deschise ușa și-l invită înăuntru. Părea supărată.

– Mary, ce s-a întâmplat? Mama ta e bine?

– Fizic pare că se simte bine, însă este foarte prost dispusă. Ca să nu mai vorbim de cât este de mahmură… Ea n-obișnuia să bea decât rareori, și atunci un pahar de vin sau sherry. Dar cine știe cât a băut aseară… Nu știu ce o fi apucat-o. Starea ei psihică mă neliniștește pe zi ce trece.

– Știu, mi-a povestit Julie că trece printr-o perioadă foarte grea. Iar acum a mai intervenit și divorțul…

– Divorțul? Ce divorț?… Părinții mei divorțează?

– O, Mary, îmi pare rău. Bănuiam că ai aflat deja… N-ar fi trebuit să afli de la mine. Mama ta era foarte tulburată ieri, tocmai pentru că primise actele de divorț, explică Don.

Mary se așeză pe un scaun.

– Acum înțeleg de ce s-a purtat atât de ciudat azi-noapte. S-a trezit la un moment dat și spunea că și-ar dori să-l vadă mort pe tatăl meu. N-am auzit-o niciodată vorbind cu atâta răutate.

– Mary, știi prea bine că nu vorbea serios, o consolă Don. Doar că acum este tulburată din cauza divorțului. Pentru ea a fost un șoc, cu atât mai mult cu cât ieri era și aniversarea căsătoriei lor. Cred că nu se aștepta la asta.

– Biata mama, oftă Mary. Prin ce i-a fost dat să treacă… Nu înțeleg ce l-a apucat pe tata. Se poartă tare ciudat. Parcă nici n-ar mai fi el… Parcă este posedat de ceva, sau mai degrabă de cineva…

Se opri și spuse rușinată:

– Iartă-mă, Don. N-ar fi trebuit să-ți spun toate astea. Tu ai și așa destule probleme.

– Dar nu-i nimic, nu mă deranjează să ascult și problemele altora. Doar că…

Se uită la ceas.

– Acum trebuie să plec. Promite-mi că mă suni dacă ai nevoie de ceva. Te ajut cu cea mai mare plăcere. Știi doar cât de mult țin la familia voastră.

– Mulțumesc, Don, răspunse Mary, zâmbind recunoscătoare. Și, să nu uit, felicitări pentru logodna ta cu Julie!

Don zâmbi și își luă rămas bun.

Îndreptându-se spre locul unde parcase mașina, se întrebă ce-l apucase oare pe Bob. Era posibil să aibă pe altcineva? Și dacă da, pe cine?

* * *

Julie stătea la bufetul spitalului și privea fix la salata de pui pe care și-o comandase, dar din care nu mâncase nici un pic. În clipa în care Doug se întorsese în salon, ea ieșise. Încă nu se simțea prea bine în prezența lui. Și-n plus, Addie și Doug aveau nevoie să rămână singuri.

Era încă surprinsă de senzația pe care o simțise atunci când dăduse mâna cu Doug pentru a-și lua rămas bun. În loc să fie tulburată și bulversată, fusese calmă și liniștită. Acum știa că, mai devreme sau mai târziu, vor fi din nou împreună, fără a răni pe nimeni.

Duse ceașca de cafea la gură, dar constată, pentru a treia oară, că ea era goală. „Ce aiurită sunt!", își spuse.

Încă nu-i venea să creadă ce-i spusese Addie. Planul ei era cu adevărat surprinzător. Dar oare ce credea Doug despre acest plan? Dintr-o dată își dădu seama că Addie mărturisise că discutase cu Doug despre ideea ei, însă nu menționase ce părere avea Doug.

Oare el va fi de acord să se recăsătorească? Și dacă da, o va face doar pentru că era ultima dorință a soției lui, sau pentru că mai ține încă la ea? Întrebarea aceasta devenea din ce în ce mai sâcâitoare.

Julie se gândi că Addie îl cunoștea foarte bine pe Doug. Iar dacă ea era de părere că aceasta ar fi soluția optimă, însemna că se baza totuși pe ceva.

Trebuia să recunoască în sinea ei că era foarte bucuroasă pentru că i se dădea șansa de a-l face pe Doug fericit, de a-i alina durerea provocată de pierderea soției. Avea de gând ca

toată dragostea pe care i-o purtase mamei ei, și pe care o descoperise chiar astăzi, s-o folosească pentru a-i îndeplini ultimele dorințe.

Julie era atât de cufundată în gânduri, încât tresări speriată atunci când cineva o atinse pe umăr.

– Bill, exclamă ea văzându-și unchiul.

– Dumnezeule, chiar așa de rău arăt? De ce ești așa de șocată? Vroiam doar să-ți țin companie, nu să te sperii.

– O, iartă-mă, Bill. Bineînțeles că poți să iei loc. Eram doar prea îngândurată…

– Am văzut. Te pot ajuta cu ceva?

Julie ar fi vrut să-l refuze, dar se răzgândi. Bill o ajutase mereu, încă de pe vremea când era o adolescentă nefericită. El era un foarte bun ascultător, adică exact ceea ce avea nevoie acum, pentru că simțea nevoia să se destăinuie cuiva.

Îl puse să jure că va păstra secretul, apoi începu să-i relateze:

– Știu că ți se va părea foarte ciudat, dar trebuie neapărat să spun cuiva, iar în tine am foarte mare încredere.

Bill ascultă cu atenție întreaga poveste. Observă că Julie era foarte agitată și tulburată în timp ce vorbea. Ridica din când în când ochii și căuta pe chipul lui semne de dezaprobare sau revoltă, așteptându-se la ce era mai rău. Însă nu se opri din povestit decât atunci când termină tot ce avea de spus și se simți ușurată de o mare povară.

– Crezi că sunt îngrozitoare, nu-i așa? Și eu cred la fel. Am acceptat propunerea și m-am comportat de parcă Addie murise deja.

– Julie, nu-i adevărat. Addie este cea care ți-a făcut propunerea. Înseamnă că asta este dorința ei. Într-un fel, încearcă să-i pregătească pe cei dragi pentru clipa când nu va mai fi.

Bill se opri o clipă. Avea privirea înceţoşată şi abia mai putea vorbi.

– Cum poți să spui despre tine că ești îngrozitoare? În momentul de față tu ești cea care-i face cel mai mare cadou – certitudinea că vei avea grijă de familia ei atunci când ea nu va mai fi.

Făcu o pauză, apoi adăugă:

– Să știi că eu înțeleg foarte bine prin ce treci. Amintește-ți că eu și Laura am trecut printr-o experiență oarecum asemănătoare.

Julie își amintea. Bill și Laura avuseseră șansa de a fi fericiți împreună numai atunci când Mickey dispăruse. Bill o iubise dintotdeauna pe Laura, însă ea era căsătorită cu Mickey. Și, chiar dacă mariajul lor nu mergea prea bine, Bill nu îndrăznise niciodată să se amestece în relația dintre fratele său și Laura. Mult timp după dispariția lui, atunci când toată lumea bănuia că era mort, Bill și Laura avuseseră curajul de a-și împărtăși dragostea, gândindu-se că Mickey și-ar fi dorit ca soția lui să fie fericită. Iar fericirea și-o putea găsi alături de Bill.

– Julie, spuse Bill după un timp, din cât te cunosc, cred că ai putea să-l iubești din nou pe Doug. Asta în cazul în care ai încetat vreo clipă să-l iubești…

Julie se înroși la remarca unchiului ei. Dar știa că el avea dreptate. Nu numai în privința dragostei ei pentru Doug, ci și în ceea ce privea corectitudinea planului lui Addie.

– Bill, cum aș putea să-ți mulțumesc? Știu cât de greu ți-a fost să discuți despre începuturile relației tale cu Laura, însă mie mi-a prins tare bine. Așa mi-am dat și eu seama ce întorsături poate lua viața.

Bill își netezi halatul alb și tuși pentru a-și drege vocea.

– Julie, nu vreau să mă amestec, dar ce vei face în privința lui Don?

– Nu știu ce voi face. Am să stau de vorbă cu el în curând. E un om de treabă și îmi pare rău că îl voi face să sufere. Cred că nici nu voi fi în stare să-i spun adevărul.

Se opri, încercând să-și imagineze ce-i va spune lui Don.

– Știi, spuse ea după câteva clipe, am știut întotdeauna că relația noastră nu era prea potrivită. Probabil îi voi spune că mi-am dat seama că aș face o mare greșeală dacă m-aș căsători cu el.

Numele lui Bill se auzi în difuzorul instalat pe peretele cafenelei.

– Trebuie să plec, spuse el ridicându-se. Ai să te descurci?

– Da, răspunse Julie sărutându-și unchiul. Mulțumită ție, acum știu sigur că am să mă descurc.

– Bine, atunci vezi cum te descurci și cu chestia asta, spuse arătând spre salata neatinsă. Îți ordon să servești prânzul chiar acum!

Râzând, Julie luă furculița.

– Am înțeles, domnule doctor Horton.

Capitolul 8

Schimbări surprinzătoare

„Este momentul să faci exact ceea ce ar trebui“, își spuse Julie privind pe fereastră la cerul plumburiu. Trebuia să ia atitudine și să rezolve această delicată situație. Petrecuse deja câteva seri cu Don, fără să fie capabilă să-i spună adevărul. Evitase cu tact întrebările lui referitoare la nuntă, încercase să-l liniștească în privința nervozității ei și se eschivase abil atunci când el dorise s-o îmbrățișeze sau s-o sărute, sub pretextul că era prea obosită sau nu se simțea bine. Își detesta lașitatea, însă și mai mult detesta faptul că avea să-l facă pe Don să sufere.

Oricum, astăzi nu mai avea cum să se eschiveze. Don îi telefonase și-i spusese că avea sentimentul că ceva nu era în regulă. Drept pentru care avea să treacă pe la ea după ce-și termina orele de program ca să stea de vorbă. Ea nu protestase în nici un fel, nici nu încercase să-l liniștească. Nu mai avea rost. Într-o bună zi, trebuia să-i spună adevărul.

Așa că acum îl aștepta în apartamentul ei, plimbându-se nervoasă dintr-o cameră în alta. Nici nu se machiase, nici nu-și aranjase părul, în speranța de a-i părea cât mai neatrăgătoare și mai șterșă. Însă atunci când sună la ușă iar ea deschise, Don spuse entuziasmat:

– Dumnezeule, Julie, cât de bine arăți! Ești atât de frumoasă așa naturală!

O strânsese în brațe și o sărutase pasional.

– Hei, ia stai, credeam că ai venit să stăm de vorbă, zise Julie încercând să se desprindă din îmbrățișarea lui tandră. N-aș crede că asta înseamnă a sta de vorbă.

– Iubito, dar există mai multe modalități de a ne folosi gurile, răspunse el zâmbind.

Însă Julie nu zâmbea deloc. Ba chiar părea foarte încordată.

– Bine, bine, hai să vorbim. Ceva nu merge bine între noi și aș vrea să știu ce. În ultimul timp te-ai comportat de parcă nunta noastră ar avea loc peste ani lumină, nu luna viitoare.

Își aranjă cravata și spuse oftând:

– Este atât de… evident că nu mai vrei nici măcar să te ating, cu atât mai puțin să facem dragoste. Așa că aș vrea să aud ce ai de spus.

Se dezbrăcă de haină și se așeză pe canapea.

– Haide, dă-i drumul! Spune ce ai de spus. Sunt în stare să accept orice.

Julie se așeză rigidă pe un scaun și își frecă nervoasă palmele de genunchi.

– Am vrut să-ți spun mai de mult, începu ea, dar n-am putut. Văzând ce om minunat ești, nu puteam să-ți spun că…

Își înfipse unghiile în brațele de lemn ale scaunului.

– … nu mă pot căsători cu tine. N-ar fi corect. Nici pentru mine, nici pentru tine.

Don se temuse de zile întregi că acest moment va sosi inevitabil. Se așteptase la asta. Însă, fără să vrea, izbucni, într-un acces de furie și frustrare:

– Nu-mi spune tu mie ce ar fi și ce n-ar fi corect pentru mine. Dacă ai ceva de spus, spune! Dar nu vorbi în numele meu.

Ochii lui adânci scânteiau de mânie.

– Don, îmi pare rău. Am vrut să spun că ar fi păcat să încheiem această căsătorie, în condițiile în care nu sunt sigură că asta îmi doresc cu adevărat. N-am vrut să te supăr atât de tare… Iartă-mă, insistă Julie, sperând să-l mai liniștească.

Don țâșni de pe canapea și începu să se plimbe haotic prin cameră, încercând să se adune.

– Bine, gata, fără răbufniri. Dar spune-mi totuși ce s-a întâmplat. Cu ce am greșit? Ne înțelegeam atât de bine…

Julie simți că obrajii îi luau foc, iar palmele i se umeziseră.

Privind-o, Don observă și el acea roșeață familiară. Arăta exact ca după momentele lor de pasiune, atunci când rămânea cu părul răvășit pe pernă, cu ochii pe jumătate închiși, cu satisfacția întipărită pe chipul ei frumos. Își dori s-o strângă în brațe, să-i amintească și ei de acele clipe plăcute, în care n-aveau nevoie de cuvinte, căci trupurile lor spuneau tot. Tânjea după atingerea ei, după acele clipe de fericire.

„O, doamne, n-o lăsa să mă părăsească!“, se rugă el în gând.

Văzând chinul și suferința prin care trecea, Julie șopti:

– Don, să știi că nu ești tu de vină. Pur și simplu, nu mă simt pregătită. Și nu din cauză că nu te-aș iubi, crede-mă…

„Oare cum îl pot minți în halul ăsta?“, se întrebă ea. „De ce sunt atât de nedreaptă?“

Își dădu seama că, în felul acesta, îl proteja pe el. Spunându-i adevărul, l-ar fi rănit mai rău.

– Don, continuă ea, în clipa de față sunt prea răvășită ca să mă pot căsători. Nici cu tine, nici cu altcineva. Când am aflat despre boala mamei mele, când am realizat că va muri curând, micul meu univers s-a clătinat, sentimentele mele au devenit nesigure.

– Vrei să spui că eu sunt victima acestui dezechilibru emoțional?

– Nu, vreau să spun că eu însămi nu mai înțeleg ce se petrece cu mine. Sunt confuză, nu mai știu ce vreau, ce-mi doresc. Și ar fi o greșeală să-mi făuresc un viitor tocmai în aceste momente de nesiguranță și incertitudini.

Se uită la Don, sperând să găsească pe chipul lui semne de înțelegere, dar nu găsi.

– Mă gândeam că, dacă am fost în stare să-mi iubesc atât de mult mama fără măcar să-mi dau seama, cine știe ce alte sentimente mai stau ascunse în sufletul meu. Cred că acum e timpul să descopăr cine sunt cu adevărat, să mă redefinesc.

Ascultându-și propriile cuvinte, Julie realiză că, în definitiv, asta nu era o minciună. Era purul adevăr în ceea ce privea persoana ei. Ea nu renunța la căsătoria cu Don doar pentru a fi împreună cu Doug. Nu era exclus– iar ea chiar își dorea asta– ca Addie să se refacă. În felul acesta, planurile ei s-ar fi năruit. Dar indiferent de situație, trebuia să pună capăt relației cu Don. Ținea la el, însă doar pentru că era atât de binevoitor și de grijuliu cu fragila și vulnerabila Julie. Dar acum, eliberată de povara dușmăniei și a resentimentelor față de Addie, pe

care atâția ani de zile le purtase în suflet, se simțea mult mai ușoară și mai stăpână pe ea. Nu mai avea nevoie de nimeni care s-o susțină emoțional.

Don aștepta ca ea să mai spună ceva. Văzând că tace, înțelese că nu mai avea nimic de spus.

– Deci, asta-i tot… Doar pentru că îți reconstruiești latura afectivă, noi doi nu ne putem căsători… Spui că încă mă iubești? Chiar atât de prost și naiv mă crezi? Cum îl cheamă? Cine este cel care ți-a provocat această criză de identitate?

Se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Don, încetează! Nu-ți face una ca asta! N-am pe altcineva. Trebuie să mă crezi.

Fugi după el și-l prinse de braț.

Privind-o încruntat, Don spuse aspru:

– Eu nu cred decât un singur lucru, acela că, lăsându-mă acum să plec, cu siguranță nu mă voi mai întoarce niciodată. Ai auzit? Niciodată.

Cu lacrimi în ochi, Julie îi eliberă brațul și făcu un pas înapoi.

– Să știi că n-am vrut să te fac să suferi, niciodată nu mi-am dorit asta.

O clipă mai târziu, ușa apartamentului se închidea cu zgomot în fața ei.

* * *

Julie își îndesă mâinile în buzunare și-și încordă spatele împotriva vântului puternic. Avusese de îndeplinit mai multe sarcini, iar acum se hotărâse să parcheze mașina și să facă o plimbare pe jos. Deși era o după-amiază răcoroasă, cerul era

de un albastru-cobalt, iar soarele strălucea orbitor. Însă ea n-avea timp să perceapă lumea din jurul ei. Era prea preocupată să facă lumină în sufletul ei, să înțeleagă sensul ciudatei turnuri pe care o luase viața ei. Se simțea suspendată undeva în spațiu, așteptând, așteptând. Dar oare ce aștepta?

O vizitase pe Addie frecvent, dar uneori nici nu știa ce să-i spună. Pur și simplu nu-și găsea cuvintele. Și poate nici nu era cazul s-o obosească prea mult cu conversații lungi. Se întâlnise și cu Doug de câteva ori, dar oricât încercase să pară de naturală și prietenoasă, trebuia să recunoască în sinea ei că se purta destul de stângaci. Nu discutase niciodată cu el despre dorința lui Addie, deși tăcerea asta o enerva la culme.

În plus, se simțea singură și derutată. Dintre toți prietenii și membrii familiei, doar Bill știa ce se întâmplă, însă nu-l putea sâcâi nici pe el cu toate întrebările și neliniștile ei.

Deodată, se auzi un zgomot puternic. Julie se sperie și, fără să-și dea seama ce face, ieși în carosabil. Un automobil o evită în ultima clipă.

– Ai grijă pe unde mergi, cucoană! Puteam să te omor, strigă șoferul furios.

Urcă pe trotuar și se sprijini de un gard pentru a-și regăsi echilibrul.

„Nu mai pot continua așa. Trebuie să stau de vorbă cu cineva… Cred că știu cu cine…“

Clubul de noapte al lui Doug era în apropiere, așa că se decise să-l caute mai întâi acolo. Găsi ușa din față închisă, dar intră prin spate. Se simțea oarecum neliniștită și parcă îi era teamă de ceva. Nu mai fusese de mult aici, de când încercase pentru ultima oară să-l recucerească pe Doug. Trecând prin holul lung ce ducea spre biroul lui, simți acel fior de

necontrolat pe care-l simțise întotdeauna la gândul că-l va vedea stând concentrat la biroul lui, trecându-și degetele subțiri și lungi prin părul de culoarea nisipului. Își aduse aminte cum ochii lui ciocolatii scânteiau de fericire atunci când o vedea în cadrul ușii, cum gura lui se arcuia într-un zâmbet senzual.

Dintr-o dată, retrăi dureros toate acele senzații și emoții.

Se rezemă de un perete și își spuse suspinând: „Nu-ți face asta! Nu te mai chinui singură! El nu este al tău, și s-ar putea să nu fie niciodată. Va fi al tău numai atunci când Addie va… O, Dumnezeule, iartă-mă. Nu vreau ca Addie să moară. „ Se apăsă cu palma pe frunte, până când simți durerea. Trase adânc aer în piept. „Relaxează-te! Liniștește-te. Alungă toate aceste gânduri!“

După câteva clipe, inima începu să-i bată în ritmul normal, amețeala îi dispăru. Se ridică și își îndreptă spatele. „E-n regulă. Acum dă-i drumul!“, își porunci.

Tremurând, intră în biroul lui Doug. Nările îi erau asaltate de mirosul specific al parfumului lui cu aromă de mosc. Totul i se părea atât de familiar…

Doug vorbea la telefon și stătea cu spatele spre ușă. Purta eșarfa verde pe care ea i-o făcuse cadou într-un an, de Crăciun.

Adunându-și curajul, se pregăti să-și anunțe prezența, însă îl auzi spunând în receptor:

– O, draga mea, degeaba încerc să mă concentrez și să-mi văd în continuare de treburi. Nu reușesc decât să mă gândesc la tine. Tot ce-mi doresc este să fiu lângă tine. Cred că am să închid clubul pentru un timp…

Se opri, iar Julie bănui că Addie avea și ea ceva de spus.

– Iubito, n-am sunat ca să ne certăm. Vroiam doar să-ți spun că a sunat bona lui Hope. Nu poate veni câteva zile, pentru că sora ei din Michigan este bolnavă.

Făcu din nou o pauză.

– Nu-ți face griji, se întoarce ea. Vroiam doar să ne gândim cine ne-ar putea ajuta între timp. Alice? Laura?

În timp ce vorbea, se întoarse cu scaunul și o văzu pe Julie.

– Hei, ia te uită ce surpriză! Julie! Mi s-a părut mie că aud ceva.

Apoi spuse în receptor:

– Da, Julie e aici. Te sun eu mai târziu. Și nu mă mai cicăli atât. Mă descurc eu cumva. Te iubesc mult de tot.

Punând receptorul jos, zâmbi prietenos.

– Ce vânt te aduce pe-aici?

Înainte ca ea să poată răspunde, el spuse:

– Probabil că m-ai auzit cum mă plângeam lui Addie. Doamne, ce prost sunt…

– Doug, interveni Julie în apărarea lui, sunt sigură că ea știe cât îți e de greu. N-o putem trata ca pe o infirmă. Asta ar deranja-o cel mai tare.

Doug dădu aprobator din cap, însă Julie își dădu seama după expresia feței lui că nu-și ierta greșeala. Continuă:

– Cel mai bine ar fi ca, în momentele acestea să simtă că cei dragi au nevoie de ea. Mă refer la tine, la … mine. Cred că acesta ar fi cel mai bun tratament.

Coborî privirea și spuse pe un alt ton:

– Ai observat că arată mai bine în ultimul timp? Ieri nu mai era așa de palidă. Știu că starea sănătății ei nu s-a schimbat, dar…

– Am observat și eu, spuse Doug. Oricum, doctorul ne-a spus că va avea zile mai proaste, dar și zile mai bune. Totul este să nu ne îmbătăm cu apă rece.

Zâmbi trist.

– Nu știu ce va fi, însă mi-a făcut mare plăcere s-o văd atât de vioaie. Nu mai contenea cu întrebările despre Hope.

Julie observă privirea plină de căldură și tandrețe a lui Doug și se simți copleșită de un val de iubire. Nu era vorba doar de dragostea și pasiunea pe care le simțise puțin mai devreme sau de dorința de a-l avea, ci în primul rând dorința de a-l ajuta cumva. Dacă ar fi putut să-i ușureze cumva aceste clipe de suferință…

Îi veni o idee:

– Doug, nu vreau să mă amestec sau să forțez lucrurile, dar…

Ezită, temându-se să nu facă o gafă.

– Am auzit că ai nevoie de cineva care să aibă grijă de Hope. Aș putea veni eu… Mi-ar face mare plăcere.

– Julie, spuse el delicat, nu cred că ar fi o idee prea bună.

Vru să se ridice, apoi se așeză brusc înapoi pe scaun.

– Stau și mă gândesc… Cred că ar fi foarte greu pentru amândoi. În momentul în care te-am văzut în cadrul ușii, am avut senzația că m-am întors în timp. Am simțit ceva ce nici n-aș putea defini, nici nu vreau să definesc. Și cred că și tu simți la fel. Nu știu ce ne va rezerva viitorul, însă acum nu vreau să mă implic în nici un fel de relație cu tine. Înțelegi?

Julie se simți oarecum rănită în orgoliu, dar apoi fu cuprinsă de un val de compasiune.

– Sigur că te înțeleg. A fost o prostie din partea mea să fac așa o propunere, se scuză ea.

– Nu, a fost o ofertă generoasă, dar n-o pot accepta. Îți mulțumesc oricum.

Julie simți că trupul ei tânjea după atingerea lui, sufletul ei singuratic îi dorea apropierea. Dar nu trebuia ca el să observe. Spuse calm:

– N-ai pentru ce să-mi mulțumești. Am trecut pe aici crezând că n-ar fi rău să stăm puțin de vorbă. Însă cred că ar fi mai bine s-o lăsăm pe altădată. Ce zici?

Doug dădu afirmativ din cap și se ridică de la birou.

– Julie, îți mulțumesc încă o dată.

Ea îl luă blând de mână și spuse:

– Nu, Doug, eu îți mulțumesc.

* * *

Voci vesele de copii o treziră pe Addie din somnul ușor. Se ridică încet și privi pe geam spre părculețul aflat în apropierea spitalului. Zeci de copii se zbenguiau și se jucau acolo. Era parcul în care se jucase și ea pe vremea când era copil și venea împreună cu mama ei să-și viziteze tatăl la spital. În perioada de sarcină, de câte ori venise la control își imaginase cum, în curând, ea și Doug își vor aduce copilașul să se joace în acest parc, pentru că era unul dintre cele mai frumoase și mai utilate din Salem.

Se apropie de fereastră, căutând cu privirea leagănul roșu de lemn, preferatul ei. De parcă totul s-ar fi întâmplat aievea, o văzu pe Hope în leagăn, în timp ce ea și Doug îi făceau ușor vânt dintr-o parte în cealaltă. Auzea parcă gânguritul fericit al fetiței, putea vedea chipul ei senin și vesel. Imaginea acestei familii sănătoase și împlinite o făcu să simtă un fior, un val de

sănătate și putere ce parcă o invadase dintr-o dată. Era o senzație minunată, pe care o simțise deseori în ultimele câteva zile. Ce se întâmpla cu ea? „Oare… mă fac bine?“, îndrăzni ea să se întrebe. „Este oare posibil?“

– Bine te-am găsit! , spuse o voce familiară. Cum se simte draga mea pacientă astăzi? întrebă doctorul Harlan.

– De fapt, mă simt chiar bine, răspunse Addie, încercând să-și stăpânească euforia.

– Mă bucur să aud asta. Te-am deranjat cumva? Mi s-a părut că visai cu ochii deschiși…

Jucându-se cu fundița de la pijama, Addie spuse:

– Știți… n-am vrut să vă spun până acum. M-am gândit că ar fi mai bine să aștept să fiu sigură. Dar… acum trebuie să vă spun că mă simt mult mai bine. Cu mult mai bine decât m-am simțit în ultimele câteva luni…

Doctorul se așeză pe pat lângă ea.

– Ce vrei să spui? Spune-mi exact ce simți.

– Păi, mă simt plină de energie, ca și cum nici n-aș fi bolnavă. Parcă îmi vine să alerg sau să dansez. Și aș mânca…

Spusese asta repede, plină de voiciune.

– Doctore Harlan, am avut un vis ciudat azi-noapte. Eu, Doug și Hope ne aflam în curtea noastră, râdeam și ne simțeam foarte bine. Îmi aduc aminte că o aruncam în sus pe Hope, apoi o prindeam și o strângeam în brațe. Dar eram atât de robustă… și mă simțeam chiar în putere. Iar când m-am trezit dimineață, exact așa mă simțeam și în realitate. Nu mai aveam răbdare nici să stau în pat. Dacă n-ar fi fost toate aceste aparate și tuburi, cine știe ce aș fi făcut…

Doctorul Harlan rămase tăcut câteva clipe, apoi spuse blând:

– Draga mea, mă bucur să te văd atât de fericită, atât de plină de viață. Mi-aș dori să-ți pot spune ceea ce îți dorești să auzi, însă nu pot. Să știi că nimic din ce mi-ai povestit nu mi se pare neobișnuit. Se întâmplă adesea ca pacienții aflați în starea ta să aibe perioade în care se simt foarte bine. Din păcate, asta nu înseamnă că s-au însănătoșit. Nu înseamnă nimic…

Addie se încruntă.

– Cum puteți spune una ca asta? Cum e posibil ca starea mea bună să nu însemne nimic?

– Te rog, Addie, încearcă să mă înțelegi. Acestea sunt întorsături inexplicabile pe care le poate lua orice boală. Analizele tale însă nu indică nici o schimbare pozitivă. Nu vreau să te descurajez, însă aș vrea să știi asta. Trebuie să te pregătești pentru ce e mai rău. Altfel, vei fi foarte dezamăgită și nu va fi bine deloc. Am mai văzut astfel de situații și, crede-mă, este groaznic.

– Deci, vreți să-mi spuneți că n-are rost să sper? întrebă Addie furioasă.

– Nu, vreau să-ți spun că această falsă speranță poate avea consecințe devastatoare. Te vei simți și mai rău atunci când vei descoperi că speranțele tale au fost deșarte.

Insistentă ca întotdeauna, Addie continuă:

– Da, dar există măcar o mică șansă ca starea sănătății mele să se îmbunătățească, nu-i așa? Ca ceea ce simt să fie într-adevăr un semn bun?

Doctorul oftă neputincios, apoi zâmbi.

– Ești o mare figură, Addie Williams. De ce oare mă pun eu cu tine? Da, trebuie să recunosc. Există și această posibilitate, dar este foarte mică. Nici un alt doctor nu ți-ar putea spune

altceva, din păcate. Aș vrea însă să-ți amintesc, spuse el devenind serios, că speranțele clădite pe o bază atât de mică se pot nărui dureros. Nu-ți asuma riscuri inutile. Fii realistă. Trec mâine să te văd, spuse doctorul ridicându-se.

Când ajunse în dreptul ușii, se întoarse și adăugă:

– Addie, să nu te gândești nici măcar o clipă că nu mă rog pentru tine. Nimic nu m-ar face mai fericit decât să descopăr că ești excepția de la regulă. Dar n-aș vrea să te îmbeți cu apă rece.

Addie vru să spună ceva, dar el n-o lăsă.

– Hei, am discutat destul în contradictoriu. Măcar lasă-mă să am eu ultimul cuvânt…

– Dorința vă este îndeplinită, doctore, răspunse ea râzând.

Rămasă singură, își spuse: „Poate că am o șansă. Poate că, într-o bună zi, eu și Doug o vom aduce pe Hope în acest minunat părculeț. Poate– o, doamne, ajută-ne– eu și Doug o vom vedea împreună pe Hope crescând. Vom fi amândoi…“

Se întinse în pat, închise ochii și își lăsă imaginația să zboare.

Capitolul 9

Miracolul

– Ei, ce părere ai?

Phyllis o întâmpină pe Julie exuberantă, îi luă haina și o agăță în cuier.

– Casa arată grozav, nu-i așa? De parcă am redevenit cea care eram înainte.

Arătă spre holul ordonat și sufrageria curată.

– Vezi, acum nu mai sunt haine, ziare, reviste împrăștiate peste tot. Nici măcar un fir de praf.

Era adevărat, constată Julie uluită. Mobila era lustruită și la locul ei, parchetul era curat, covorul periat și o mulțime de flori galbene și albe zâmbeau din vaze.

– Totul e superb, inclusiv tu, spuse Julie îmbrățișându-și prietena.

Phyllis arăta într-adevăr bine. Părul îi era aranjat frumos, unghiile erau îngrijite, și-n plus avea o mină veselă.

– Nici nu știi cât mă bucur pentru tine. Ai trecut printr-o perioadă cumplită. Credeam că n-ai să-ți mai revii curând…

– Slavă cerului că mi-am revenit. Acum sunt gata să dau totul uitării. Ce-a fost a fost. N-are rost să trăiesc în trecut. Viitorul contează cel mai mult.

O conduse în sufragerie și se așezară pe fotolii.

– Cu ce te servesc? Am uitat să-ți spun că am fost și la cumpărături. Ba chiar am făcut și brioșe. Faimoasele mele brioșe cu mere.

Julie o privi întrebător. Nici nu știa ce să creadă despre prietena ei. Era mult prea veselă și entuziastă. „Hei, ia stai, ce-i cu mine? Phyllis își revine, în sfârșit, iar eu stau și mă întreb ce se întâmplă cu ea. Doar pentru că eu nu pot să scap de fantomele trecutului, nu înseamnă că nici ea nu poate."

Așa că nu mai spuse nimic și se puse pe mâncat. După un timp, se opri și zise:

– Doamne, cât mă bucur că te-ai apucat din nou de gătit. Mi-a fost dor de gustările pregătite de tine. Când mă gândesc peste câte crize și momente proaste am trecut eu datorită prăjiturelelor și fursecurilor tale… Atunci când eram prea nefericită și prea supărată ca să pot mânca, prea disperată ca să pot înghiți ceva, întotdeauna cele pregătite de tine m-au tentat și apoi m-au făcut fericită.

– Da, și Bob spunea mereu același lucru.

Julie se încordă și o privi cu ochi mari pe prietena ei atunci când auzi acest nume. Însă Phyllis o bătu ușor cu palma pe umăr.

– Nu-ți fie teamă, draga mea, pot să vorbesc despre el fără să-mi fac rău. Știi, de când am avut incidentul acela în parcarea restaurantului, mi-am propus să trec peste toate și să continuu să trăiesc fără a-mi mai plânge de milă. Practic, din ziua aceea am devenit o luptătoare, o eroină. Și știi ce mi-a dat cel mai

mult de gândit? Faptul că îmi pierdusem încrederea chiar și în cea mai bună prietenă a mea, adică în tine. Atunci am realizat că începusem s-o iau razna. Așa că mi-am revizuit comportamentul și m-am hotărât să dau dovadă de înțelepciune și maturitate. Doar sunt destul de înaintată în vârstă ca să mă mai comport ca o puștoaică…

Auzind-o cum vorbea, Julie răsuflă ușurată. Acum nu mai era singură, așa cum fusese în ultimul timp, de când Phyllis se cufundase în melancolie. Acum prietena ei era din nou acolo, pentru ea. „Nu că aș începe chiar de azi cu problemele mele, își spuse ea, dar în curând am să pot să-mi descarc sufletul. În curând…“

– Hei, la ce te gândești? întrebă Phyllis, întrerupându-i gândurile. Ce-ar fi să gândești cu voce tare? Hai, vorbește! Știu că în ultimul timp nu prea ai avut cu cine să stai de vorbă. Acum, dă-mi șansa de a-ți demonstra că-ți pot fi din nou o prietenă adevărată. Văd ca te preocupă ceva, așa că, dă-i drumul. Cred că acum sunt în stare să înțeleg orice, după așa o lecție de viață.

Râse zgomotos, apoi deveni serioasă. Julie se hotărî să-și deschidă sufletul. Nevoia de eliberare, de alinare și înțelegere din partea unei prietene o făcuseră să nu mai amâne momentul. Vorbi repede, fără să se oprească și fără să-și privească prea des prietena în ochi. Îi spuse tot adevărul – cum îl înșelase pe Scott, trăind aventura vieții ei alături de Doug, cum o urâse pe Addie atunci când i-l luase, cât de mult suferise după Doug și cât de puțin după Scott. Phyllis nu părea deloc șocată. O încuraja mereu să spună mai departe, fără a-și exprima vreo părere sau a-i da vreun sfat.

„Oare ce-o gândi despre mine?“, se întrebă Julie în timp ce întrerupse relatarea pentru a lua o gură din cafeaua amară.

– Phyl? întrebă ea, nesigură.

– Nu te opri, draga mea. Constat că aveai foarte multe pe suflet.

Julie ezită. Observase ceva ciudat în tonul prietenei ei și nu știa cum să interpreteze acest lucru. Probabil că nu-și revenise complet încă, iar comportamentul ei de eroină era pur și simplu un act dintr-o piesă de teatru. „Nu, nu se poate. Dacă ea are încredere în mine, atunci și eu ar trebui să am în ea. Gata, fără alte bănuieli și presupuneri. Dacă mi-a spus să-mi descarc sufletul, atunci asta voi face.“

Își drese vocea și începu să-i relateze despre planul lui Addie, despre motivul pentru care rupsese logodna cu Don. În timp ce povestea totul în cele mai mici amănunte, observă că Phyllis devenea agitată, își trosnea nervoasă degetele, nu-și mai găsea locul pe fotoliu.

– Phyl, ce-i cu tine?

– Ia nu mă mai descoase atât, răspunse ea iritată. Dacă n-aș fi avut chef să te ascult, ți-aș fi spus.

Julie se simți prinsă într-o cursă. Avea sentimentul că orice ar fi spus sau ar fi făcut de acum încolo, ar fi enervat-o și mai mult pe prietena ei. Și totuși, trebuia să continue, n-avea încotro.

– Addie vrea ca eu și Doug să ne căsătorim după moartea ei. Crede că ar fi cel mai corect așa, având în vedere cele ce s-au întâmplat. Și vrea ca eu să fiu mama lui Hope. E convinsă că eu și Doug am putea fi părinții perfecți.

Se opri și trase adânc aer în piept, privind fața ștearsă și inexpresivă a prietenei sale. Aceasta nu spuse nimic la început, apoi surâse disprețuitor.

– Deci te vei căsători cu Doug atunci când Addie va muri. În felul acesta, visele tale vor deveni realitate. Ai să fii soția lui și mama copilului său… călcând pe mormântul propriei tale mame.

Se opri puțin, apoi puse batjocoritor:

– Acum înțeleg de ce tu și Bob ieșiți împreună și sunteți buni prieteni. Sunteți amândoi la fel. Vă cumpărați fericirea cu prețul obținut pe viețile altora. Cum puteți face una ca asta? Ce fel de suflet aveți? Ești o perversă cu inima de piatră, răcni ea furioasă.

– Phyllis, cum poți să spui așa ceva despre mine? Ce ți-am făcut, cu ce te-am rănit?

– Oamenii ca tine și ca Bob îi rănesc pe toți care au ținut vreodată la ei. Și nu mai face pe inocenta cu mine. Acum știu cine ești cu adevărat. Te rog să pleci! Acum!

Se ridică brusc, gata-gata să răstoarne măsuța de cafea.

Înspăimântată și în același timp rănită, Julie se îndreptă spre ușă și își luă haina. O auzi pe Phyllis strigând în spatele ei:

– Să nu mai îndrăznești niciodată să-mi calci pragul. Niciodată! Și să nu te aștepți vreodată să-mi cer scuze. Meriți fiecare jignire și fiecare acuză pe care ți-am adus-o. Ba chiar mai mult.

Julie ieși și trânti ușa. Rămase ca paralizată pe treptele din fața casei, ținându-se de balustradă. „Ce coșmar mai e și ăsta? Oare cine este monstrul ce se ascunde dincolo de ușă?“, se întrebă ea, pornind încet spre mașină. „Am fost o proastă. De câte ori am s-o mai las să mă jignească, iar apoi s-o iert și s-o consider din nou prietena mea? Niciodată n-am să mai fac prostia asta. E un monstru.“

Se întoarse și o văzu pe Phyllis la geam.

– Nu-ți face griji, strigă cât putu de tare, n-ai să mă mai vezi niciodată!

Se sui în mașină și căzu pe gânduri. Simți dintr-o dată o liniște interioară pe care n-o mai simțise până atunci. „Doamne, ce proastă am fost. Am căutat în Phyllis mama pe care credeam că n-o am. Dar eu am propria mea mamă. Iar ea mă iubește cu adevărat și vrea să-mi fie prietenă. Atunci, de ce-i mai caut un înlocuitor? De ce refuz să mă apropii de ea?"

Porni mașina și demară. Mama ei era doar la zece minute distanță.

* * *

În timp ce conducea spre spital, Julie se simți asaltată de emoții și sentimente noi. Se gândea cu mare bucurie la perspectiva de a fi prietenă cu Addie, de a deveni cele mai bune prietene. Ele două și-ar fi putut spune orice, pentru că erau mamă și fiică. Addie nu-și dorea altceva, decât ca fata ei să vrea să devină prietene. Iar acum, Julie era convinsă că asta își dorea cel mai mult pe lume. Dar oare nu era prea târziu? Cât timp le mai rămânea pentru această relație, având în vedere boala mamei ei?

„Jur că am să fac tot ce este posibil să recuperăm timpul pierdut, indiferent cât de puțin ne-a mai rămas să fim împreună. Am să fiu fata ei iubitoare și devotată, Măcar acum, în cel de-al doisprezecelea ceas…"

Ajungând la spital, Julie parcă repede mașina și se grăbi spre lift. N-avea de gând să mai piardă nici un minut. Apăsă nerăbdătoare pe butoane și așteptă ca ușile să se închidă. Auzi că cineva o striga. Bill venea spre ea.

– Julie, așteaptă, trebuie să-ți spun ceva. Am vești proaspete.

Abia atunci ușile liftului începură să se închidă.

– Mai târziu, Bill, strigă ea. Acum mă grăbesc.

Ajunse sus și intră entuziastă în salonul mamei ei.

– Bună, mamă! spuse ea și apoi înlemni. Addie nu mai era acolo. Salonul era gol.

– O, Dumnezeule! spuse cu răsuflarea tăiată. O, Addie, nu…

Se îndreptă fulgerător spre oficiul asistentelor de pe hol, dar nici una nu se afla acolo. Văzu o figură familiară la capătul coridorului.

– Doamnă Davidson! Doamnă Davidson, strigă cât putu de tare.

Asistenta se întoarse spre ea.

– Ce este? Ce s-a întâmplat?

– Unde este Addie? Salonul ei e gol. Ce s-a întâmplat cu mama mea?

Asistenta o privi fix, uimită că Julie nu aflase încă.

* * *

– Știi ceva, micuța mea? spuse Doug în timp ce își ținea fetița în brațe. Pe zi ce trece semeni din ce în ce mai mult cu mămica ta. Asta înseamnă că devii din ce în ce mai frumoasă.

Cu mâna liberă, luă biberonul cu lapte din castronașul cu apă caldă și picură puțin din lichidul alb pe încheietura mâinii, pentru a-l testa.

– E perfect. Exact așa cum trebuie pentru o fetiță perfectă.

Hope își încleștă degețelele ei mici pe sticla cu lapte și zâmbi fericită.

– A, acum observ, chiar și mânuțele seamănă cu ale mamei tale. Iar cu așa un zâmbet, ai să-i cucerești pe toți. Probabil că ai și simțul umorului, nu-i așa? Mă întreb ce altceva și-ar mai putea dori un tătic.

O strânse drăgăstos la pieptul lui și o duse în sufragerie, fredonându-i una din melodiile preferate ale lui Addie – „Deasupra curcubeului" .

– Draga mea Hope, cât mi-aș dori să existe un tărâm al liniștii și al sănătății… Un locușor unde toate problemele și grijile să se evapore, să dispară…

Se așeză pe canapea, privindu-și îngândurat fiica.

– Ce bine ar fi dacă am putea s-o aducem pe mama ta acasă, acolo unde îi e locul.

Simțea cum lacrimile îi inundă ochii și se strădui să și le rețină. Hope începuse să se foiască neliniștită în brațele lui.

– Bine, gata cu gândurile astea triste. Hai mai bine să mâncăm.

Cuibărită la pieptul tatălui său, micuța începu să sugă pofticios din biberon.

Doug se simți copleșit de o avalanșă de sentimente. Se simțea extraordinar de norocos pentru că putea ține în brațe acest minunat copil, propriul său copil. Nu se mai sătura s-o privească, s-o țină în brațe, să-i vorbească sau să-i cânte. Deși știa că Hope nu înțelegea nimic din tot ce-i spunea, el îi povestea mereu cum va fi atunci când vor face împreună primul om de zăpadă, cum se vor juca prin iarba crudă și proaspătă a primăverii, cum vor număra stelele pe cerul senin al unei nopți de vară. Și, bineînțeles, îi vorbea mereu despre Addie. Dacă Hope avea să nu-și cunoască mama, Doug trebuia să-i descrie în vorbe ce femeie minunată fusese ea și cât de

mult o iubise. N-avea de gând să-i spună vreodată că mama ei preferase să moară pentru a o salva pe ea. Asta ar fi putut genera în copil un sentiment de vinovăție cu care greu ar fi putut trăi. Însă Hope trebuia să știe cât de curajoasă, cât de generoasă fusese mama ei, o femeie cum Doug nu mai întâlnise niciodată. Și, indiferent ce altă figură feminină avea să intervină mai târziu în viețile lor, ei n-aveau s-o uite niciodată pe Addie.

Închise ochii și i se păru că o vede aievea. Își aminti cât de frumoasă fusese în acea zi specială, cât de îmbujorată era din pricina tainei ce o ascundea.

– Uite, dragul meu, spusese înmânându-i o cutie îmbrăcată în hârtie de culoarea argintului. Acesta este un lucru de care vei avea nevoie curând. Destul de curând…

Înăuntrul cutiei descoperise o cănuță cu inscripția Tătic. Fără să poată scoate măcar un singur cuvânt, el o luase în brațe și o sărutase până când ea îl implorase, râzând și dând din picioare, s-o elibereze.

Se trezi din reverie și observă că micuța adormise în brațele lui. O ridică ușor și o puse în pătuțul ei alb, aflat lângă canapea. Apoi se întinse și el, lăsându-se furat de gânduri și amintiri.

Deodată, auzi un zgomot. Oare ce se întâmpla? Se ridică și se îndreptă spre hol. Rămase înmărmurit.

– Nu… , șopti el. Nu se poate. Nu poate fi adevărat…

Addie stătea în fața lui, cu valiza lângă picioare.

– Bună, iubitule. M-am întors acasă, spuse ea încet, zâmbind cu lacrimi în ochi.

Convins că încă mai visa, Doug rămase nemișcat. Dar atunci când Addie se apropie de el, îl îmbrățișă și-l sărută atât de dulce cum numai ea știa, avu certitudinea că totul era real.

Addie a lui se întorsese acasă. O strânse în brațe cu toată puterea, temându-se să nu dispară din nou. După un timp, o eliberă și întrebă uimit:

– Cum e oare posibil? Cum ai ajuns aici?

– Doug, te rog să nu te superi pe mine.

– Să mă supăr? Cum aș putea să mă supăr?

Deși era încă palidă și slăbită, Doug nu putu să n-observe cât de frumoasă era.

– Ți-am promis că nu-ți voi mai ascunde niciodată nimic… Dar, dragul meu, n-aș fi putut să-ți spun asta de teamă să nu-ți dau speranțe deșarte. Așa că, deși mă simțeam din ce în ce mai bine de la o zi la alta, a trebuit să aștept ca medicii să fie siguri de starea sănătății mele. Abia l-am convins pe doctorul Harlan să nu-ți spună nimic. Vroiam neapărat să fiu eu cea care îți dă vestea, și nu oricum, ci venind acasă. Așa că, acum își pot spune adevărul: mă simt foarte bine și mă bucur teribil că m-am întors acasă.

Spunând asta, părea într-adevăr îngrijorată de faptul că Doug ar fi putut fi supărat pe ea. Se liniști atunci când el o luă din nou în brațe și-i spuse fericit:

– Iubito, mi-ai dăruit cea mai minunată clipă din întreaga mea viață. Nu pot descrie în cuvinte ceea ce simt acum și nu cred să existe fericire mai mare decât aceea de a te ști acasă.

O sărută din nou și din nou, apoi întrebă nerăbdător:

– Spuneai că te simți din ce în ce mai bine. Dar cum e oare posibil? Ce spun doctorii? Boala a intrat în remisie?

– Da, răspunse Addie exaltată. Chiar dacă am început atât de târziu chimioterapia, se pare că a dat rezultate uimitoare. Doctorii spun că ar trebui să intru în cartea recordurilor. În acest moment, ei cred că sunt vindecată și speră ca boala să nu mai apară.

Se aruncă din nou în brațele iubitoare ale soțului ei.

– O, Doug, nici nu-mi vine să cred… Hei, dar ia stai, acum mai există un suflet cu care ar trebui să împărtășim bucuria…

Intră repede în sufragerie și se opri lângă pătuț, abținându-se cu greu să nu chiuie de bucurie.

– Micuța mea, draga mea fetiță, șopti blând, mami s-a întors acasă. Și nu va mai pleca niciodată. Niciodată…

O mângâie ușor pe părul moale și-i aranjă păturica, nevrând parcă s-o trezească. Apoi se răzgândi dintr-o dată și o ridică din pătuț, strângând-o la piept, într-o îmbrățișare în care pusese toată dragostea, bucuria și fericirea ei. Hope nu se trezi, dar pe chipul ei se putea citi o liniște deplină, liniștea pe care orice bebeluș o simte la pieptul propriei mame.

Cu fetița în brațe, Addie se așeză pe canapea, lângă Doug, și își sprijini capul de umărul lui. Privi de jur-împrejurul camerei pe care nu credea s-o mai vadă vreodată. Ce bine era acasă…

Rămaseră tăcuți un timp, fiecare încercând să digere veștile, să se acomodeze din nou cu fericirea.

Apoi Addie începu din nou să povestească despre zilele petrecute în spital. Relată cu lux de amănunte drumul anevoios pe care-l parcursese înapoi spre sănătate. I se păruse și ei curios faptul că, de la o zi la alta, se simțea din ce în ce mai plină de energie, avea din ce în ce mai multă putere, iar senzația de foame nu-i mai dădea pace.

– Devoram tot, deși mâncarea de spital nu este tocmai o delicatesă. Aș fi mâncat de toate, dar nu puteam să te rog să-mi cumperi nimic, pentru că asta ți-ar fi dat de bănuit. Iar mai mult decât orice îmi doream să te surprind venind singură acasă și dându-ți aceste minunate vești. Așa că a trebuit să-mi pun unele pofte în cui.

În ochii lui Doug se citeau deopotrivă dragostea, fericirea, dar și amuzamentul.

– Draga mea, trebuie să-ți spun că te pricepi de minune să faci surprize plăcute. Acum înțeleg de ce atunci când îți spuneam că arăți mai bine schimbai imediat subiectul. Știi să păstrezi un secret, nu glumă. Însă pot spune că, pentru o astfel de surpriză, a meritat să aștept.

O sărută cu tandrețe.

– Dacă ai fi putut să vezi ce figură ai făcut când m-ai văzut… , spuse Addie. Parcă ai fi văzut o fantomă.

– Ia nu mai râde de mine. Mai bine hai să-ți pregătesc ceva de mâncare. Să știi că soțul tău gospodar are de toate în frigider. Stai aici și odihnește-te până îți prepar repede ceva.

Se îndreptă spre bucătărie.

– Hei, dar n-am putea veni și noi cu tine? Cred că ți-ar prinde bine câteva sfaturi…

– Sfaturi? Întreab-o pe Hope cine a devenit între timp cel mai priceput bucătar.

De parcă înțelegea cu adevărat ce se vorbea în jurul ei, fetița deschise ochii și zâmbi veselă.

– O, Doamne, cât de fericită sunt! exclamă Addie. Cred că nimeni nu poate fi mai fericit decât mine…

– Ba da, eu pot. Și dacă vrei să ne ciondănim pe tema asta, o putem face în următorii o sută de ani.

Hope începu să gângurească vioi.

– Hei, ia te uită, spuse Addie, se pare că a mai apărut o făptură plină de personalitate în familia noastră.

Doug trebăluia de zor, repetând în gând cele mai frumoase cuvinte pe care le auzise vreodată– familia noastră…

Capitolul 10

Răsturnări de situații

Julie era consternată. Addie părăsise spitalul. Se întorsese acasă. Își revenise complet, așa îi spusese asistenta. Rămase nemișcată în mijlocul coridorului, neștiind cum să reacționeze. Își aduse aminte că Bill strigase după ea la parter. Probabil că asta avusese de gând să-i spună.

Fără să mai aștepte liftul, se repezi pe scări, îndreptându-se spre biroul unchiului ei.

Bill se afla în birou. O puse repede la curent cu uimitoarea evoluție a stării lui Addie din ultimele zile. Revenirea ei spectaculoasă sfidase toată teoria și experiența medicală în domeniul cancerului. Cu fiecare zi care trecuse, se simțise și arătase din ce în ce mai bine. Și asta nu numai datorită chimioterapiei, ci în primul rând dorinței ei de a trăi, de a învinge boala.

– Nu vorbea despre nimic altceva decât despre clipa când ea, Doug și Hope aveau să fie din nou împreună. Tu știi foarte bine cum e Addie, glumi Bill. Când își pune ceva în cap, nimeni și nimic n-o poate opri.

Îi povesti apoi despre felul cum ea ținuse totul în secret, așteptând ca starea ei de bine să fie confirmată și de analize și medici. Nu-i spusese nimic nici lui Doug, pregătindu-i întoarcerea ei acasă ca pe o mare surpriză.

– Ar fi fost în stare să nu-mi spună nici mie, dar s-a gândit că oricum aș fi aflat de la colegii mei.

Julie ascultă cu atenție întreaga poveste. Acum își explica și ea de ce Addie schimba mereu subiectul atunci când o întreba cum se simte.

– Acum e bine? întrebă ea stângaci după câteva clipe. Vreau să spun, își poate continua viața în mod normal?

Bill observă ceva ciudat în tonul ei, dar nu comentă. Îi spuse doar că, într-adevăr, Addie se simțea perfect și, încet-încet, își va putea intra în normal, trăindu-și viața ca o persoană perfect sănătoasă.

– Ceea ce este cu adevărat uimitor, spuse el, este că pare să fi învins complet această boală. Medicii n-au nici un motiv să mai creadă că boala va reapărea.

Julie se strădui să pară că împărtășește entuziasmul lui Bill, însă sufletul ei se zbătea în emoții și sentimente contradictorii.

„Cum a putut să mă lase să cred că e pe moarte, când ea se simțea din ce în ce mai bine? Ce fel de relație mai e și asta? De ce nu mi-a spus și mie, singurul ei copil, că s-a însănătoșit? Cum a putut să-mi facă una ca asta?“

Apoi își dădu dintr-o dată seama că nu era singurul copil al lui Addie. Cu siguranță, exact în acele momente, se afla acasă, ținând în brațe celălalt copil al său, sărutându-l și revărsându-și dragostea asupra sa. Probabil că fusese atât de nerăbdătoare să ajungă acasă, la Doug și la Hope, încât nici nu se mai gândise la cealaltă fiică a ei.

Bill se apropie de ea.

– Te simți bine? întrebă el încet.

– O, Bill, nici nu știu ce să mai cred. Mi se pare că totul se învârte în jurul meu. Sunt confuză și nu mai înțeleg nimic… Mă bucur pentru Addie, crede-mă, dar…

– Julie, e normal să fii derutată, nu-ți mai face atâtea griji.

O strânse la pieptul lui și-i șterse lacrimile de pe obraji.

– Nu te mai învinovăți degeaba. Știu că nu ți-ai dorit ca Addie să moară. Iar pentru faptul că ai sperat ca tu și Doug să aveți un viitor împreună nu ești tu vinovată, ci numai planul mamei tale.

– Ai dreptate. Nu știu însă de ce mă simt atât de furioasă, atât de vinovată, când acum n-ar trebui să simt nimic altceva decât fericire…

Trase nervoasă de gulerul de la haină, simțind că se sufocă. Bill o luă de mână.

– Ascultă, eu știu foarte bine că te bucuri pentru mama ta. Dar știu în același timp cât de complicat ți se pare acum totul. Probabil că aceste ultime vești te-au făcut să vezi atât raiul, cât și iadul. Ți-e foarte greu să accepți din nou că Doug este și va rămâne soțul ei, și n-al tău. Însă n-ai de ce să te simți vinovată.

– Nu cred că înțelegi. Vezi, în ultimul timp între mine și mama mea se înfiripase o relație frumoasă, care însă nu va mai putea continua acum, că are o nouă familie. Eu nu mai am loc în toată povestea asta.

Se dezbrăcă de haină, simțind cum un val de căldură o copleșea.

– Ei, te cam pripești. Nu poți să știi ce va fi. Așteaptă și ai să vezi, nu fugi doar pentru că ți-e teamă de viitor. Mai ai puțină răbdare, o sfătui unchiul ei.

– O, nu știu ce să fac. Pur și simplu nu știu, crede-mă.

Își luă haina și dădu să iasă, dar se opri în cadrul ușii.

– Bill, îți mulțumesc. Promit să mă gândesc la ce mi-ai spus.

Apoi plecă, înaintând încet pe coridorul lung și pustiu. Ajunse la mașină, fără să știe încotro s-ar fi putut îndrepta. N-ar fi vrut să stea singură, dar în același timp nici nu și-ar fi dorit să vadă pe nimeni. Se așeză în fața volanului și porni mașina. Inconștient, conduse încet spre casa mamei sale. Probabil că, în sinea ei, își dorea să le vadă fețele, să le surprindă reacțiile. Nu-și dădea prea bine seama ce ar fi vrut să le spună sau să audă de la ei, însă era sigură că vroia să fie cu ei.

„Am ajuns", își spuse în timp ce parca mașina în fața casei. „Dar oare de ce mă aflu aici? La ce aș mai putea spera?"

Fără să-și poată da un răspuns, înaintă totuși spre treptele de la intrare. Văzu deodată ceva cu coada ochiului și se opri în loc. Addie și Doug se aflau în dreptul ferestrei de la sufragerie, iar Julie observă că se sărutau, cu o pasiune la care ea nu mai putea decât să viseze acum, și se îmbrățișau, strâns uniți într-un foc al iubirii pe care nici cel mai abil pompier nu l-ar fi putut stinge.

Rămase ca paralizată. „Privește! Uită-te bine!", își porunci ea, „Te-ai convins acum că locul tău nu e aici? Că n-ai nici mamă, nici iubit? Că nu vei mai afla niciodată ce înseamnă să iubești cu adevărat?"

Se întoarse și fugi disperată spre mașină, dând frâu liber lacrimilor.

* * *

– Mai doriți și altceva, domnule? întrebă chelnerița.

Don răspunse absent:

– Nu, mulțumesc. Doar nota de plată.

Luând farfuria neatinsă din fața lui, chelnerița constată îngrijorată:

– Dar n-ați servit nimic… Nu v-a plăcut? Dacă doriți, vă pot aduce altceva.

– Nu, mulțumesc. Nu e nimic în neregulă cu mâncarea, ci pur și simplu nu mi-e foame. Cred că am să iau totuși o cafea. Poate mă mai trezesc, spuse el morocănos, luând o înghițitură mică din paharul de apă.

– Sigur nu doriți măcar desertul? Avem o excelentă plăcintă cu lamâie.

Don acceptă, numai pentru a-i face pe plac.

„Probabil că arăt jalnic, dacă și o străină simte nevoia să aibă grijă de mine. „ Pe de altă parte, se gândi el, măcar exista cineva căruia să-i pese de el.

Își desfăcu nasturii de la vesta costumului albastru marin și își aranjă cravata. Fusese cam neglijent cu el însuși de când Julie rupsese logodna. Nu mai avea chef de nimic. Deși simțise că ceva nu era în regulă în relația lor, nu se așteptase totuși la așa o lovitură.

„Oare cu ce am greșit?“, se întrebă el pentru a suta oară. „Ce am făcut, sau mai bine zis ce n-am făcut?“ De ce oareJulie nici nu avusese curajul de a fi sinceră cu el? Pretextase că se afla într-o perioadă de redescoperire a propriei persoane, însă el nu crezuse aceste aberații. De ce?

Simți o atingere pe umăr și ridică privirea.

– Deranjez cumva? întrebă Mary zâmbindu-i prietenește. Promit să nu mă supăr dacă-mi spui că preferi să stai singur.

– Stai jos odată și nu îți mai face atâtea probleme degeaba, spuse Don pregătindu-i scaunul. Compania ta îmi face mare plăcere.

– Arăți de parcă încerci să descifrezi un mister. Ai probleme la serviciu?

– Nu, n-are nici o legătură cu serviciul. Nu știu dacă ai aflat, dar eu și Julie am rupt logodna. Sau, altfel spus, Julie nu mai are chef să se mărite. Cel puțin nu cu mine.

– Don, îmi pare rău să aud asta. N-am știut până acum. Cred că am fost prea prinsă cu problemele părinților mei… Și cum te descurci? Pari cam obosit…

Chelnerița se întoarse cu plăcinta și cu cafeaua.

– Mă întrebai cum mă descurc… Cred că destul de bine atâta timp cât domnișoara are grijă să nu mor de foame, glumi Don.

– Nu, vorbesc serios, cum te descurci? întrebă Mary din nou după ce chelnerița plecă.

– Sincer, nu prea bine. Dar voi trece și peste asta. O inimă rănită nu rămâne așa o veșnicie, sau cel puțin așa sper. Trebuie însă să recunosc, fără să fiu mândru de asta, că sunt încă foarte șocat.

Împinse farfurioara cu plăcintă din fața lui și continuă:

– Julie se comporta destul de ciudat în ultimul timp, de parcă ar fi trăit într-o lume numai a ei. Eu n-am dat prea multă importanță acestui fapt, crezând că este vorba doar despre emoțiile de dinaintea nunții. Dar n-a fost așa. Nici acum nu reușesc să înțeleg prea bine ce s-a întâmplat. Iar explicațiile ei n-au nici un sens. Pur și simplu nu înțeleg ce-a apucat-o.

– La fel cum nici eu nu pot înțelege ce l-a apucat pe tata, spuse Mary enervată.

Se opri, făcându-i loc chelneriței să-i aranjeze farfuria cu salata pe care o comandase. Aceasta îi sugeră să mănânce mai mult decât companionul ei, îi făcu cu ochiul lui Don și apoi plecă.

– Don, iartă-mă, n-am vrut să schimb subiectul. Aș vrea să revenim la tine. Chiar mă interesează cum te descurci și ce-ai mai făcut în ultimul timp.

Don luă o înghițitură din cafea și se rezemă de spătarul scaunului.

– Dar eu chiar te rog să schimbi subiectul. N-am făcut nimic special în ultimul timp, decât să-mi tot repet scena despărțirii în minte, sperând ca în felul acesta să pot înțelege totul mai bine. Nu știu dacă am reușit, dar un singur lucru e cert– încep să mă obișnuiesc treptat cu ideea. Trebuie să-mi continuu viața, n-am ce face.

Se opri o clipă, apoi spuse:

– Povestește-mi acum despre părinții tăi. Ce mai știi despre ei?

Mary tăcu, neștiind parcă de unde să înceapă.

– Nu sunt prea multe de spus despre tata. Nu vrea să mi se destăinuie, nu mi-a mărturisit încă nimic. Dar din câte văd, e cam retras în ultimul timp. Nici măcar nu mai iese în oraș. A trebuit să mă rog de el cu cerul și pământul să ieșim împreună să servim prânzul. Chiar și prietenii lui mi-au telefonat să mă întrebe ce e cu el de nu mai dă nici un semn de viață.

Își așeză șervetul în poală și continuă:

– Cât despre mama… Ce să-ți spun, Don, trece printr-o perioadă foarte grea. La un moment dat am crezut că și-a revenit, dar m-am înșelat. N-am văzut-o niciodată în halul ăsta…

Vocea îi tremura și începuse chiar să plângă.

– Nu e nevoie să continui, Mary, dacă nu vrei.

– Tocmai, vreau să vorbesc despre asta. Simt nevoia să mă eliberez într-un fel. Don, mama e din ce în ce mai rău pe zi ce trece. Uneori mi se pare că a înnebunit de tot. Îi suspectează și-i acuză pe toți cei din jurul său că vor să-i facă rău. Numai pe mine mă mai acceptă în prejmă, dar cine știe cât de curând se va întoarce și împotriva mea. S-a certat chiar și cu…

Se opri brusc. Obrajii i se îmbujorară de rușine.

– Cu cine? Cred că te referi la Julie… Dar nu e nevoie să te ferești să-i pronunți numele de dragul meu. Să știi că nu mi-e teamă să aud vești despre ea.

– Nu? Bine, atunci. Julie era cea mai bună prietenă a mamei mele. Am crezut că nu se vor certa niciodată. Dar m-am înșelat. Zilele trecute au avut o discuție, despre Addie, mi se pare. Nu știu exact despre ce era vorba pentru că n-am putut înțelege mare lucru de la mama. Cert este că mama mi-a spus atunci că Julie este o femeie crudă și nemiloasă, o creatură diabolică, cu care nu mai vrea să aibă de-a face.

Suprimându-și impulsul de a se ridica de pe scaun și de a pleca imediat la Julie pentru a o proteja și consola, Don spuse îngrijorat:

– Mary, cred că e groaznic să-ți vezi părinții într-o asemenea postură. Cu ce te pot ajuta?

– Cu nimic. Nimeni nu mă poate ajuta cu nimic, răspunse fata trist.

– Cunosc un psiholog excelent, doctorul Carroll. Cabinetul lui se află în apropierea casei mamei tale. N-ai vrea să-i telefonez și să fac o rezervare?

– Mama refuză să primească orice ajutor, fie el și profesional. Susține că n-are nimic, ci toți ceilalți din jurul ei

au probleme. Îți mulțumesc oricum pentru că te-ai oferit. Și, nu în ultimul rând, pentru că ai stat să mă asculți.

Își privi ceasul.

– O, am uitat. Mama mă așteaptă la ea. Asta ar mai trebui acum, să se supere și pe mine.

Se ridică repede și își luă poșeta.

– Plătesc eu tot, Mary. Du-te liniștită unde ai treabă, insistă Don. N-o lăsa pe Phyllis să te aștepte.

Fata plecă grăbită, zâmbindu-i recunoscătoare. O altă farfurie cu mâncare rămăsese neatinsă. Se părea că toată lumea avea probleme și nimeni nu mai avea chef să mănânce.

* * *

Deși în apartamentul ei era curat lună, Julie continua să-și facă de lucru prin camere, așezând lucruri care erau deja așezate, spălând vase care erau deja spălate. În final, se decise să facă ordine și în frigider.

Începu să scoată toate borcanele de muștar, maioneză, gem, pentru ca apoi să le pună la loc, dar în altă ordine. Își dădu seama că nu mâncase încă nimic, așa că scoase niște resturi de friptură de pui și se așeză la masă. Însă constată că n-avea deloc poftă de mâncare, ba mai mult, numai uitându-se la bucata de friptură, simți dintr-o dată că i se face rău.

Se întoarse în dormitor și se opri în fața oglinzii. Se privi îndelung, admirându-și halatul chinezesc de mătase. Îl primise în dar de la Doug, cu mult timp în urmă.

Senzația răcoroasă a mătăsii îi dădu fiori. Își aminti că simțise aceeași senzație ori de câte ori se aflase în patul lui

Doug, în așternuturile sale de mătase. Numai că atunci el se afla lângă ea, o desfăta cu mângâieri tandre și cu vorbe dulci. Iar acum el, era departe…

Se dezbrăcă nervoasă și aruncă halatul pe pat. Oare până când va trăi bântuită de fantomele trecutului? Cât aveau de gând s-o mai chinuie? Își puse repede un trening, jurând în sinea ei să nu mai poarte niciodată halatul, să nu se mai lase subjugată de amintirea dragostei. Ce-i adusese dragostea? Nimic, decât probleme și suferință.

„Gata!“, își spuse hotărât. „Trebuie să scap de toate astea o dată pentru totdeauna. „

Își lipi chipul scăldat în lacrimi de oglinda rece.

„Maturizează-te odată! Nu te mai purta ca un copil mic și prost. M-ai auzit?“

Epuizată, Julie se așeză pe pat și rămase așa mult timp, privind tavanul.

Deodată, se auzi soneria.

„Oricine ai fi, te rog să pleci“, șopti ea. „Nu vreau să văd pe nimeni. Nu sunt acasă“, spuse iritată, fără a se da jos din pat.

Câteva clipe mai târziu, soneria se auzi din nou. De data aceasta, coborî din pat și se îndreptă spre ușă.

Bob tocmai se pregătea să plece când deschise ușa.

– Ce-i cu tine aici? întrebă Julie șocată.

– Iartă-mă, sper că nu te-am deranjat. Îmi doream tare mult să stau de vorbă cu tine și n-aș fi vrut să mai amân. Am așteptat și-așa destul de mult…

În seara aceea, Bob aflase de la fiica lui, Mary, că Julie rupsese logodna cu Don. Abia se putuse abține să nu-și manifeste public bucuria. Acum, Julie nu mai aparținea nimănui, era liberă ca pasărea cerului. Iar dacă Don nu fusese bărbatul potrivit pentru ea, poate că el era.

Așa că, imediat ce plecase Mary, se hotărâse s-o sune pe Julie. Formând numărul, se răzgândise. Era mai bine să meargă la ea acasă, acum, până nu-și pierdea curajul. Se îmbrăcase frumos, alegând cu grijă culorile. Nu fusese niciodată prea atent la felul cum se îmbrăca, dar acum vroia să arate super.

Julie era de-a dreptul uluită.

– Despre ce vorbești? Ce ai să-mi spui și este atât de urgent? întrebă ea fără să-l poftească înăuntru.

– E ceva prea delicat ca să discutăm la ușă. N-aș putea intra?

– A, ba da. Iartă-mă, nu mi-am dat seama.

Îl conduse în sufragerie.

– Ia loc, te rog. Te servesc cu o cafea?

– Nu, mulțumesc. Nu vreau decât să mă asculți puțin. Stai aici, lângă mine.

Julie se așeză și ea pe canapea, dar în capătul celălalt. Se cuibări cu picioarele sub ea, simțindu-se puțin cam neliniștită și tulburată. „Oare ce are Bob să-mi spună?“ Se foi agitată, în timp ce el o privea fix și nu spunea nimic. Într-un târziu, când tăcerea devenise apăsătoare și jenantă, ea spuse:

– Bob, nu mai înțeleg nimic. Spune ceva!

– Iartă-mă, draga mea. Pur și simplu nu mă pot opri să admir cât ești de frumoasă, răspunse el cu o voce languroasă.

Julie se încruntă și își încrucișă nervoasă brațele peste piept. După expresia ei, Bob își dădu seama că trebuia să-i spună repede ce avea de spus, altfel risca să fie dat afară. Se mută pe scaunul de lângă ea.

– Nu prea știu exact de unde să încep, spuse el timid, trecându-și mâna prin părul grizonant.

Apoi, de parcă prinsese dintr-o dată suficient curaj, zise entuziast:

– Julie, sunt îndrăgostit nebunește de tine de foarte mult timp. N-am îndrăznit să-ți spun, n-am îndrăznit decât să mă gândesc la tine și să sper că într-o bună zi vei fi a mea. Te iubesc…

– Mă iubești? Credeam că ai trecut peste momentele tale de nebunie.

– Dar n-a fost nebunie, Julie. Te iubeam și atunci, iar acum te iubesc și mai mult. După discuția pe care am avut-o cu tine, m-am străduit să redevin soțul iubitor și grijuliu. Dumnezeu mi-e martor cât am încercat să ignor dragostea mea pentru tine, dar n-am reușit. Nu mi-am dorit niciodată s-o fac pe Phyllis să sufere, însă mi-a fost imposibil să rămân în continuare cu ea și să pretind că o iubesc, când eu de fapt te iubeam pe tine…

Se opri. Julie plângea încet, cu chipul ascuns în palme. Dar oare de ce plângea? Ce spuneau de fapt lacrimile ei? Nu știa, însă simțea o nevoie acută s-o ia în brațe, s-o liniștească spunându-i că o va iubi și o va ocroti o veșnicie. Se ridică și se apropie de ea, însă hotărî că era mai bine să aștepte.

Mintea Juliei era asaltată de tot felul de întrebări fără răspuns. Ce-l apucase oare pe Bob și de ce oare viața era atât de încâlcită și de nedreaptă? Ea nu-l iubise niciodată, sau cel puțin n-așa cum o iubea el. Se îndoia că va reuși vreodată să-l iubească. Și totuși, el o adora. Din cauza ei își părăsise soția și fiica. Făcuse o pasiune pentru ea. Așa cum făcuse ea pentru un alt bărbat– pentru Doug. Oare era cu adevărat posibil să găsești fericirea în dragoste? Să fii iubit de persoana pe care o iubești?

Bob se așeză lângă ea pe canapea, în ciuda protestelor ei.

– Nu mă respinge, șopti el. Mai bine spune-mi ce gândești și de ce plângi. E din cauză lui Don, sau te-am supărat eu? Aș vrea să mă ierți dacă ți-am greșit cu ceva.

Julie spuse printre hohote:

– Nu ești tu de vină. Și nici Don. Doar că viața mi se pare atât de complicată… Exact atunci când crezi că începi s-o înțelegi, se întâmplă ceva care te contrazice, care îți demonstrează că...

Lăsă ideea neterminată pentru că Bob se apropiase de ea și o săruta drăgăstos pe păr, masându-i ușor umerii.

– Julie, murmură el, lasă-mă să te ajut. Lasă-mă să te iubesc și să-ți arăt că viața nu este chiar așa de complicată. Nimeni nu te-ar putea iubi vreodată așa cum te iubesc eu, crede-mă. Și nimeni nu te-ar putea înțelege mai bine ca mine. Îți promit că îmi voi dedica fiecare clipă din viață fericirii tale. Nimeni și nimic nu m-ar putea lua de lângă tine. Afacerile mele sunt acum în stadiul în care merg singure, iar eu am atâția bani, încât nici nu știu ce aș putea face cu ei. Am putea călători în toată lumea, ne-am cumpăra cea mai frumoasă casă din oraș. Nu există nimic ce ți-ai putea dori, iar eu n-aș putea să-ți dăruiesc. Te rog, lasă-mă să-ți demonstrez că viața nu e deloc complicată.

Se opri puțin și trase adânc aer în piept.

– Nu credeam că am să fiu în stare să-ți cer asta vreodată… Julie, căsătorește-te cu mine! Te rog din tot sufletul. Pot să te fac fericită. Știu sigur că pot.

În timp se Bob vorbea, Julie se întreba: „De ce nu? De ce să nu-l las să-mi cumpere tot ce-mi doresc? Poate că fericirea se

cumpără, iar el ar fi dispus să facă asta pentru mine. Poate că banii aduc fericirea, căci dragostea știu sigur că nu aduce decât suferință și chin…“

Preț de o secundă, văzu cu ochii minții chipul disperat al lui Phyllis.

„La naiba cu ea! De ce să-mi fac atâtea griji pentru ea? Dacă ei nu-i pasă de mine, mie de ce mi-ar păsa? Și-așa spunea că eu și Bob ne asemănăm… Ei, poftim, doamnă Phyllis, Cine se aseamănă, se și adună!“

– Bine, Bob, am să mă căsătoresc cu tine, spuse pe neașteptate.

Lui Bob nici nu-i venea să creadă. După atâta timp în care tânjise după ea, avea să fie, în sfârșit, a lui. O strânse în brațe.

– O, iubita mea! Ai să vezi că totul va fi bine. Vom avea absolut tot ce-și poate dori un cuplu. Doamne, nici nu-mi vine să cred că vei fi cu adevărat soția mea…

O privi în ochi, vrăjit de albastrul lor senin.

– Te ador! Ce-ar fi să ne căsătorim diseară? N-ar avea nici un sens să mai așteptăm…

Julie era foarte derutată. Dar totuși, Bob avea dreptate.

– Bine, diseară, răspunse ea ferm. De ce nu? Îmi împachetez câteva lucruri și putem pleca chiar acum.

Se ridică și porni spre dormitor, dar Bob o opri. O trase lângă el pe canapea și o sărută pasional.

– Te iubesc la nebunie. N-aș fi crezut vreodată că voi putea simți așa ceva…

În euforia lui, Bob n-observă că Julie nu-i întorsese sărutul și nici nu spunea nimic.

Capitolul 11

Clipa fatală

Soarele pătrundea printre florile de gheață desenate pe geamul bucătăriei, făcând-o să pară scăldată în aburi aurii. Era sâmbătă dimineață, iar Addie și Doug își pregăteau o gustare târzie, în timp ce Hope dormea liniștită în pătuțul ei.

Doug tăia roșiile și ciupercile pentru ceea ce el numea"spectaculoasa omletă de week-end" .

– Gata, mai avem puțin. Doamne, ce foame mi-e… , spuse el pregătind brânza și șunca afumată.

– Tu ocupă-te de mâncare, iar eu mă ocup de sucul de portocale, interveni Addie. Am aici cele mai dulci portocale din lume. Numai gustă puțin…

Îi întinse o feliuță din fructul dulce și zemos. Doug o linse și gemu de plăcere. Lăsă cuțitul pe masă, se șterse pe mâini și își îmbrățișă fericit soția.

– Știi ceva? Nu-i rău deloc să fii cel mai fericit bărbat din lume, spuse el înainte s-o sărute blând.

– Hei, parcă spuneai că ți-e foame. Doar n-ai de gând să mă mănânci pe mine… Mai bine haide să ne grăbim cu omleta aia.

– Bine, bine.

Omleta era aproape gata când sună telefonul. Addie așează paharele cu suc pe masă și ridică receptorul.

– Bună, Laura! Ce mai faci?

Doug punea deja în farfurii omleta galbenă și pufoasă.

– Laura, te sun eu puțin mai târziu. Eu și Doug tocmai…

Deveni dintr-o dată tăcută și serioasă.

După câteva momente spuse:

– Îți mulțumim că ne-ai anunțat. O să vedem ce mai putem afla. Vorbim mai târziu.

Addie închise telefonul și se așeză la masă. Ezită o clipă, apoi zise:

– Acum înțeleg de ce n-am putut da de Julie în ultimul timp. Laura a aflat ce e cu ea.

Își așeză șervetul în poală și continuă:

– Doug, Julie a fugit cu Bob. Și s-a căsătorit cu el. Cu Bob Anderson.

– Ce-a făcut?

Doug rămăsese blocat, nemaifiind în stare nici să-și ducă furculița la gură.

– S-a măritat cu Bob. Se pare că pentru toată lumea a fost o mare surpriză. Nimeni nu știe ca între ei doi să fi existat vreun fel de relație, decât aceea de buni amici.

Addie se juca nervoasă cu furculița.

– Cum a putut face una ca asta? Credeam că încă te iubește pe… Vreau să spun că fusese de acord ca, după moartea mea, să se mărite cu tine. Adică…

Regretă că spusese asta.

Doug părea și el încurcat. Nici nu știa ce să spună. Vestea căsătoriei lui Julie cu Bob îl afectase și pe el, dar nu știa de ce.

Oare era gelos? „Nu, categoric nu“, își spuse el. „Eu n-o vreau decât pe Addie, pe nimeni altcineva. „ Dar atunci ce se întâmpla? Să fi fost vreun sentiment pe care nici măcar n-avea curajul să-l accepte, să-l recunoască? Trebuia să recunoască, fără prea multă plăcere, că o iubise pe Julie și, cândva, tânjise după ea, după atingerea ei. Dar nu, acum n-o mai iubea. Poate că planul lui Addie îl făcuse să se gândească din nou la un viitor alături de Julie, s-o considere ca și a lui deja? Nu, era fericit că Addie își revenise și se afla împreună cu el. Atunci, ce se întâmpla? Nu-și putea da seama. Poate era din simplă curiozitate. Ce o determinase oare să facă acest pas? Doar Bob era de două ori mai în vârstă decât ea…

Addie îl privea atentă și aștepta ca el să spună ceva. Se simți puțin rușinat pentru tăcerea lui prelungită.

– Iartă-mă, draga mea, Cred că… sunt… nu știu ce să zic. Mi se pare atât de ciudat…

Addie înțelegea. Simțise tumultul de sentimente și gânduri care-l bântuise timp de câteva clipe. Știa exact ce simțea soțul ei. Cândva o adorase pe Julie, iar sentimente atât de puternice nu puteau fi șterse, pur și simplu, cu buretele. Știuse asta încă de la începuturile relației lor, dar se obișnuise cu ideea. Nu-i fusese greu deloc, atâta timp cât Doug fusese soțul ideal.

Așa că acum, în loc să fie mânioasă pe el, îl compătimea. La urma urmei, ea însăși îl încurajase să vadă un viitor alături de Julie. El n-avusese chiar nici o vină.

Doug rupse tăcerea:

– Stau și mă gândesc cât de confuză și speriată trebuie să fie Julie. S-au întâmplat atât de multe în ultimul timp… Și totuși, cred că nu trebuia să se pripească așa. Mai bine ar mai fi avut răbdare ca lucrurile să se liniștească.

– Sunt de acord cu tine. Probabil că a făcut asta numai pentru a se răzbuna. Nu pe Don, ci… pe tine. Și poate și pe mine. S-a gândit că nu voi mai avea timp pentru ea, acum că am o nouă familie. Dar s-a înșelat. Știu sigur că am fi găsit o cale ca totul să fie bine.

Se opri și oftă cu tristețe.

– Țin atât de mult la ea. Dacă ar fi înțeles asta, poate că n-ar fi făcut așa un gest disperat… Biata Julie… Întotdeauna a fost rănită de cineva…

Lacrimi amare începură să-i curgă pe obraji.

– Este a treia oară când propria ei mamă o face să sufere…

– Addie, încetează. Nu te mai învinovăți. Ce-a fost, a fost. De ce consideri că ai făcut-o să sufere? Pentru că ai reușit să învingi o boală nemiloasă și te-ai întors la familia ta?

– Dar eu sunt cea care i-a dat speranțe pentru un viitor fericit, strigă Addie. Am încurajat-o să creadă că, într-o bună zi, vei fi al ei.

Doug ocoli masa și se așeză lângă soția lui, ținând-o de mână.

– Iubito, nu ești vinovată cu nimic. Indiferent ce simte pentru mine, acele sentimente nu le-ai creat tu. Pe de altă parte, n-are cum să se supere că n-ai murit. Ar fi trebuit să aibă mai multă răbdare și totul s-ar fi aranjat. Tu ai fi continuat să fii aproape de ea și, într-un fel, chiar și eu aș fi fost aproape.

– Crezi că mă va mai ierta vreodată? Că vom mai fi vreodată prietene? În clipa de față, mie mi se pare imposibil.

– Ai să vezi că Julie va depăși și aceste momente. Ea are nevoie de tine. Când va înțelege asta, se va întoarce la tine. Așteaptă și ai să vezi.

Addie se mai liniștise și își ștergea ochii cu șervetul.

– Întotdeauna găsești o modalitate de a mă face să mă simt mai bine. Parcă ai fi un vrăjitor. Spui câteva cuvinte și gata, suferința dispare. Stau și mă gândesc cât de înguști la minte pot fi și doctorii ăștia… Ei cred că tratamentul lor m-a făcut bine, dar nu s-au gândit niciodată că tu și dragostea ta m-ați ajutat să înving boala.

Se priviră îndelung, în ochii lor reflectându-se pasiunea și dragostea adevărată.

* * *

Deși era o zi senină și însorită, în apartamentul lui Phyllis era întuneric ca într-un mormânt. Trăsese toate draperiile și acoperise cu o cârpă chiar și gemulețul ușii de la intrare. Nimeni nu mai avea voie să-și bage nasul în casa și în viața ei.

Telefonase la băcănie și comandase câteva conserve ce urmau să i se livreze la domiciliu, astfel încât să nu mai fie nevoită să iasă nici măcar la cumpărături. Rugase chiar și poștașul să nu-i mai aducă ziarele. Nu mai vroia să audă nimic despre atrocitățile lumii din exterior. Iar pentru corespondență, închiriase o căsuță poștală, ca să nu mai primească scrisori pe care oricum nu vroia să le citească. Nu mai vroia să aibă nici un fel de contact cu lumea. Se săturase de ea.

În dimineața aceea, se hotărâse să-și deconecteze temporar și linia telefonică. În felul acesta oamenii nu mai puteau da buzna în viața ei formând un simplu șir de numere. Avusese însă surpriza ca operatoarea de telefonie să-i spună că postul nu putea fi suspendat pe perioada week-end-ului, așa că mai trebuia să aștepte până luni. „Da? Ei lasă că vă arăt eu că se

poate suspenda și acum", spusese Phyllis, intenționând să smulgă firul din perete. Dar tocmai în clipa aceea, telefonul începuse să sune. „Bine, de dragul timpurilor trecute, am să răspund. Dar e pentru ultima dată."

Era Mary. Telefonase pentru a-și anunța mama că tatăl ei se căsătorise. Se temea ca Phyllis să n-aibă un șoc în caz că ar fi aflat vestea din alte surse, așa că își adunase tot curajul și sunase să-i dea vestea personal. O luase mai pe ocolite, dar apoi intrase în amănunte dureroase. Astfel că, după câteva clipe, tot ce mai putea auzi la celălalt capăt al firului era tonul de ocupat.

„Oare de ce nu mă surprinde deloc?" își spuse Phyllis. „Domnul și doamna Inimă de Piatră… În sfârșit, împreună… Chiar atât de tâmpită m-au crezut? Credeau că nu-mi dau seama de tot ce se petrecea în spatele meu? Draga de Julie… Cât de dulcică era, cât de inocentă și nevinovată… O, doamne!"

Se opri. Dintr-o dată, găsise o explicație pentru tot ce se întâmplase în ultimul timp în viața ei. „Deci asta era… Oare de ce nu mi-am dat seama până acum? Ea este vinovata. Ea este cea care l-a îndepărtat pe Bob de mine. Ea l-a otrăvit cu veninul ei și de aceea m-a părăsit. S-a strecurat ușor-ușor în viețile noastre, ca un diavol ce urmărea numai să-și atingă scopul. Cum am putut fi atât de oarbă? Cum de nu mi-am dat seama de tot ce se petrecea chiar sub nasul meu?"

Căzu în genunchi, ținându-se cu mâinile de cap. „Doamne, ce durere! Nu mai suport. Ce mă fac?" Simțea cum capul îi pulsa frenetic, iar durerea era insuportabilă. Se ridică greoi, ținându-se de canapea, și se îndreptă spre baie. Căută în dulăpior medicamentele pe care doctorul i le prescrisese cu

câteva săptămâni în urmă, atunci când se declanșaseră aceste crize. Desfăcu repede sticluța și înghiți trei pastile odată, deși n-avea voie să ia mai mult de o pastilă pe zi.

„Câtă grijă am avut eu de ea", începu din nou să bolborosească. „I-am pregătit mâncărurile preferate, am stat s-o ascult ore întregi povestindu-mi viața și problemele ei. Cât am compătimit-o… Și, când colo, ea era o viperă ucigașă deghizată în înger. Săracul Bob… Cred că nici nu-și dă seama cu cine are de-a face. Ei, lasă, că am să-l ajut eu. Am s-o distrug pe scorpia asta, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care-l voi face în viață."

Trânti cu atâta putere ușa dulăpiorului de medicamente, încât oglinda căzu și se sparse în sute de bucăți. Un ciob ricoșă din chiuvetă și o răni pe obraz. Luă repede un prosop pentru a șterge sângele și scrâșni printre dinți: „Să nu crezi că asta mă va face să mă răzgândesc, diavole! Nimeni și nimic nu mă mai poate opri acum!"

Se repezi în dormitor. Deschise un dulap și începu să caute înnebunită. „Unde naiba e? Aici trebuia să fie…" O cutiuță îi căzu la picioare și se desfăcu, dezvăluind un mic revolver argintiu. Bob i-l cumpărase cu ceva timp în urmă, auzind că prin împrejurimi fuseseră sparte câteva case. „Aha, aici erai! Pe tine te căutam", spuse Phyllis victorioasă.

Lăsă să-i cadă prosopul pe care încă îl ținea la obraz și mângâie drăgăstos arma. Gura i se deformă într-un zâmbet sinistru, plin de răutate, când descoperi că revolverul era încărcat. „Doamne, ce frumos ești! Ești gata să mă ajuți?", întrebă ea în timp ce studia admirativ arma ce avea s-o răzbune, în sfârșit.

Pentru prima oară în ultimele zile, Phyllis se îmbrăcă atent, alegându-și cu grijă hainele– o fustă gri de lână și o cămașă purpurie. Își pieptănă părul și își dădu cu ruj. „E extrem de important să arăt ca o adevărată doamnă“, își spuse ea. „Misiunea mea este foarte complexă și de foarte mare însemnătate. Voi salva lumea de cel mai negru și mai periculos diavol care a fost vreodată pe pământ. Nimeni înaintea mea n-a știut numele acestui diavol și locul unde poate fi găsit.“

Își goli repede geanta, păstrând doar cheile de la mașină. Înveli revolverul într-o batistă, îl așeză ceremonios în poșetăși apoi o închise. Zgomotul capsei metalice-i dădu fiori pe șira spinării.

Acum, după atâtea săptămâni de chin și tortură, avea în sfârșit un țel important. Și era hotărâtă să-l atingă, cu orice preț. Ea trebuia să moară. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Ignorând durerea de cap, care încă persista, și amețeala care o cuprinsese dintr-o dată, ieși pe ușă. În ciuda durerilor fizice, simțea un extaz pe care nu-l mai încercase niciodată.

* * *

Mary se afla în fața ușii apartamentului lui Bob. Nu îndrăznea încă să apese pe butonul soneriei. Își scoase tacticos mănușile din mâini și le strecură în buzunarul hainei, apoi își aranjă gulerul de catifea. Își scosese și pălăria de pe cap, iar acum îi răsucea nervoasă borurile.

Ezita. Oare ce ar fi putut să le spună lui Julie și tatălui ei? N-avea nici cea mai vagă idee. Nu intenționa nici să-i critice,

nici să-i condamne. N-avea de gând să-i acuze de nimic, chiar dacă în sufletul ei simțea cu totul altceva. Dar trebuia să stea de vorbă cu ei.

Era îngrijorată pentru mama sa, iar faptul că Phyllis îi închisese brusc telefonul, pentru ca mai apoi să nu mai fie de găsit, o speriase și mai tare. Comportamentul ei era de înțeles. Se simțea trădată și abandonată. Julie fusese cea mai bună prietenă a ei, o persoană în care Phyllis avusese toată încrederea și căreia îi încredințase toate amănuntele intime ale vieții ei. O tratase ca pe o fiică. Doar în ultimul timp se comportase puțin cam ciudat, însă Julie ar fi trebuit să înțeleagă cel mai bine ce dramă trăia prietena ei. Oricine ar fi înțeles chestia asta și i-ar fi acordat circumstanțe atenuante. Cum putuse oare Julie să fie atât de crudă șI de rea? De ce-i aplicase prietenei ei această lovitură decisivă?

Dar pe tatăl ei, ce-l apucase? De ce-și lăsase soția pradă disperării pentru a se căsători, cu cine? Tocmai cu Julie. Crezuse că-și cunoaște foarte bine tatăl, dar se părea că nu era chiar așa. El se transformase din bărbatul iubitor și atent într-o brută nepăsătoare și rea.

„Cum a putut să-i facă una ca asta mamei mele?“ se întrebă Mary disperată.

Duse degetul către butonul soneriei, apoi îl trase înapoi. Trebuia să se liniștească și să se adune. Ei nu trebuia să-i simtă mânia și revolta. Era inutil să-i facă să se simtă vinovați, pentru că acum ea avea nevoie de ajutorul lor.

Împreună trebuia s-o ajute pe Phyllis. Comportamentul ei devenise irațional, izolându-se complet de lumea în care trăia. Avea nevoie urgent de ajutor, nu mai putea continua să trăiască așa. Probabil că trebuia chiar internată într-un spital

psihiatric, iar Mary nu putea face asta de una singură. De aceea, se gândise să-i solicite ajutorul tatălui ei, cel care era de altfel și autorul moral al acestei catastrofe.

Puse capăt agoniei. Toate aceste gânduri și întrebări fără răspuns n-aveau să-i facă întrevederea mai ușoară. Trebuia să-și ia inima în dinți, să intre și să le explice situația. Poate că Julie și Bob nici nu-și imaginau starea critică în care se afla Phyllis. Probabil se gândeau că-și vede liniștită de viața ei. Și poate, dacă ar fi știut situația reală, i-ar fi întins o mână de ajutor. Dar dacă îi vor întoarce spatele, nepăsători?

Mary apăsă scurt pe butonul soneriei.

– Ce-i cu tine aici, draga mea? întrebă Bob uimit, văzând-o în cadrul ușii.

Arăta mult mai bine decât arătase vreodată în ultimul timp. Părea fericit, vioi și plin de viață.

– Nu mi-ai spus că ai să treci pe-aici. Intră, mă bucur să te văd.

O îmbrățișă drăgăstos.

– Eu și Julie tocmai serveam o cafea. Nu vrei și tu?

– Bună, Mary, spuse Julie și o sărută protocolar pe obraz. Ce surpriză plăcută!

Mary reuși cu greu să zâmbească. Observă că și Julie arăta foarte bine, radiind de fericire. Era strălucitoare în halatul ei din satin de culoarea opalului, la care asortase niște cercei cu diamante uriașe, înconjurate de smaralde. Aceeași combinație prețioasă se putea zări și pe degetul ei inelar.

– Îmi cer scuze că n-am telefonat înainte de a veni. Dar am plecat atât de grăbită…

Se opri. Tensiunea nervoasă se făcea deja simțită în glasul ei. Trase adânc aer în piept, forțându-se să nu plângă.

– Mary, ce e cu tine? întrebă Bob. Pari supărată.

Se luptă în zadar să găsească niște cuvinte potrivite, care să explice deopotrivă vizita și starea ei. Nu putu să scoată nici un sunet. Parcă cineva o strângea de gât.

– Draga mea, nu vrei să-ți aduc ceva de băut? sugeră tatăl ei. Ce-ai zice de un pahar de lichior? Cred că ți-ar prinde bine. Pari atât de tensionată…

Se îndreptă spre bar și luă de acolo o sticlă.

– Nu-mi pune, tată, nu de asta am venit, spuse Mary pe un ton mai rece decât și-ar fi dorit. Apoi adăugă aspru:

– Am venit doar să stau de vorbă cu voi amândoi. Atât.

Julie lăsă ceașca pe măsuță și întrebă sarcastic:

– Ce s-a întâmplat? Ești supărată? Asta ai venit să ne spui, că ești supărată pe mine?

– Nu, nu despre tine vreau să discutăm. Și nici despre ceea ce simt eu. Sentimentele mele pentru tine nu sunt deloc importante în acest moment. Însă ceea ce este cu adevărat important în clipa de față, este mama…

Se opri în mijlocul propoziției. Un zgomot înăbușit se auzise la ușă. Apoi urmase altul.

– Ce naiba se întâmplă? întrebă Julie. Bob, cred că ar trebui să te duci să vezi…

– Lasă asta acum, răspunse bărbatul, iritat. Probabil că e vreun vecin care a scăpat ceva din mână.

Se întoarse spre fiica lui.

– Ce vrei să spui? Ce s-a întâmplat cu Phyllis?

Înainte ca Mary să poată răspunde, se auzi țârâitul repetat al soneriei.

– Cine naiba o fi? pufni Bob îndreptându-se spre ușă.

Dar Mary, care se afla mai aproape, deschise repede ușa.

Un foc de armă rupse violent tăcerea din împrejurimi.

– Așa-ți trebuie, viperă, spuse Phyllis, incapabilă să-și audă propriile vorbe din cauza presiunii craniene, incapabilă să zărească ceva printre lacrimile ce o orbeau.

Era gata-gata să tragă din nou, când Bob o prinse de încheietura mâinii, reușind să-i smulgă revolverul.

Râzând isteric în timp ce Bob îi imobilizase mâinile, Phyllis se adresă triumfătoare trupului ce zăcea la picioarele ei:

– Am reușit! Te-am omorât, ce zici de asta?

Apoi se adresă soțului ei:

– O, Bob, în sfârșit suntem liberi. Am omorât-o pe Julie…

Mary zăcea pe podea, cu trupul înecat în sânge.

* * *

Era una dintre acele zile spectaculoase, care vin de obicei ca un dar prețios în mijlocul unui anotimp capricios. O zi în care temperaturile cresc inexplicabil, aerul devine un balsam amețitor cu tentă de mai, iar cerul devine dureros de albastru.

Addie se trezise devreme, simțind cum razele soarelui o mângâiau blând pe chip. Nici nu trebuia să se uite pe geam ca să știe că era o zi superbă, tocmai bună pentru o plimbare în aer liber.

Deschise totuși fereastra și privi în zare. Soarele răsărise și colorase bolta cerească în nuanțe arzătoare de roșu și portocaliu. „Cer roșu în zori… Avertisment pentru marinari“, își spuse ea. Știa că nu era deloc un semn bun. Dar ce se putea întâmpla rău într-o zi atât de minunată?

Se întinse la loc în pat. Soțul ei chipeș dormea liniștit. Își lipi trupul de al lui și gemu de plăcere. Simțind-o, Doug o

îmbrățișă tandru. Cât era de bine… Ar fi putut sta așa o veșnicie, s-ar fi topit și s-ar fi contopit întru totul cu el, înecați în imensa lor dragoste.

Cu câțiva ani în urmă, Addie n-ar fi putut crede că va fi vreodată atât de fericită. Viața ei părea pe atunci un șir nesfârșit de greșeli și nereușite. Apoi, într-o bună zi, îl întâlnise pe Doug, iar lumea ei devenise dintr-o dată alta. În sfârșit, avea sentimentul că se află exact acolo unde trebuie, alături de persoana potrivită. Iubea cu adevărat și era iubită. Ce altceva și-ar mai fi putut dori?

Se cuibări la pieptul lui, încercând să adoarmă la loc. Însă ceva nu-i dădea pace. Se simțea plină de energie, de o vitalitate inexplicabilă. Trebuia să se dea jos. Nu mai avea stare. Îl sărută încet pe Doug și se strecură afară de sub pătură.

Rămase câteva clipe lângă pat, admirând brațele musculoase și umerii proeminenți ai soțului ei, tentată de ideea de a se vârî din nou lângă el. Dar n-o făcu. Se îndreptă spre bucătărie, cu gândul de a pregăti cafeaua preferată a lui Doug– aceea cu aromă de scorțișoară. În mod sigur, el avea să se trezească simțindu-i mirosul și vor servi împreună micul dejun și cafeaua. Hope dormea încă, așa că mai aveau câteva clipe doar pentru ei.

Ajungând în bucătărie, se duse direct la ușa ce dădea în curtea din spate și o deschise larg.

– Am avut dreptate, spuse Addie mângâiată de aerul plăcut. Este o zi splendidă. Iar eu am planuri mari pentru această zi.

Se gândea că așa o zi nu trebuia ratată. Ea, Doug și Hope trebuia s-o petreacă în aer liber, scăldați de razele soarelui.

Deschise radioul și începu să pregătească filtrul de cafea.

– Și acum vă prezentăm știrea zilei, se auzi în difuzor vocea crainicului. O tânără a fost împușcată de mama ei ieri după-amiază.

Addie rămase blocată auzind numele celor implicați: Mary, Phyllis, Bob și Julie. „Nu se poate“, își spuse ea disperată, ascultând detaliile tentativei nereușite de crimă. Primul impuls fu să urce repede scările și să-i spună lui Doug. Apoi se răzgândi. „Mai întâi am să vorbesc cu Bill. „ Trebuia să afle toate amănuntele. De ce oare Phyllis o împușcase pe Mary? Asta chiar n-avea nici un sens. Dar ce căutau ele în apartamentul lui Bob? Și de ce oare Julie era și ea rănită?

Luă telefonul și formă repede numărul lui Bill. Inima îi bătea să-i spargă pieptul.

– Bill, ce faci? întrebă ea agitată.

– Tocmai am ieșit de sub duș. Dar ce-i cu tine, Addie? S-a întâmplat ceva?

– Cum, n-ai auzit despre crimă? Au anunțat puțin mai devreme la radio. Nu știi nimic?

Bill ezită o secundă.

– Addie, vroiam să te sun mai târziu. Nu credeam că te-ai trezit la ora asta. Am auzit și eu de teribila tragedie…

– Ce s-a întâmplat cu Julie? îl întrerupse sora lui.

– Nu-ți face griji. E bine. A fost tăiată de niște cioburi, dar asta-i tot. Laura se află deja cu ea la spital.

– Dar ce caută la spital, dacă spui că nu e nimic grav?

– O țin sub observație. Relaxează-te, Addie, e doar o chestie de rutină. Astăzi îi vor da drumul acasă, îți promit.

– Dar Mary? Ea cum este? N-am înțeles exact de la radio în ce stare se află.

– Am să-ți explic imediat, spuse Bill și începu să-i descrie amănunțit toate problemele care se iviseră.

Îi povesti cum Phyllis, aflată într-o criză nervoasă, o împușcase pe fiica ei, confundând-o cu Julie. Deși distamța dintre cele două în momentul împușcăturii fusese destul de mică, în mod miraculos, glonțul nu produsese daune prea mari. Mary fusese împușcată în umărul stâng și, chiar dacă avea să petreacă mult timp în spital, se va vindeca total, fără a rămâne cu sechele. Cât despre Julie, fusese rănită de niște cioburi care ricoșaseră accidental. Acum avea câteva copci, dar nu era nimic grav.

– Bill, eu tot nu înțeleg. De ce a încercat Phyllis s-o împuște pe Julie? Nu-mi vine să cred… Ce a apucat-o?

– Știu că pare incredibil… Phyllis era încă incoerentă după accident și nici poliția n-a putut afla mare lucru. Se pare totuși că, în viziunea ei, Julie era o creatură satanică, un diavol care i-l furase pe Bob și care avea să distrugă în curând toată omenirea. Phyllis era convinsă că, omorând-o pe Julie, ar salva umanitatea de niște forțe diavolești.

Se opri o clipă, apoi continuă:

– Addie, nu știu de ce, dar se comporta exact ca o nebună. Cred că a suferit o cădere nervoasă puternică și, din câte am înțeles, s-a datorat în exclusivitate ultimelor schimbări din viața ei. De când a părăsit-o Bob, situația ei s-a agravat continuu. Și a culminat cu vestea căsătoriei lui cu Julie.

Addie se gândi îndurerată cum o femeie atât de blajină și de bună la suflet a avut parte de o soartă atât de crudă, ajungând, din cauza disperării, în pragul nebuniei. Mai mult decât atât, fiica ei era martoră la toate acestea.

Gândul că și Julie, propria ei fiică, contribuise la acest dezastru, o durea cel mai tare.

– Bill, îți mulțumesc. Aveam nevoie să aflu cât mai urgent toate amănuntele. Nu te mai reții acum. Știu că trebuie să pleci la spital.

– Da, așa este. Dar și pentru tine îmi fac griji. Pari atât de abătută… Nu-ți mai face atâtea griji, Addie. Totul se va rezolva. Phyllis va primi ajutor de specialitate, iar fetele se vor însănătoși curând.

– Doamne, ce mult te pricepi să liniștești oamenii! Parcă mă simt deja puțin mai bine. Îți mulțumesc încă o dată. Vorbim mai târziu.

Addie închise telefonul și spuse cu tristețe: „Ce coșmar! Atâția oameni de treabă răniți din cauza…“

– Ce s-a întâmplat, draga mea? întrebă Doug din ușa bucătăriei. Mi s-a părut că te aud vorbind cu cineva.

Căscă și se întinse somnoros. Își privi drăgăstos soția, apoi deveni dintr-o dată serios.

– Addie, ce-i cu tine? Ți-e rău? Ce simți?

– A, nu, nu-i vorba despre mine. Eu mă simt bine. Doar că Julie… O, Doug…

Se cuibări la pieptul lui și începu să plângă.

Doug îi ridică bărbia și ceru insistent:

– Te rog, spune-mi ce se întâmplă. Ce-i cu Julie?

Printre suspine, Addie îi povesti tot ce se întâmplase. Mai mult decât atât, adăugă că se considera principalul vinovat al teribilei tragedii.

– Nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea dacă aș fi știut cum să mă port cu Julie. Ea s-a încurcat cu Bob doar pentru că nu i-am acordat destulă atenție… Și tocmai începusem să cred că, în sfârșit, merit o viață mai bună, merit să fiu fericită. Dar se pare că m-am înșelat. Eu nu merit să fiu fericită. Nu, pentru că Julie și-a ratat viața din cauza mea.

Exasperat, Doug o prinse de umeri și o scutură încet.

– Addie, Addie, trebuie să încetezi odată cu chestiile astea. M-ai înnebunit cu procesele tale de conștiință. Înțelege că Julie e majoră, nu mai este fetița care depinde de ceea ce faci sau ceea ce nu faci tu. Mai mult decât atât, înțeleg că tot ce s-a întâmplat ieri n-are de fapt nici o legătură cu Julie. Phyllis ar fi atacat probabil orice altă femeie care s-ar fi căsătorit cu Bob. Deci Julie, și cu atât mai puțin tu, n-aveți nimic de-a face cu accidentul.

O mângâie ușor pe brațe și pe spate.

– Iubito, te rog…

– O, Doug, te iubesc atât de mult. Știu că ai dreptate, știu asta. Ceea ce nu știu, este cum aș putea s-o ajut pe Julie. Tot ce și-a dorit mai mult în viață, i-a alunecat printre degete. Pare să n-aibă parte de nici o bucurie. Și pentru asta cred că mă urăște în continuare.

– Poate că da, poate că nu. Eu cred însă că te iubește. Și, dacă te-ai gândi mai bine, cred că ai ajunge și tu la aceeași concluzie.

– Câteodată, asta cred și eu, recunoscu Addie, în timp ce-și ștergea cu un șervețel lacrimile de la ochi. Mi-aș dori totuși s-o pot ajuta să găsească fericirea pe care eu am găsit-o. Poate de aceea mă simt atât de vinovată. Întotdeauna a căutat ceva ce am găsit eu. Eu am fost cea care a găsit fericirea deplină, alături de tine și de minunatul nostru copil.

– Bine, așa este, dar acum aș vrea să servim odată cafeaua aia… spuse Doug îmbrățișând-o.

– Ce m-aș face eu fără tine, iubitul meu?

– Nu înțeleg de ce îți pui o asemenea întrebare, păpușică. N-ai să rămâi niciodată fără mine. Vom fi împreună o veșnicie…

* * *

Hope arăta ca o păpușă. Addie o îmbrăcase într-un costumaș alb, brodat cu inimioare liliachii și paltonașul mov, pe care fetița îl primise în dar de la bunica ei, Alice. Ochișorii albaștri și vioi, obrajii îmbujorați și gurița ei trandafirie o făceau irezistibilă. Ce mai, era un bebeluș al naibii de reușit. De câte ori Addie și Doug o scoteau la plimbare, oamenii se opreau în loc să le admire fetița. Probabil că și la plimbarea de astăzi avea să se întâmple exact la fel.

– Doamne, cât ești de frumoasă! exclamă Doug fericit. Cred că ești cea mai frumoasă fetiță din lume.

Zâmbi vesel și adăugă:

– Cât despre mama ta… E o minunăție! E o femeie superbă.

Addie arăta într-adevăr grozav. Toate semnele bolii ei dispăruseră. Avea un ten roz ce strălucea de sănătate, ochi senini și plini de viață, iar părul, pierdut complet în urma chimioterapiei, era acum mai bogat și mai strălucitor ca niciodată. Îmbrăcată cu un sacou de culoarea cuprului, ce se potrivea perfect cu părul ei roșcat, și o fustă mulată și destul de scurtă, Addie era imaginea unei doamne deopotrivă elegantă și apetisantă. Tocmai această combinație reușită îl atrăsese pe Doug de când o văzuse pentru prima oară pe Addie.

– Hei, nici nu cred că am ce să caut alături de voi, glumi el sărutându-și cele două comori. Aveți chef să fiți văzute pe stradă însoțite de un tip șters și cam bătrâior?

Addie își încreți fruntea, părând că se gândește serios ce să răspundă. Dar Hope chicoti veselă, părând nerăbdătoare să iasă la plimbare cu ambii ei părinți.

– Cred că fetița e de acord. Dar tu?

Își sărută din nou soția, răsfățându-i buzele cu atingerea lui dulce și plină de pasiune.

– Păi, în cazul ăsta, cum te-aș mai putea refuza? Hai să mergem! spuse Addie fericită și puse fetița în cărucior, acoperind-o cu o păturică.

Ieșiră sub razele blânde ale soarelui. Se simțeau atât de bine încât, timp de câteva minute, nici unul nu scoase nici un cuvânt, ci doar înaintară fericiți pe strada însorită. Addie nu uitase de incidentul despre care tocmai aflase. Dar, așa cum o asigurase și Doug, acum era convinsă că, într-o bună zi, Julie va avea și ea parte de fericire, cu sau fără ajutorul ei. Poate că avea să mai dureze un timp, dar totul avea să se rezolve. Se ruga în gândul ei ca și relația dintre ele două să se îmbunătățească, deși știa că asta ar fi fost cu adevărat posibil numai atunci când Julie își va fi găsit liniștea lăuntrică. Și poate că abia atunci ea și Doug ar fi putut fi prieteni, nu ignorându-și trecutul, ci construindu-și o nouă relație bazată pe cea veche.

– Iubito, am o idee, spuse Doug rupând tăcerea.

Stăteau la semafor și așteptau să traverseze o intersecție.

– Îți mai amintești ce mi-ai spus odată, pe când te aflai la spital?

Addie scutură din cap, neștiind la ce se referea soțul ei.

– Ți-am spus atâtea… Iar tu nu făceai altceva decât să asculți ore în șir toate tâmpeniile mele.

– E adevărat, dar să știi că am îndrăgit fiecare clipă.

Zâmbi drăgăstos.

– Acum mi-am adus aminte despre una dintre dorințele tale. Îmi spuneai că ai vrea ca într-o bună zi să mergem împreună cu Hope în parcul din apropierea spitalului, acolo unde te jucai și tu pe vremea când erai copil. Îți amintești? Credeai că dorința nu ți se va îndeplini niciodată, pentru că…

Se opri, îndurerat de amintirea acelor clipe când credea că își va pierde soția. Alungă acel sentiment și continuă:

– Știu că Hope este prea mică și n-o putem da în leagăn, dar am putea măcar să-i arătăm ce minuni o așteaptă când va crește puțin mai mare. Ce zici?

Addie se opri în loc și spuse amuzată:

– Doamne, ce figură ești… Nu-ți scapă nici măcar o vorbă de-a mea. Ce plăcut este să știi că cineva vrea să-ți îndeplinească chiar și cele mai mici și cele mai nesemnificative dorințe! Nici nu-mi vine să cred ce noroc am avut că te-am întâlnit. Ești un bărbat minunat, Doug.

Își îmbrățișă soțul, căutând să păstreze decența, având în vedere că se aflau pe stradă.

– Deci, ce părere ai despre ideea mea?

– Îmi place foarte mult. Chiar mi-ar plăcea să mergem acolo. Și cred că nici Hope n-ar avea nimic împotrivă. În plus, o plimbare așa de lungă ne-ar prinde bine tuturor.

– Da. Și, cine știe, poate ne și bronzăm puțin. Parcă este o zi de vară…

Intrară pe bulevardul Stevens și începură să discute despre felul cum își vor petrece vara ce avea să vină, destul de curând. Se întrebau unde și-ar fi putut petrece vacanța. Le-ar fi plăcut

să meargă la munte, la cabana părinților lui Addie, acolo unde își petrecuseră primul lor week-end împreună, pe vremea când erau doar prieteni.

Își amintiră fericiți cum se plimbaseră ținându-se de mână pe cărări de munte mărginite de flori sălbatice multicolore. Se opriseră la umbra pinilor și serviseră o gustare. Apoi se scăldaseră în apa rece a pârâului, înlănțuiți în frenezia iubirii. Seara o petrecuseră în fața șemineului, flacăra pasiunii făcând concurență flăcărilor din cămin.

– Și totuși, cred că ar fi mai bine dacă am merge la mare, interveni Doug, întrerupând șirul dulce al amintirilor.

– Iubitule, cred că mai avem suficient timp să ne facem planuri de viitor. Doamne, cât iubesc acest cuvânt… viitor. Cât de bine este să-l poți pronunța din nou.

Oftă fericită și se aplecă să aranjeze păturica din cărucior.

– Să nu uiți totuși că eu aș vrea să mergem la mare, spuse Doug, vrând să-și impună punctul de vedere, ca un bărbat adevărat.

Dintr-o dată, se auzi un zgomot infernal. Claxoane înnebunite răsunau alarmant. Se întoarseră și observară că doi puști pe biciclete dăduseră colțul și se îndreptau direct spre căruciorul lui Hope.

– Hei, opriți-vă, strigă Doug, dând disperat din mâini.

Abia atunci conștientizară și bicicliștii pericolul iminent. Pe chipurile lor se puteu citi frica și groaza.

– Dați-vă la o parte, strigară ei. Dați-vă…

Dar era deja prea târziu. Unul dintre ei apăsase brusc frâna și pierduse complet controlul bicicletei, el însuși fiind proiectat peste ghidon și căzând pe asfaltul dur. Bicicleta lui însă se agățase de cărucul fetiței și i-l smulsese lui Addie, ducându-l direct spre carosabilul aglomerat.

– O, Dumnezeule, te rog, nu… reuși Addie să îngaime.

Se îndreptă disperată spre stradă, căutând s-o pună pe Hope la adăpost. Exact în clipa când prinsese căruciorul și reușise să-l împingă pe trotuar, o mașină veni în viteză și o lovi pe Addie, lăsând-o nemișcată lângă bordură.

Doug fugi spre ea, îngrozit.

– Chemați o ambulanță! Repede, strigă el.

Se așeză lângă soția lui, temându-se s-o miște în vreun fel. Trupul ei inert zăcea lângă el, iar el nu putea face nimic s-o ajute. Observă că o dâră de sânge îi apăruse în colțul gurii.

– O, doamne… Chemați salvarea! Vă rog, mai repede. Cred că moare… Addie! Addie, nu…

În strigătul lui se puteau auzi deopotrivă disperarea, groaza, sentimentul nedreptății. Era parcă strigătul unui animal sălbatic.

Îi ridică o mână și o sărută implorator.

– Addie, te rog, nu muri… Te rog, nu mă lăsa…

Deși complet inconștientă, Addie suspină, vrând parcă să-i răspundă soțului ei. Întoarse capul încet spre el, dar nu mai reuși să-l vadă.

Cu lacrimi curgându-i pe obraji, Doug repeta întruna:

– Te rog, Addie, rezistă. Te rog, iubita mea. Ce-am să mă fac fără tine? Eu nu însemn nimic fără tine…

Într-un târziu, se auzi de departe sirena ambulanței.

Capitolul 12

Pentru totdeauna

Doug stătea singur în camera de așteptare a secției de terapie intensivă. Era o liniște deplină, tulburată doar din când în când de pașii vreunei asistente grăbite sau de glasul vreunui doctor care striga ceva.

După atâta gălăgie și haos, îi prindeau bine aceste clipe de tăcere, în care se putea gândi și ruga în liniște. Totuși, atmosfera i se părea prea tristă și dezolantă. Privea absent la paharele pe jumătate goale de cafea și la scrumierele pline cu mucuri de țigări, semne clare că și alți oameni petrecuseră acolo, ca și el, lungi ore de așteptare și nesiguranță, sperând ca cineva să iasă din sala de operații și să le dea o veste bună.

Addie fusese deja operată, iar neurochirurgul îi promisese lui Doug că va fi adusă în curând la secția de terapie intensivă și atunci o va putea vedea.

„Dar cât mai trebuie să aștept?“, se întrebă Doug încordat. I se părea că trecuse deja o veșnicie.

Doctorul îi spusese că operația mersese destul de bine, dar, șocul puternic, precum și celelalte leziuni interne, cauzaseră alte complicații. Nu putea face un pronostic referitor la șansele lui Addie deoarece, spunea el, situația ei era mult prea precară pentru asemenea speculații.

– Tot ce putem face în clipa de față, zisese el, este să stăm și să așteptăm.

„Să stăm și să așteptăm… Dar oare cât am să mai rezist să n-o văd și să nu știu nimic sigur despre ea?“, se întrebă Doug disperat, ridicându-se în picioare și începând să se plimbe nervos. De ce n-o aduseseră încă? Ce mai așteptau, ce mai aveau de gând să-i facă?

Nervii lui erau încordați la maximum. Trecea prin momente de liniște și speranță, pentru ca, într-o clipă, să devină exagerat de nervos și tensionat. Ar fi vrut să poată țipa la cineva, să-și verse toată mânia care-i umplea sufletul. Tocmai de aceea îi gonise pe Tom, Alice și Bill, de teamă ca nu cumva să-și verse furia pe ei, nevinovați de altfel. Ei înțeleseseră și plecaseră într-o altă sală să aștepte vești despre Addie.

Se așeză din nou pe fotoliu. Îi mulțumi în gând Laurei că o luase pe Hope la ea acasă, urmând să aibă grijă de ea până când va putea părăsi spitalul. Doug știa că fetița lui se afla pe mâini bune. Laura era o persoană de încredere și își îndrăgea tare mult nepoata. Chiar ea se oferise, cu câteva zile în urmă, să aibă grijă de ea dacă părinții ei aveau vreo treabă de rezolvat sau doreau să petreacă împreună un week-end romantic, departe de lume. Addie și Doug apreciaseră oferta, dar

spuseseră că n-ar fi putut petrece nici măcar o clipă departe de fetița lor. Poate, cine știe, peste câțiva ani… Deocamdată, chiar și vacanța la care se gândiseră cu atâta drag în decursul acelei dimineți, avea să fie una pentru trei persoane, nu doar pentru două.

Închise ochii și oftă, imaginându-și o plajă însorită pe care ei trei se jucau fericiți. „Da, asta e! Le voi duce pe fetele mele pe o insulă exotică", își spuse Doug, fericit că-i venise așa o idee. Vedea deja în fața ochilor palmierii unduiți de vânt, nuanțele de albastru și verde ale oceanului, simțea parcă în nări mireasma florilor tropicale și a aerului sărat. Se vor trezi în fiecare dimineață mângâiați de razele soarelui și de ciripitul vesel al păsărelelor. Apoi ar fi servit micul dejun pe o terasă cu vedere spre ocean, iar Hope ar fi mâncat pentru prima oară în viața ei delicioase fructe de papaya și mango. Înainte ca soarele să devină prea puternic și periculos, s-ar fi jucat în nisipul fin al plajei și s-ar fi bălăcit în apa răcoroasă. Addie ar fi fotografiat fiecare moment, făcându-l să devină de neuitat.

Doamne, ce bine ar fi arătat minunata lui soție cu bronzul arămiu specific unei insule exotice! Addie… În fiecare noapte, după ce Hope ar fi adormit, ei doi ar fi făcut dragoste, învăluiți de parfumul insulei și al iubirii. Trupurile lor bronzate și sufletele lor fericite s-ar fi întâlnit, contopindu-se într-un dans amețitor, acompaniați de muzica frenetică a valurilor…

– Domnule Williams, domnule Williams! Ați adormit?

Doug sări speriat din fotoliu. O asistentă tinerică îl bătea încet pe umăr.

– A, nu, n-am adormit. Eu… doar mă gândeam și îmi așteptam soția. Ați adus-o?

– Da, domnule Williams, dar încă nu s-a trezit. Puteți intra câteva clipe, dar domnul doctor a spus…

Se opri. Doctorul Gordon se apropia de ei, având pe chip o expresie care-l făcu pe Doug să se înfioare.

– Doctore, ce s-a întâmplat?

– Domnule Williams, acum puteți s-o vedeți pe soția dumnevoastră… Dar trebuie să vă spun că, din păcate, starea ei este din ce în ce mai rea. Nu credem că va…

– Bine, dar spuneați că a trecut cu bine peste operație, interveni Doug. Nu mai înțeleg nimic… Ce s-a putut întâmpla? De ce?…

Simțea că o bombă tocmai fusese detonată în capul lui.

– Domnule Williams, trebuie să înțelegeți că soția dumneavoastră a suferit leziuni grave în accident. Noi ne-am întrebat cum a supraviețuit până acum.

– Dar ea este o învingătoare! A reușit să învingă și cancerul, zbieră Doug. Să nu îndrăzniți să-mi spuneți că nu va reuși să treacă și peste asta.

Se apropiase amenințător de doctor, de parcă ar fi vrut să-l plesnească. Își regăsi controlul în ultimul moment și își ascunse fața în palmele-i tremurătoare.

Doctorul îl conduse înapoi la fotoliu.

– Luați loc și liniștiți-vă, vă rog.

Dar Doug refuză să se așeze și își șterse repede lacrimile de pe obraji.

– Nu pot să stau. Îmi cer scuze pentru ieșirea de mai devreme, spuse el. Iertați-mă, vă rog.

Privi pentru câteva clipe la lumina neonului de deasupra lui, care i se părea atât de stridentă, atât de ireală. Simți că ceva îl strângea de gât.

– Vă rog, lăsați-mă s-o văd. Lăsați-mă s-o văd pe Addie.

– Bineînțeles, spuse doctorul și apoi se adresă asistentei: Molly, condu-l, te rog, pe domnul Williams la soția dumnealui.

Îl sfătui totuși să nu stea mult, precizând că odihna era foarte importantă în aceste momente critice. Doug dădu afirmativ din cap și plecă împreună cu asistenta spre salonul în care se afla Addie.

Când o văzu, se cutremură. Capul îi era înfășurat într-un bandaj imens, părul nu i se vedea aproape deloc, iar fața îi era plină de vânătăi. Părea atât de neajutorată și de vulnerabilă… Se apropie de pat și se așeză lângă ea, dorind s-o atingă, dar temându-se să nu-i facă vreun rău. Se aplecă ușor asupra ei și o sărută, abia atingându-i pielea. Îi șopti la ureche:

– Te iubesc, draga mea.

Dar Addie nici nu se mișcă, nici nu deschise ochii.

– Ce pot face, iubito? Cum te-aș putea ajuta?

Continua să vorbească încet cu ea, sperând din tot sufletul să-l audă.

– Trebuie să te faci bine, iubita mea. Trebuie! Vara e destul de aproape, iar eu am făcut un plan perfect pentru vacanța noastră. Vom merge pe o insulă, draga mea. Va fi micuța noastră vacanță în paradis.

Lacrimi amare îi brăzdau obrajii, dar nu se oprea.

– De-abia aștept să ajungem acolo. Tu, eu și fetița noastră. Familia perfectă…

I se păru dintr-o dată că aerul din încăpere devenise de gheață. Simți cum panica îl cuprinde.

– O, doamne, Addie, cu ce te pot ajuta? Te rog, trebuie să treci și peste asta. Iubito, mă auzi? Trebuie să trecem împreună și peste asta. Să nu mă părăsești, Addie…

Închise ochii și își înfipse unghiile în carne. Niciodată nu mai fusese atât de speriat și de disperat. Nici măcar atunci când Addie se luptase cu leucemia. Ceva înlăuntrul lui îi spunea atunci că totul va fi bine. Dar acel ceva refuza acum să-i mai dea speranță. La ce ar mai fi putut spera când o vedea pe soția lui incapabilă să lupte, complet neajutorată. Iar ceea ce-l durea cel mai tare era faptul că nici măcar el și nici doctorii n-o mai puteau ajuta în nici un fel. Era rândul sorții să-și spună cuvântul.

– Te rog, iubito, nu ne lăsa… Te rugăm… Te iubim atât de mult. Nu știu ce ne-am face fără tine. Tu ești tot ce avem mai scump pe lume.

Deodată, Addie deschise ochii. Se uita mirată, neînțelegând nici unde se află, nici ce se întâmplă cu ea. Apoi, de parcă într-o clipă înțelesese totul, începu să vorbească atât de încet, încât Doug fu nevoit să-și aplece urechea lângă capul ei.

– Ce e cu Hope? S-a întâmplat ceva cu ea?

– Nu, draga mea, fetița e bine. N-are nici măcar o zgârietură.

– Dar tu? Tu… ești bine?

– O, Addie, nu-ți face griji pentru mine. Tot ce contează acum este ca tu să fii bine.

Addie reuși cu greu să-și miște mâna și și-o puse lângă a lui, pe pat. Rămase tăcută câteva clipe, cu ochii pe jumătate închiși. Apoi își privi din nou soțul și spuse trist:

– Iubitule, orice s-ar întâmpla, să nu uiți niciodată cât de mult te iubesc. Tu ești singurul bărbat pe care l-am iubit cu adevărat. N-am știut ce înseamnă fericirea înainte de a te cunoaște pe tine…

Vocea i se stinsese. Înghiți cu greu și continuă:

– … înainte să am parte de dragostea ta. Numai alături de tine m-am simțit cu adevărat împlinită, cu adevărat în siguranță. Chiar și acum… acum când…

Doug îi acoperi repede buzele cu degetul și spuse în locul ei:

– Acum ai să te faci bine, iubita mea. În curând ai să ieși din spital și viața noastră va continua exact ca până acum.

Strânse disperat din dinți, văzând că ea își mișca încet capul dintr-o parte în alta.

– Nu, dragul meu… De data aceasta nu va mai fi la fel, simt asta…

Își umezi ușor buzele uscate.

– Numai că de data aceasta știu că va fi bine. Hope te are pe tine, cel mai grozav tată, și pe Julie… Promite-mi că vei lua legătura cu ea, așa cum stabilisem noi… Știu sigur că te va iubi și va avea grijă de tine și de copilul nostru. Promite-mi, te rog…

O singură lacrimă îi apăruse în colțul ochiului.

Incapabil să scoată vreun sunet, Doug dădu afirmativ din cap.

– Și… iubitule, te rog să-i spui lui Julie cât de mult am iubit-o… Întotdeauna am iubit-o…

Oftă de durere. Durerea sufletului era acum mult mai chinuitoare decât cea a trupului.

Nu se știe prin ce minune, Doug reuși să vorbească din nou:

– Addie, sunt sigur că Julie știe asta.

– Da, și eu cred că știe. Și știu că și ea mă…

Nu mai continuă ideea, dar în clipa aceea o liniște și o pace sufletească se așternură pe chipul ei, luminându-l. Ochii îi erau acum larg deschiși.

– O, Doug, te iubesc atât de mult… Să nu-ți faci griji… eu voi fi mereu alături de tine și de micuța noastră Hope… Voi avea mereu grijă de voi…

Glasul i se stingea încet-încet. Abia mai putea articula cuvintele.

– Și noi vom fi mereu alături de tine, dragostea mea. Îți promit.

Numai iubirea îi mai dădea acum putere să vorbească.

– Nu te vom uita niciodată, Addie.

– Te iubesc… Vă iubesc pe toți…

Un ultim zâmbet se ivi pe chipul ei plin de dragoste și durere.

* * *

– Ceva se întâmplă cu Addie, spuse Julie din senin. Simt asta.

Servea ceaiul împreună cu Bob și Mary. Fata ieșise din spital și stătea la ei până își mai revenea.

– Simt că ceva îngrozitor i se întâmplă mamei mele chiar în aceste clipe.

Se ridică brusc, în ochi citindu-i-se groaza. Bob și Mary o priviră uimiți, neînțelegând ce o apucase.

– Ce tot spui acolo? întrebă Bob îngrijorat. Ce te-a apucat?

– Știu că vi se pare ciudat, dar simt ceva. Am simțit un fior prin tot corpul și, pentru o clipă, am avut o viziune. Vedeam ochii lui Addie… Se închideau triști și plini de durere… Ceva se întâmplă…

– Hei, ia stai, interveni Mary. Așază-te pe scaun și spune-ne exact ce simți.

– Nu mai am timp. Trebuie să dau de Addie, răspunse Julie în timp ce se îmbrăca grăbită. Trebuie să plec.

Bob se ridică și o prinse de umeri. Încă nu știa ce să creadă despre comportamentul ciudat al soției lui.

– Unde te duci?

– Nici nu știu. Știu doar că trebuie să dau într-un fel de ea. Am să sun mai întâi la spital, să văd dacă nu cumva e internată.

– Julie, cred că ar trebui să te liniștești. Ceea ce spui n-are nici un sens.

– Te rog să nu-mi spui ce are sens și ce nu, răspunse ea nervoasă. Știu sigur că ceva nu e în regulă, din păcate…

Se smulse violent din strânsoarea soțului ei și se repezi la telefon. Formă numărul spitalului și așteptă ca cineva să-i răspundă.

Bob și Mary o priveau uluiți. N-o mai văzuseră niciodată atât de agitată și de tulburată.

– Aș dori să-mi dați urgent niște informații, îi spuse ea operatoarei. Spuneți-mi dacă o anume Addie Williams este internată la dumneavoastră.

Fu rugată politicos să aștepte. După un timp, exclamă disperată:

– Eram sigură… Spuneți-mi care este starea ei.

Din păcate, nu putea primi amănunte la telefon. Trebuia să meargă la spital.

– Vedeți că am avut dreptate? țipă ea la Bob. Acum, ce mai aștepți? N-ai de gând să vii cu mine?

– Ba sigur că vin, Julie. Dar liniștește-te, nu-ți mai vărsa supărarea pe mine. Eu nu sunt dușmanul tău. Și mie îmi pasă de ce se întâmplă cu Addie.

Julie își privi soțul, rușinată. Nici ea nu putea înțelege ce o apucase.

– Iartă-mă, Bob, nu știu ce e cu mine. N-am vrut să fiu rea cu tine. Dar, te rog, hai să mergem mai repede. Trebuie s-o văd pe mama.

Deschise ușa și ieși. Bob o urmă.

Tot drumul, nici unul nu scoase o vorbă. Julie pentru că era îngrijorată, iar Bob pentru că era supărat pe felul cum se comportase soția lui cu el. Cu ce o supărase, de ce trebuia să-l trateze așa?

Parcă citindu-i gândurile, Julie se întoarse spre el și spuse:

– Iartă-mă, Bob, nu știu ce m-a apucat. Te rog să mă ierți. Și îți mulțumesc pentru că ai venit cu mine. A fost foarte drăguț din partea ta.

– Ce vrei să spui cu asta? o întrerupse el. E firesc să fiu cu tine în astfel de momente. Doar sunt soțul tău.

Părea rănit în orgoliul lui.

– Da, știu, răspunse Julie rece, pierdută în gândurile ei.

Parcară mașina în fața spitalului și se îndreptară spre intrarea principală. Bob aproape că trebuia să alerge ca să poată ține pasul cu Julie. Ajungând înăuntru, se așezară în fața celorlalți oameni ce așteptau la biroul de informații. Dar recepționerul nu le putu da amănunte. El nu putea decât să confirme că Addie Williams se afla internată în spital. Se îndreptară furtunos spre cabinetul lui Bill.

Acolo îi găsiră pe Tom și Alice, ținându-se de mână, încordați. Îl așteptau pe Bill, care era la secția de reanimare, încercând să mai afle vești despre starea lui Addie.

– Ce se întâmplă? Ce-a pățit mama mea? întrebă Julie cu respirația tăiată.

Tom le povesti despre accident, despre operația complicată pe care Addie trebuise s-o suporte. Nu menționă însă că starea în care se afla era cu adevărat critică.

Julie se schimbă la față. Bunicul ei îi confirmase suspiciunile.

– De ce nu m-a anunțat nimeni și pe mine? strigă ea. Locul meu era aici, lângă voi.

– Draga mea, interveni soțul ei, noi n-am fost acasă toată ziua. Nu-ți mai amintești că am fost plecați cu Mary?

– Nu contează. Puteau să mă găsească într-un fel anume… Trebuia să fiu aici!

Începu să plângă ca un copil.

– Addie e mama mea. Mama mea! Trebuie s-o văd. Bunicule, te rog, du-mă la ea.

Tom o strânse ușor în brațe.

– Nu acum, draga mea. Nimeni n-are voie să intre la ea, cu excepția lui Doug. Vom merge și noi, dar mai târziu. Acum să așteptăm să se întoarcă Bill cu vești.

Julie își privi bunicii și văzu pe fețele lor îngrijorarea și tristețea. Înțelese că nu numai ea era disperată.

– Îmi cer scuze că m-am răstit la voi. Știu că și voi treceți prin momente groaznice.

Alice îi zâmbi drăgăstos și-i făcu semn să se așeze lângă ea.

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze, draga mea. Vino și stai aici, lângă mine. Bill trebuie să apară.

Într-adevăr, Julie nici n-apucă să se așeze, că Bill apăru în cadrul ușii, unde rămase tăcut și nemișcat. Își mușca nervos buza de jos și nu reușea să articuleze nici un cuvânt.

– Addie…

Scutură din cap, încercând să găsească măcar un cuvânt potrivit.

– Addie… n-a reușit. A… murit.

„ Addie a murit“ . Cuvintele acestea reverberau în mințile tuturor. Julie își apăsă puternic tâmplele, încercând parcă să-și provoace o durere mai mare decât cea din sufletul ei.

– Mama mea! Mămicuța mea!

Strigătul ei era cel al unei fetițe rămasă acum fără dragoste și fără apărare.

– Mămico, te rog întoarce-te! Nu mă lăsa singură…

Căzu în genunchi pe podeaua cabinetului, gemând și plângând de durere.

Bob se apropie de ea și încercă s-o cuprindă în brațe. Dar ea nu-l lăsă și strigă furioasă:

– Lasă-mă! Nu te mai apropia de mine!

Apoi ieși în fugă din cabinet și dispăru.

* * *

Doug stătea și se uita la vasele lustruite de cupru așezate ordonat pe polița de deasupra aragazului. Addie le curățase cu o zi înainte de accident, pregătindu-se pentru petrecerea pe care urmau s-o dea săptămâna următoare. El îi spusese atunci că era gelos pe bietele vase, pentru atenția cu care parcă le mângâia. Admirase felul cum culoarea vaselor se asemăna perfect cu nuanța părului ei. Același roșu-arămiu, aceeași

strălucire prețioasă. Nu rezistase tentației și o întrerupsese, sărutând-o pasional, chiar acolo, în mijlocul bucătăriei. Ea râsese amuzată, râsul ei cristalin răsunând și acum în mintea lui Doug.

Doamne, cât de frumoasă era! Cât de delicată și de dulce… O femeie adevărată, cum poate mai erau foarte puține în lumea întreagă.

– Ce o să mă fac fără ea? se întrebă Doug, auzindu-și ecoul în casa pustie și întunecată.

Hope se afla în continuare la Laura și urma să stea acolo până a doua zi. Laura venise cu această propunere, știind că lui Doug i-ar fi prins bine să stea puțin singur. Trebuia să se reculeagă, să încerce să accepte realitatea. Addie dispăruse și n-avea să se mai întoarcă niciodată.

Îi venea foarte greu să înțeleagă asta și probabil avea să mai treacă mult timp până când avea să se obișnuiască încet-încet cu ideea. Întinse mâna după pachetul de țigări pe care și-l cumpărase când se întorsese de la spital. De-a lungul timpului, își găsise deseori refugiul în fumat, pentru diverse greutăți pe care le întâmpinase. Dar atunci când o cunoscuse pe Addie, ea îl ajutase să se dezbare de acest obicei. „ Sunt prea egoistă ca să te las să-ți strici sănătatea“, spusese ea. „ Ei bine, iubito, n-am să te dezamăgesc“, spuse Doug și aruncă pachetul la coșul de gunoi. „ Îți promit că voi încerca să fiu acel bărbat perfect pe care tu îl găseai în mine. Jur că am să fiu un tată model pentru fiica noastră.“

Privi ceasul. De ore întregi stătea la masa din bucătărie, pierdut în amintiri. Acum era cazul să se odihnească puțin. Îl

așteptau clipe grele și a doua zi, cu toate aranjamentele ce trebuia făcute. Dar numai ideea de a se întinde în patul acum gol îl făcu să tresară.

– Nu, nu pot. Încă nu pot să mă culc acolo.

Se ridică încet de la masă și se îndreptă spre canapeaua din sufragerie. Dar exact în clipa când vroia să stingă lumina, auzi un zgomot ce venea dinspre ușa de la intrare. Se duse și o deschise.

Julie stătea acolo, palidă și abătută.

Lui Doug i se opri respirația. Cum de n-observase asta până acum? Ochii ei mari și expresivi semănau perfect cu ai lui Addie, gura era la fel de senzuală, nasul la fel de mic și ascuțit. „Julie seamănă perfect cu mama ei", își spuse el, nevenindu-i să creadă.

– Doug, de ce mă privești așa? Pot să intru?

Glasul lui Julie îl trezi parcă dintr-un vis frumos.

– Da, sigur. Iartă-mă, nu știu ce m-a apucat. Ia loc, te rog.

Văzând-o mai bine la lumină, Doug își dădu seama că, în ciuda asemănării evidente, totuși nu era la fel ca mama sa. „Probabil că de vină a fost lumina lunii" , își spuse el. „Sau poate îmi doream prea mult s-o revăd pe iubita mea soție…"

– Doug, sper că nu te superi că am venit, spuse Julie timid. Dar de când am plecat de la spital, pur și simplu nu-mi găsesc locul. Nu știu dacă ai auzit, dar am avut un șoc atunci când am aflat ce s-a întâmplat cu Addie. Îmi pare rău pentru scena pe care am făcut-o la spital…

– Nu-ți mai face atâtea griji. Știm cu toții ce a însemnat Addie pentru tine. Îmi dau seama prin ce momente grele treci acum.

– Eu? Dar despre tine ce să mai zic? Tu și Hope sunteți cei mai afectați de această pierdere.

Privind expresia tristă a feței lui Doug, Julie simți cum inima i se strânge de durere.

– Am venit să te întreb dacă te pot ajuta cu ceva. O, Doug, cere-mi orice…

Deși își promisese să nu-și piardă controlul, se părea că acest lucru era imposibil. Izbucni în plâns. Doug o luă de mână și spuse:

– Acum trebuie să ne ajutăm unul pe altul. Și să nu uităm că aceasta a fost ultima dorință a lui Addie…

Ezită o clipă, neștiind dacă să continue sau nu, dar apoi înțelese că Julie trebuia să știe tot adevărul.

– Înainte de a închide ochii, Addie m-a rugat două lucruri: în primul rând, să-ți spun cât de mult te-a iubit…

Julie icni de durere, cu lacrimile curgându-i pe obraji.

– … și, în al doilea rând, m-a pus să-i promit că, într-o bună zi, eu, tu și Hope vom fi o adevărată familie.

Aproape imperceptibil, Julie spuse:

– Addie a știut întotdeauna că încă te mai iubesc. Dar nu m-a condamnat niciodată pentru asta. În schimb, se simțea vinovată că se căsătorise cu tine, făcându-mă pe mine să sufăr.

Se opri puțin, apoi continuă:

– N-ar fi trebuit să se simtă vinovată… Voi doi erați atât de potriviți… Oricine ar fi putut observa cât de fericiți erați.

Fără să-și dea seama, în timp ce vorbea, Julie își scosese verigheta cu diamante de pe deget și o ținea în căușul palmei. Când observă ce gafă făcuse, se îmbujoră și o puse înapoi pe deget. Spuse rușinată:

– Cred că nu mai e un secret faptul că eu și Bob n-avem un viitor împreună. Am greșit când m-am căsătorit cu el. Îmi pare rău pentru el.

– N-ai de ce să-ți pară rău. Toți am fost cam derutați în ultimul timp, dar mai ales tu…

– Și totuși, n-am nici o scuză în fața lui. A fost atât de drăguț și de înțelegător cu mine. Simt că îi datorez multe.

Oftă și-l privi pe Doug.

– Dar tu, ce ai să te faci acum, fără ea? Cred că îți vine foarte greu…

– Încă nici nu-mi vine să cred. Știu că a murit, dar o simt totuși aici, lângă mine. În fiecare clipă aștept s-o văd intrând pe ușă. Julie, mi-e atât de dor de ea…

Începu să plângă și își ascunse fața în mâini.

Julie nu mai suporta să-l vadă pe Doug așa de distrus. Ar fi vrut să-l poată ajuta cumva, dar știa că n-avea cum. Era doar o chestiune de timp până avea să-și mai revină puțin.

După câteva clipe, el se ridică și spuse:

– Julie, nici nu știu cum să-ți mulțumesc pentru că mi-ai fost aproape. E atât de greu să fii singur… Când m-am întors de la spital, simțeam că am să mor și eu. Dar acum, cu tine alături, parcă îmi este mai ușor.

O luă de mână și spuse :

– Nu știu exact ce ne va rezerva viitorul. Dar cred că acum înțeleg de ce a insistat Addie să găsim o cale de a fi împreună. Nu s-a gândit numai la sentimentele tale față de mine. Cred că, în adâncul inimii ei, a știut că și eu mai simt ceva pentru tine.

Se opri și trase adânc aer în piept.

– Dar nu e cazul acum să ne gândim la ce va fi. Mai întâi va trebui să trăim prezentul…

– Știu, îl întrerupse Julie. Știu că ai nevoie de ceva timp ca să-ți revii după pierderea pe care ai suferit-o, ca să te hotărăști ce vei face în continuare.

Doug se prăbuși din nou pe canapea. Se gândea că s-ar fi putut să nu-și revină niciodată, ar fi putut opta să-i rămână credincios lui Addie. Poate că moartea ei avea să-l lase și pe el mort, din unele puncte de vedere. Nu era exclus să fie deja prea târziu ca el și Julie să mai poată avea o relație. Era adevărat că încă o mai iubea, dar iubirea nu este o garanție a feicirii viitoare.

Glasul ei îi întrerupse gândurile.

– E doar o chestiune de timp, nu-i așa? întrebă ea plină de speranță.

Dar Doug se întoarse cu spatele la ea. Nu-i putea da nici un răspuns. N-avea cum să-i promită un lucru față de care avea destule îndoieli.

Sfârșit